

ROBERT KINGHORN

Jumalallisen suunnitelman sankareita

Suomen Bahá'íden Kansallinen Henkinen Neuvosto

Suomen bahá'í-yhteisö

Helsinki, 2023

Niitä, jotka ovat jättäneet oman maansa opettaakseen Meidän asiaamme, on Uskollinen henki voimallansa vahvistava. Meidän valittujen enkeltemme joukko on heidän rinnallaan käyvä Hänen käskystänsä, joka on kaikkivaltias, kaikkiviisas. Miten suuri siunaus odottaakaan sitä, joka on saanut kunnian palvella Kaikkivaltiaista. Kautta elämäni! Sen veroinen ei ole mikään teko, olipa se miten mittava tahansa, paitsi ne teot, jotka Jumala, kaikkivoipa, kaikkein mahtavin, on määrännyt. Tällainen palvelu on todellakin kaikkien hyvien tekojen ruhtinas ja jokaisen hyvän työn kaunistus. Näin on määrännyt Hän, joka on ylin ilmoittaja, ikiaikainen.①

Esipuhe

Kun erään pohdintakokouksen tauolla keskustelin hyvän ystäväni David Bergenin kanssa, hän sanoi minulle: ”Kuule, me tarvitsisimme kirjan Jumalallisen suunnitelman sankareista kirjoitettuna selkeällä kielellä. Sinä pidät kirjoittamisesta. Mitä jos kirjoittaisit sellaisen kirjan?” Ja tein juuri sen.

Nämä tarinat ovat sankaruuden ajan loppuvuosilta muotoutumisen ajan alkuvuosiin, vuoteen 1963, jolloin Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto valittiin.

Luonnollisesti on mahdotonta kertoa jokaisen uskovan ja pioneerin tarina bahá'í-uskon alkuvuosilta. Nämä ovat kertomuksia erilaisista ihmisistä, joilla kullakin oli omat haasteensa ja jotka usein osoittivat uskomatonta rohkeutta kohdatessaan vaikeuksia bahá'í-asiaa palvellessaan.

Tarinoissa ei tarkoituksellisesti ole paljon yksityiskohtia, jotta ne on helpompi muistaa ja kertoa lastentunneilla, varhaisnuorten ryhmissä ja opintopiireissä. Niitä voidaan myös kertoa ystäville ja naapureille tai käyttää esityksinä yhdeksäntoista päivän juhlien seurusteluosassa. Kun mainitaan kuukaudet tai vuodet, on tarkoitus antaa lukijalle selkeä käsitys ajan kulumisesta.

Toivon, että lukija nauttii tarinoiden lukemisesta ja kertomisesta yhtä paljon kuin itse nautin tehdessäni tutkimustyötä ja kirjoittaessani niitä.

Robert Kinghorn

Kiitokset

Vaikka oma nimeni on kirjan kannessa, tämä kirja on kuitenkin tulosta ryhmätyöstä. Ryhmän ponnistelut edesauttoivat tämän kirjan valmiiksi saamista.

David Bergen antoi minulle ensimmäisen kipinän kirjoittamiseen, joten kaikki kunnia (tai häpeä) kuuluisi kyllä hänelle. Hän myös toimii lopullisen version toimittajana. Edda Erroll antoi minulle paljon arvokasta tietoa, joka auttoi paikkaamaan omissa tiedoissani olleita aukkoja. Partow Izadi oli suurena tukenani, kun hän tarkasti faktatiedot ja antoi hyvin rakentavia ehdotuksia tyyliseikoissa. Ruotsissa asuva Kamran Namdar suoritti raskaan työn, kun hän luki kertomukset läpi, sekä muokkasi kirjaa alustavasti julkaisukuntoon. Mary Jane Gregory oikoluki tekstin ensimmäisen version ja antoi minulle huomattavan tärkeitä ehdotuksia sen selkeyttämiseksi. Ja tietenkin kiitän vielä lämpimästi rakasta vaimoani Annaa hänen palautteestaan ja lopullisesta oikoluvusta sekä siitä, ettei hän kertaakaan valittanut, kun vietin niin paljon aikaa tietokoneen ääressä.

Johdanto

Muutama Afnánin perheen jäsen (Bábin vaimon kaksi veljeä ja Hänen enojensa jälkeläiset) oli muuttanut Bombayn kaupunkiin ja alkanut julkaista bahá'í-kirjoituksia kirjoina. Koska he ymmärsivät, että ihmiset Intiassa olivat hyvin valmiita kuulemaan tästä uudesta uskosta, he anoivat Bahá'u'lláhia lähettämään bahá'í-opettajan Intiaan. Heidän pyyntönsä saapui samaan aikaan kuin Jamál Effendi (1852–1898) oli pyhiinvaeltajana Akkossa. Jamál Effendi oli erittäin harras matkustava opettaja, joka kulki Osmanien valtakunnan halki viehättääkseen sieluja Jumalan asian puoleen. Bahá'u'lláh kehotti Jamál Effendiä matkustamaan Intiaan.

Hän aloitti matkansa Bombaysta (nykyinen Mumbai) ja matkusti läpi Intian ja sai monia ihmisiä liittymään bahá'í-uskoon. Hän rakasti syvästi ihmisiä, joita opetti. Hän kuunteli tarkkaan heidän ajatuksiaan ja otti huomioon heidän tunteensa. Ihmisiä kaikista kasteista etsiytyi hänen luokseen.

Pian Madrasiin saavuttuaan Jamál Effendi tapasi Siyyid Mustafá Rúmín⁽²⁾. Rúmi (1846–1945) oli harras muslimi, joka noudatti tunnollisesti uskonnollisia velvollisuuksiaan. Siyyid Mustafá Rúmí oli suunnitellut lähteä Intiasta, mutta päätti ensin osallistua Jamál Effendin järjestämään kokoukseen, jossa keskusteltiin uskonnollista asioista. Mustafá Rúmí kuunteli lumoutuneena Jamál Effendin esityksiä uskonnollisesta totuudesta. Hän oli niin viehättynyt Jamál Effendin esittämästä, ettei lainkaan halunnut poistua kokouksesta.

Jamál Effendin oli määrä matkustaa Intian pohjoisosaan, joten Mustafá Rúmí muutti suunnitelmiaan ja meni hänen kanssaan opetusmatkoille maan pohjoisosassa. Heidän ollessaan Kalkutassa vuoden 1877 loppupuolella Mustafá Rúmí ilmaisi uskonsa Bahá'u'lláhiin.

Jamál Effendi ja Siyyid Mustafá Rúmí matkustivat Burmaan (nykyinen Myanmar) toukokuussa 1878. Rangoonin kaupungissa asui silloin jo yksi nuori persialainen bahá'í. Näiden kolmen opettajan yhteiset ponnistukset opastivat useita ihmisiä bahá'í-uskoon. Sen jälkeen he sekä monet uudet uskovat lähtivät Mandalayhin vuoden 1879 alkupuolella. Siellä noin 200 ihmistä, enimmäkseen muslimeita, liittyi bahá'í-uskoon.

Jamál Effendi ja Siyyid Mustafá Rúmí matkustivat taas Intian ja Kaakkois-Aasian eri osiin, kunnes palasivat Rangooniin, missä heidän tiensä erosivat: Jamál Effendi lähti takaisin Intiaan ja Siyyid Mustafá Rúmí jäi Burmaan, missä Rangoonin ja Mandalayn yhteisöt jatkoivat kasvuaan.

Burman bahá'ít valmistivat 1890-luvun loppupuolella marmorisen sarkofagin Bábin kallisarvoisia maallisia jäännöksiä varten. Mustafá Rúmí ja muutama muu burmalainen bahá'í veivät sarkofagin Pyhään maahan lahjana 'Abdu'l-Bahälle.

'Abdu'l-Bahá antoi ohjeet Mírzá Asadu'lláh-i-Işfahánille tuoda Bábin pyhät jäännökset Akkoon. Hän siirsikin ne muutaman muun uskovan kanssa Isfahanin, Bagdadin ja Damaskuksen kautta Beirutiin ja sitten laivalla Akkoon. He saapuivat Akkoon 31. tammikuuta 1899.

Kymmenen vuotta myöhemmin maaliskuun 21. päivänä vuonna 1909, sydän särkyneenä ja kyynelten virratessa silmistään 'Abdu'l-Bahá laski Bábin pyhät maalliset jäännökset hautapyhäkköön, jonka Hän oli rakentanut yhden elämänsä vaarallisimman ajanjakson aikana.

Kasvavan maailmanlaajuisen hallinnollisen järjestyksen henkinen keskus oli näin laskettu lepoon Karmelvuoren sydämeen.

Nyt 'Abdu'l-Bahá keskitti huomionsa länteen, joka oli juuri ottamassa ensiaskeleitaan kohtalonsa toteuttamisessa.

Samana päivänä, kun ‘Abdu’l-Bahá laski Bábin pyhät jäännökset lepoon Karmelvuorella, kolmekymmentäyhdeksän valtuutettua kokoontui Chicagossa, Yhdysvalloissa valitsemaan hallinnollisen elimen, The Bahá’í Temple Unity. (Bahá’í-temppeliseura). Tämä yhdistys rekisteriöitiin laillisena järjestönä ja sille myönnettiin täydet valtuudet tulevaisuuden palvontatalon kiinteistön hoitoon sekä sen rakentamiseen tarvittavien varojen hankkimiseen.③

Amerikan ensimmäinen mashriqu’l-adhkár pantiin alulle Chicagossa, ja tämä kunnia ja erityisasema on arvoltaan ikuinen. Tästä mashriqu’l-adhkárista syntyy epäilemättä tuhansia mashriqu’l-adhkáreita.④

Aivan alussa valtakunnan kutsu kuulutettiin Chicagosta. Tämä on todellakin suuri etuoikeus, sillä tulevina vuosisatoina ja ajanjaksoina se tulee olemaan kuin akseli, jonka ympärillä Chicagon kunnia kiertää.⑤

Syntyperältään syyrialainen Anton Haddad (1862–1924) oli ensimmäinen bahá’í, joka astui Amerikan maaperälle. Ibráhím George Khayru’lláh seurasi häntä pian, luultavasti vuoden 1892 loppupuolella.

Ibráhím Khayru’lláh⑥ aloitti Totuuden etsijä (Truth Seeker) -nimiset kurssit bahá’í-uskosta New Yorkissa, ja koska hän oli kiinnostunut Maailman uskontojen parlamentista Kolumbian maailmannäyttelyssä, hän muutti Chicagoon vuonna 1894 ja aloitti Totuuden etsijä -kurssit myös siellä.

Jatkuvasti kasvava joukko ihmisiä kiinnostui kursseista, ja viisi ihmistä näki heti opetusten totuuden. Vuosina 1895 ja 1896 uskoon liittyi lisää ihmisiä, eikä kulunut kauaakaan, kun Chicagossa oli satoja uskovia. Näiden uskovien joukossa oli bahá’íden ydinryhmä, joka tulisi opettamaan Bahá’u’lláhin opetuksia kautta Pohjois-Amerikan.

Jumalallisen suunnitelman viisi ensimmäistä muistiota

‘Abdu’l-Bahá ilmaisi vuosina 1916 ja 1917 muistiot, jotka myöhemmin koottiin teokseksi *Jumalallisen suunnitelman muistiot*. Ensimmäiset viisi muistiota antoivat ohjeita bahá’í-uskon levittämiseksi halki Pohjois-Amerikan mantereeseen. Ne julkaistiin *Star of the West* -aikakauslehdessä syyskuussa 1916. Lokakuun 1916 numerossa jopa mainittiin ne viisi henkilöä, jotka olivat vastaanottaneet muistiot, ja heidät nimettiin ”keskuksiksi”, jotka palvelisivat alueittensa koordinaattoreina. Pohjois-Amerikan bahá’ít olivat heti valmiita opettamaan bahá’í-uskoa.

‘Abdu’l-Bahán *Jumalallisen suunnitelman muistiot* olivat panneet liikkeelle prosessin, joka johtaisi lopulta koko planeetan hengelliseen valloitukseen. Seuraavilla sivuilla esitellään alueittain ne viisi henkilöä, joille viisi ensimmäistä muistiota oli osoitettu.

Hooper Harris – Koillisille osavaltioille

Hooper Harris (1866–1934) asui vaimonsa Sarahin kanssa New Yorkin kaupungissa. Hän oli lakimies ja erikoistunut tuomioistuinten pöytäkirjojen kirjaamiseen. Hän ja Sarah etsivät jatkuvasti todellista henkistyneisyyttä ja molemmat hyväksyivät bahá'í-uskon täydestä sydämestään, kun sitä opetettiin New Yorkissa vuosien 1898–1899 tienoilla.

Hooper Harris vastasi mielellään 'Abdu'l-Bahán kutsuun, joka kehotti jotakin amerikkalaista lähtemään Intiaan opettamaan bahá'í-asiaa. Hän ja toinen uskova nimeltään Harlan Ober lähtivät matkalle Akkoon marraskuun 10. päivänä 1906 saamaan ohjeita 'Abdu'l-Bahálta, joka antoi heille siunauksensa ja lähetti heidät matkaan kahden persialaisen uskovan kanssa. Hooper ja Harlan kävivät Bombayssa, Poonassa, Lahoressa ja Kalkutassa sekä myös Burmassa Rangoonissa ja Mandalayssa.^⑦ Hooper Harris palasi New Yorkiin vuotta myöhemmin.

'Abdu'l-Bahá vietti iltapäivän ja illan Hooperin ja Sarahin kotona vieraillessaan Yhdysvalloissa vuonna 1912. Hooper vastaanotti useita muistioita 'Abdu'l-Bahálta. Niitä säilytetään Chicagossa kansallisessa arkistossa.

Joseph Hannen – Eteläisille osavaltioille

Joseph Hannen (1872–1920) asui Washington DC:ssä. Joseph, hänen vaimonsa Pauline, vaimon kaksi sisarta ja Josephin anoppi liittyivät kaikki bahá'í-uskoon vuoden 1903 tienoilla. Joseph ja Pauline olivat eturintamassa bahá'í-uskon opettamisessa afroamerikkalaisille ja heillä oli ratkaiseva rooli siinä, että Louis Gregory liittyi bahá'í-uskoon.

Joseph oli yksi niistä uskovista, jotka kirjoittivat tarkkoja muistiinpanoja 'Abdu'l-Bahán puheiden aikana hänen ollessaan Yhdysvalloissa vuonna 1912. Nämä muistiinpanot julkaistiin myöhemmin teoksena *The Promulgation of Universal Peace*.

Joseph kuoli tammikuussa 1920 ja Shoghi Effendi nimitti hänet 'Abdu'l-Bahán opetuslapseksi postuumisti.

Tri Zia Baghdadi – Keskisille osavaltioille

Tohtori Zia Baghdadi (1882–1937) syntyi Beirutissa vuonna 1884 ja oli Bahá'u'lláhin apostolin Muḥammad Mustafán poika.^⑧ Hän valmistui lääketieteen tohtoriksi Beirutin amerikkalaisesta yliopistosta. 'Abdu'l-Bahá oli ehdottanut, että tohtori Baghdadi jatkaisi lääketieteen opintojaan Yhdysvalloissa. Tohtori muutti Chicagoon 1909 ja hänestä tuli pian hyvin tärkeä jäsen Chicagon bahá'í-yhteisössä.

Hän käänsi useita 'Abdu'l-Bahán muistioita englanniksi ja muokkasi persiankieliset sivut julkaisuun *Star of the West*. Tohtori Baghdadi myös matkusti vuoden 1912 aikana usein 'Abdu'l-Bahán mukana

halki Pohjois-Amerikan.

Rotumellakat raivosivat kymmenissä kaupungeissa ja niissä kuoli satoja sekä loukkaantui vielä sitäkin suurempi määrä ihmisiä. Tuon vuoden 1919 ns. punaisen kesän aikana tohtori Baghdadi matkusti useasti takaisin Chicagon kaupungin mustiin naapurustoihin viemään ruokaa ja lääkkeitä.

Helen Goodall – Läntisille osavaltioille

Helen Goodall (1847–1922) kuuli uudesta bahá’í-liikkeestä ystävältään vuonna 1898. Hän lähti tyttärensä Ella Cooperin kanssa New Yorkiin oppimaan lisää. He liittyivät bahá’í-uskoon lyhyen ajan kuluttua.

Helen ja Ella palasivat Kaliforniaan, missä heistä tuli tunnetuimpia uskovia. He pitivät yleisötilaisuuksia bahá’í-uskosta ja Helenin kodista San Franciscossa tuli yhteisön tapaamisten keskuspaikka. Kun ‘Abdu’l-Bahá vieraili San Franciscon alueella, myös Ella Cooperin koti Oaklandissa oli monien kokousten pitopaikka.

Helen Goodallin rakkaus ‘Abdu’l-Baháta kohtaan oli hyvin syvää ja voimakasta. Ella Cooper kirjoitti päiväkirjassaan, että kun ‘Abdu’l-Bahá oli siirtynyt Abhá-valtakuntaan marraskuussa 1921, Helenin terveydentila romahti ja hän kuoli vuoden 1922 helmikuussa. Shoghi Effendi nimesi hänet ‘Abdu’l-Bahán opetuslapseksi.^⑨

May Maxwell – Kanadalle ja Grönlannille

Hän totesi, että Jumalan palvelijattaren, rouva Maxwellin ponnistusten ansiosta joitakin Jumalan valtakunnan poikia ja tyttöjä oli tuossa maassa kokoontunut yhteen ja kanssakäymisissä keskenään, ja tämä lisäsi tätä iloista riemua päivä päivältä.^⑩

May Maxwellia (1870–1940) kutsutaan usein Kanadan bahá’í-yhteisön ”äidiksi”. Vuonna 1898 May Ellis Bolles asui Pariisissa ja hänen tehtävänään oli pitää huolta Phoebe Hearstin kodista siellä. Phoebe kävi tässä kodissaan amerikkalaisten uskovien kanssa, kun he olivat matkalla tapaamaan ‘Abdu’l-Baháta. Phoebe Hearst kertoi Maylle bahá’í-uskosta ja empimättä May tunnusti uskonsa. Hän oli ensimmäinen, joka liittyi bahá’í-uskoon Euroopassa.

May tapasi ‘Abdu’l-Bahán 17. helmikuuta 1899. Kirjassaan *An Early Pilgrimage* hän kirjoitti:

En muista iloa enkä tuskaa enkä mitään tunnetta, minkä voisin nimetä tästä ensimmäisestä kohtaamisesta. Minut oli yhtäkkiä nostettu liian suuriin korkeuksiin; sieluni oli päässyt yhteyteen jumalallisen hengen kanssa; ja tämä voima oli niin puhdas, niin pyhä, niin mahtava, että se valtasi minut kokonaan.

May Bolles ei koskaan epäröinyt etsiä mahdollisuutta opettaa bahá’í-uskoa ja hän perusti ensimmäisen bahá’í-yhteisön Eurooppaan. Hän opetti Agnes Alexanderia, joka vei bahá’í-uskon

Havaijille, Japaniin ja muualle Aasiaan; Thomas Breakwellia, ensimmäistä englantilaista bahá'íta; Hippolyte Dreyfusia, ensimmäistä ranskalaista uskova; Laura Clifford Barneyta ja Juliet Thompsonia.

May Bolles tapasi William Sutherland Maxwellin lokakuussa 1899 Pariisissa, missä tämä opiskeli arkkitehtuuria. He menivät naimisiin Lontoossa 8. päivä toukokuuta 1902 ja muuttivat sitten Montrealiin, jonne he perustivat Kanadan ensimmäisen bahá'í-yhteisön.

Vuonna 1912 Maxwellit saivat kuulla, että 'Abdu'l-Bahá oli tulossa Montrealiin. 'Abdu'l-Bahá asui heidän kodissaan neljä päivää ja paikallislehti julkaisi artikkeleita hänestä ja bahá'í-uskosta kokonaisen viikon ajan. 'Abdu'l-Bahá antoi myös useita haastatteluja ja piti seitsemän julkista luentoa.

Kun maamies saa haltuunsa neitseellisen maaperän, hän raivaa lyhyessä ajassa viljelylle laajan pellon. Sen tähden toivon, että tulevaisuudessa Montreal on sellaisen liikehdinnän vallassa, että valtakunnan sävelmä voi kulkeutua tuosta maasta maailman kaikkiin osiin, ja että Pyhän hengen henkäykset voivat levitä tuosta keskuksesta Amerikan itä- ja länsiosiin. (11)

Maylla oli ollut terveysongelmia lapsuudesta saakka, mutta palvelusta bahá'í-uskon hyväksi hän sai voimaa palvella Kanadan yhteisöä sekä paikallisella että kansallisella tasolla. Hän tuki Ottawan, Toronton ja Calgaryn bahá'í-yhteisöjen perustamista ja kantoi päävastuun Vancouverin Henkisen Neuvoston perustamisesta.

Maxwellien elämä mullistui, kun heidän tyttärensä Mary avioitui Suojelijan, Shoghi Effendin kanssa. Hän antoi vaimolleen arvonimen Amatu'l-Bahá Rúhíyyih Khánum.

Heikosta terveydentilastaan huolimatta May Maxwell muutti pioneeriksi Buenos Airesiin vuonna 1940, mutta sairastui heti vakavasti ja kuoli pian sen jälkeen. Shoghi Effendi myönsi hänelle marttyyrin aseman.

Sankaruuden aika – Bahá'í-uskon sarastus lännessä

Pohjois-Amerikka

Thornton Chase

Eräänä päivänä vuoden 1894 aikoihin Thornton Chase (1847–1912) istui toimistossaan Chicagossa kirjoittamassa runoa. Hänen kollegansa tuli sisään ja huomautessaan, että runo käsitteli Jumalaa, kertoi Thorntonille miehestä, joka sanoi että Jumala oli vastikään ”kävellyt maan päällä”.

Thornton ja muutama muu chicagolainen alkoivat opiskella bahá'í-liikettä tämän miehen kanssa, luultavasti kesäkuussa 1894 Thornton kävi kurssin loppuun ja liittyi bahá'í-uskoon. 'Abdu'l-Bahá sanoi, että Thornton Chase oli Yhdysvaltain ensimmäinen bahá'í.

Chicagossa, Illinoisissa, samoin kuin monissa muissa osavaltioissa järjestettiin useita bahá'í-uskon kursseja. Viisi vuotta myöhemmin maassa oli tuhat viisisataa jäsentä. Eniten uskovia oli Chicagossa (noin seitsemäsataa).

Thornton oli hyvin aktiivinen bahá'í-uskon opettamisessa ja piti itsekin kursseja. Hän työskenteli vakuutusyhtiössä, joka lähetti hänet eri puolille maata. Thornton käytti tämän hyödyksi ja opetti bahá'í-uskoa kaikkialla, minne sitten menikin. Hän oli mukana, kun Chicagon bahá'ít järjestäytyivät yhteisöksi, jolla oli neuvosto (Board of Council) ja vaaleilla valitut virkailijat.

'Abdu'l-Bahá lähetti 'Abdu'l-Karím-i-Ṭihránín, Hájí Mírzá Hasan-i-Khurásánín ja myöhemmin Mírzá Asadu'lláhin ja Mírzá Abu'l-Faḍlin Yhdysvaltoihin 1900-luvun alkupuolella syventämään amerikkalaisten ystävien tietoa bahá'í-uskosta.

'Abdu'l-Karím-i-Ṭihrání ja Hájí Mírzá Hasan-i-Khurásání matkustivat syventämään bahá'í-yhteisöjen jäsenten tietämystä eri puolille Yhdysvaltoja, kun taas Mírzá Asadu'lláh ja Mírzá Abu'l-Faḍl jäivät Chicagoon, jossa oli eniten bahá'íta.

Thornton käytti kaikki mahdollisuudet olla Mírzá Asadu'lláhin ja Mírzá Abu'l-Faḍlin seurassa ja täten hänen ymmärryksensä ja tietonsa bahá'í-uskon opetuksista syvenivät erittäin paljon. Hän oppi persialaisilta opettajiltaan bahá'í-neuvottelun periaatteen ja painotti sen tärkeyttä vastavalitulle Chicagon henkisyden neuvostolle (Chicago House of Spirituality).

Thornton kirjoitti uutiskirjeitä, jotka henkisyden neuvosto lähetti jokaiselle bahá'í-yhteisölle Yhdysvalloissa ja Kanadassa. Hänen ansiostaan Pohjois-Amerikassa alettiin viettää pyhiä päiviä ja noudattaa paastoa.

Thornton lähti pyhiinvaellukselle vuonna 1907 ja vaikka saikin mahdollisuuden viettää vain kolme päivää 'Abdu'l-Bahán kanssa, hän muuttui täysin.

Thorntonin työnantaja halusi hillitä hänen bahá'í-toimintaansa, ja vuonna 1909, kun Thornton oli 62-vuotias, hänet siirrettiin Los Angelesiin. Mutta tämä siirtokaan ei pysäyttänyt häntä. Hän matkusti edelleen työnantajansa toimesta ja hyödynsi täysin liikematkojaan, joiden aikana hän vieraili Tyynen valtameren rannikko- ja vuoristo-osavaltioiden yhteisöissä.

Thornton Chase kuoli vuonna 1912 leikkauksen jälkeisten komplikaatioiden seurauksena. 'Abdu'l-Bahá vieraili Thorntonin haudalla Los Angelesissa. Hän ei ainoastaan ylistänyt Thornton Chasen henkisiä ominaisuuksia vaan antoi myös ohjeen, että Thorntonin haudalla tulee pitää muistotilaisuus joka vuosi. Suojelija nimesi Thorntonin 'Abdu'l-Bahán opetuslapseksi.

Thorntonin kuolema jätti ison loven Pohjois-Amerikan yhteisöön ja se täyttyi vasta kun Horace Holleysta tuli bahá'í-uskon kehitystä liikkeelle paneva voima Yhdysvalloissa ja Kanadassa.

– – jokainen todellinen nainen, joka viehättyy pyhyyden sulotuoksuista tänä kunniakkaimpana aikakautena, on menevä jopa aiempien vuosisatojen kehittyneimpien miesten edelle.⁽¹²⁾

Lua Getsinger

Louise (Lua) Getsinger (1871–1916) tuli bahá'iksi noin kaksi vuotta Thornton Chasen jälkeen. Shoghi Effendi kutsui häntä ”Lännen äitiopettajaksi”.⁽¹³⁾

Louise Moorella oli kaunis lauluääni, ja hän muutti kotoaan Humen kaupungista, New Yorkista Chicagoon opiskellakseen ja kehittääkseen kykyjään. Siellä hän liittyi opintoryhmään, jossa opiskeltiin bahá'-uskoa. Kurssin loputtua hän meni naimisiin toisen kurssiin osallistuneen opiskelijan, Edward Getsingerin, kanssa.

Lua meni kotiin kertomaan perheelleen uudesta uskostaan ja sai kutsun vierailla Phoebe Hearstin luona, joka oli edesmenneen Kalifornian senaattori George Hearstin puoliso. On mahdollista, että vuoden 1898 aikana Phoebe Hearst liittyi bahá'-uskoon, mutta tästä ei ole selviä historiallisia todisteita. Varmaa on se, että hänen hovimestarinsa Robert Turner⁽¹⁴⁾ liittyi bahá'-uskoon.

Phoebe Hearstillä oli intohimoinen toive tavata 'Abdu'l-Bahá, joten hän järjesti pyhiinvaellusmatkan Akkon kaupunkiin syksyllä 1898. Matkalla he pysähtyivät Lontoossa, missä Mary Thornburgh-Cropper ja hänen äitinsä liittyivät ryhmään ja sitten vielä Pariisissa, missä Phoebe omisti asunnon. May Ellis Bolles asui tässä asunnossa ja piti siitä huolta. Välittömästi kuultuaan uudesta uskonnosta Maysta tuli bahá'í. Hän liittyi mukaan pyhiinvaellusryhmään.

'Abdu'l-Bahá antoi Getsingereille luvan jäädä Akkoon viideksi kuukaudeksi. He käyttivät ajan persian kielen oppimiseen ja uuteen uskoonsa syventyen.

Palatessaan Yhdysvaltoihin Lualla ja Edwardilla oli mukanaan paljon lahjoja uskoville: ensimmäinen koskaan otettu valokuva 24-vuotiaasta 'Abdu'l-Bahásta, Korkein nimi kalligrafisesti esitettynä, arabiankielinen *Kitáb-i-Aqdas* -teos sekä vahasynteriin tallennettu 'Abdu'l-Bahán messuama teksti. Lua teki useita muita matkoja Akkoon elämänsä aikana.

Vuonna 1914 'Abdu'l-Bahá pyysi Luaa menemään Intiaan, missä Lua sitten matkusteli noin vuoden ja opetti bahá'-uskoa kaikille tapaamilleen ihmisille. Tämän matkan jälkeen hän palasi Pyhään maahan ja asui siellä 'Abdu'l-Bahán perheen luona Haifassa seitsemän kuukautta. Maailmansota oli syttynyt, ja 'Abdu'l-Bahá tiesi, että Palestiina ennen pitkää joutuisi mukaan sotaan, joten Hän neuvoi Luaa palaamaan Yhdysvaltoihin.

Lua sairastui noustuaan laivasta Kairossa, eikä pystynyt matkustamaan kotiin. Sairaus ei kuitenkaan estänyt Luaa opettamasta bahá'-uskoa. Hän opetti myös englantia, kun oli vahvistunut. Toukokuun 2. päivänä 1916 hän heräsi kovaan sydänkipuun. Lääkäri kutsuttiin paikalle, mutta ennen kuin hän ehti saapua, Lua lausui kolme kertaa Yá Bahá'u'l-Abhá⁽¹⁵⁾ ja kuoli sydänpysähdykseen.

Ella Bailey

Ella Bailey (1862–1953) syntyi Texasissa. Kun hän oli vielä vauva, hänen perheensä muutti maatilalle Kaliforniaan. Hän sairastui polioon ollessaan vain kaksivuotias ja oli loppuelämänsä osittain

halvaantunut.

Ella opiskeli opettajaksi ja kaikki hänen oppilaansa sekä työtoverinsa rakastivat häntä. Huonon terveytensä takia Ellan oli kuitenkin luovuttava työnteosta vuonna 1924.

Hänen koulunsa rehtori kirjoitti hänelle kiitoskirjeen, jossa halusi ilmaista arvostuksensa Ellaa kohtaan. Hän kirjoitti: ”En voi lopettaa tätä kirjettä kertomatta, miten kallisarvoista ystävyytesi minua kohtaan on ollut ja tulee olemaan, ja miten rohkeutesi ja uskosi ovat innoittaneet meitä kaikkia.”⁽¹⁶⁾

Ella opiskeli bahá’í-opetuksia Lua Getsingerin kanssa ja liittyi uskovien kasvavaan joukkoon 1900-luvun alussa. Hän matkusti maan halki Ella Cooperin ja tämän äidin Helen Goodallin kanssa tavatakseen ‘Abdu’l-Bahán, kun hän saapui Yhdysvaltoihin. Ella tapasi ‘Abdu’l-Bahán Chicagossa vuonna 1912. Tällöin ‘Abdu’l-Bahá sanoi:

Oi, Ella Bailey, Ella Bailey! Oi, Ella Bailey, Ella Bailey! Oi Ella Bailey!

Tästä tapaamisesta Ella kertoi: ”Hän jatkoi nimeni toistamista tuijottaen tyhjyyteen. Mutta Hän liitti nimeeni kaikki mahdolliset tunteet. Se oli siinä ihmeellistä.” Nämä ‘Abdu’l-Bahán sanat välittivät Ellalle seuraavan merkityksen: ”Lapseni, tulet kärsimään. Sinulla tulee olemaan paljon murhetta, ja joudut kestäämään paljon kipua. Elämäsi on oleva vaikeaa.” Ella kertoi haastattelussa neljäkymmentä vuotta myöhemmin: ”Noilla muutamilla sanoilla Hän antoi minulle koko eliniän kaikki tunteet. Hän antoi kärsimystä, mutta sen mukana Hän antoi minulle myös uskoa ja voimaa. Tämä sai minut tuntemaan Hänen henkisen voimansa ja Hänen totuutensa.”

Ella omisti elämänsä bahá’í-uskon opettamiselle, mutta vältteli julkista esiintymistä. Kun hän opetti Bahá’u’lláhin sanomaa, oli kuin hän olisi antanut kuulijalleen lahjoista arvokkaimman. Hän omisti joka päivä tuntikausia ilon tuomiseen murheellisille, vähäosaisten auttamiseen, sairaiden luona vierailemiseen ja kodissaan miltei jatkuvana virtana vierailevien sielujen elvyttämiseen.

Ella haaveili Afrikkaan pioneeriksi lähtemisestä ja jopa teki suunnitelmat sitä varten, mutta sairastui keuhkokuumeeseen ja joutui sairaalaan, jonka jälkeen hänet siirrettiin hoitokotiin. Sairaus ei pysäyttänyt häntä ja hän alkoi toteuttaa suunnitelmaansa asettua pioneeriksi Pohjois-Afrikan Barbary-rannikolle.

Ella lähti Kaliforniasta heinäkuun alkupäivinä vuonna 1953 eikä enää tullut takaisin. Hän oli raajarikko, kaatui usein ja oli riippuvainen happinaamarista. Ella kuitenkin selvisi matkasta ja saapui Tripolin lentokentälle 20. päivänä heinäkuuta 1953.

Hänen kuntonsa heikkeni nopeasti ja hän kaatuili yhä useammin. Paikalliset bahá’ít pitivät hänestä hyvää huolta, ja ollessaan tajuissaan Ella pyyteli anteeksi, että hänen hoitamisensa oli vienyt niin paljon heidän aikaansa.

Hänen maallinen elämänsä oli loppumassa, ja auringonlaskun aikaan elokuun 26. päivänä 1953 hän siirtyi seuraavaan maailmaan. Kaikki paikalliset bahá'ít kokoontuivat hänen vuoteensa ympärille ja lausuiivat rukouksia. Eräs hetki oli erityisen koskettava – egyptiläinen ystävä suuteli Ellan otsaa ja kyynelehtien hyvästeli hänet. Muutamaa päivää myöhemmin Yhdysvaltain Kansallinen Henkinen Neuvosto kokoontui Chicagon bahá'í-temppeliin rukoilemaan Ellan sielun edistymisen puolesta.

Shoghi Effendi kirjoitti 7. lokakuuta 1953 päivätyssä sähkössä näin:

Sankarillisen kahdeksankymmentäkahdeksanvuotiaan Ella Baileyn kuolema pyhittänyt vastustamattomasti etenevän Ristiretken nostaen hänet uskon marttyyriksi luoden lisää loistoa Amerikan bahá'í-yhteisölle pyhittäen nopeasti heräävän Afrikan mantereen maaperän.

Suojelija lahjoitti rahan sopivan hautakiven hankkimiseen Ellan haudalle. Jumalan asian käsi William Sears kertoi usein tarinan Ella Baileystä puheissaan. Hän kertoi, miten Ella säästi rahaa hautakiveään varten, mutta lahjoitti ne sitten lännen äititemppelirahastoon. Ella alkoi säästää uudelleen pienistä varoistaan, mutta kun Kymmenvuotisristiretki alkoi, hän käytti kaikki rahansa matkustaakseen Tripoliin.⁽¹⁷⁾

Ellan elämä oli loistava esimerkki uhrauksesta, päättäväisyydestä ja omistautuneisuudesta.

Isabella Brittingham

Isabella Brittingham (1852–1924), jota 'Abdu'l-Bahá kutsui "bahá'iden tekijäksi" hänen erittäin tehokkaiden opetusmenetelmiensä tähden, ja hänen aviomiehensä James kuulivat bahá'í-uskosta ensimmäisen kerran kesällä 1897 Jamesin sisarelta Charlotte E. Dixonilta, joka oli kuullut bahá'í-uskosta Chicagossa ja liittynyt siihen heti.

Charlotte kirjoitti Jamesille bahá'í-uskosta. Brittinghamin pariskunta osallistui myös bahá'í-kurssiin ja alkoi heti opettaa bahá'í-uskoa episkopaalisessa seurakunnassaan New Jerseyssä. Useita perheitä liittyi bahá'í-uskoon, mikä mahdollisti New Jersey'n bahá'í-yhteisön perustamisen vuoden 1899 lopulla.

Jonkin ajan kuluttua Brittinghamit muuttivat Johnstowniin New Yorkin osavaltioon ja aloittivat bahá'í-yhteisön rakentamisen sinnekin. Vuonna 1900 'Abdu'l-Karím-i-Ṭihrání ja Hájí Mírzá Hassan-i-Khurásání vierailivat Brittinghamien luona syventääkseen heidän ymmärrystään bahá'í-opetuksista.

Isabella oli yksi ensimmäisiä matkustavia opettajia Pohjois-Amerikassa ja hänestä tuli yksi maan tunnetuimmista ja arvostetuimmista bahá'í-naisista Yhdysvalloissa.

Monet Isabella Brittinghamin puheista käsittelevät henkistä kasvua ja hänen tarkoituksensa oli myös korjata väärinkäsityksiä, joita ihmisillä oli bahá'í-opetuksista. Hän oli jatkuvasti kirjeenvaihdossa 'Abdu'l-Bahán kanssa; Kansallisessa bahá'í-arkistossa Wilmettessä on noin viisikymmentäviisi hänelle osoitettua muistiota.

Isabella osallistui ensimmäiseen yhdeksäntoista päivän juhlaan Pohjois-Amerikassa vuonna 1905, ja seuraavana vuonna hän matkusti kaikkiin suurempiin Keskilännen bahá'í-yhteisöihin edistääkseen tämän uuden laitoksen perustamista siellä. Vuonna 1907 hän vieraili kahdessakymmenessä bahá'í-yhteisössä vain neljän ja puolen kuukauden aikana saadakseen vakiinnutettua yhdeksäntoista päivän juhlan vieton Tyynen valtameren rannikko- ja vuoristo-osavaltioissa.

Tohtori Susan Moody⁽¹⁸⁾, Elizabeth Stewartin⁽¹⁹⁾ ja Lillian Kappesin liittyminen bahá'í-uskoon oli suurelta osin Isabellann ansiota. He kaikki asettuivat myöhemmin asumaan Teheraniin tukemaan Iranin bahá'í-yhteisöä.

Kun Isabellann terveys alkoi heiketä, hän asettui asumaan Philadelphiaan, jossa Revellin perhe piti huolta hänestä. Hän menehtyi sydänkohtaukseen heidän kodissaan 28. tammikuuta 1924.

Isabellann aviomies, James oli aktiivinen bahá'í New York Cityssä elämänsä loppuun saakka. Hän kuoli heinäkuussa 1940.

Mary Revell

Mary Revell (1859–1943) oli harras kristitty, joka asui Philadelphiassa. Hän kävi säännöllisesti kirkossa, mutta siitä huolimatta tunsu tarvitsevasa jotain enemmän. Mary löysi etsimänsä vuonna 1900, kun hänen sisarensa kertoi hänelle Bahá'u'lláhin opetuksista.

Mary tutki tarkkaan Raamatun ennustuksia ja vakuuttui siitä, että Bahá'u'lláh oli se, joka sanoi olevansa. Hän hyväksyi bahá'í-uskon ja avasi kotinsa ovet seurakunnasta tuntemilleen ystäville. Hän myös osallistui Isabella Brittinghamin bahá'í-kurssille, sillä tähän aikaan Isabellakin asui Philadelphiassa.

Kun Mary hyväksyi bahá'í-uskon, hän joutui entisen seurakuntansa papin ankaran vainon kohteeksi. Se kuitenkin vain vahvisti hänen uskoaan ja sai hänet entistä vakuuttuneemmaksi bahá'í-uskon totuudesta.

Mary tunnettiin ”Äiti Revellinä”. Hänellä oli ilmiömaista rohkeutta, ja hän viehätti välittömästi miltei kaikkia, jotka tutustuivat häneen. Hänen kotinsa ovet olivat avoinna kaikille, ja hyvin monet tunnetut bahá'ít saivat osakseen hänen lämmintä vieraanvaraisuuttaan. ‘Abdu’l-Bahá asui hänen kodissaan vieraillessaan Philadelphiassa vuonna 1912.

Vielä vanhoilla päivillään Maryn saattoi nähdä kulkemassa Philadelphian laitakaupungilla väsymättä etsimässä vastaanottavaisia sieluja, jotka liittyisivät hänen perustamaansa kasvavaan yhteisöön. Hänen kotinsa on nyt Philadelphian Bahá'iden Henkisen Neuvoston omistama museo.

Corinne True

Corinne Knight (1861–1961) syntyi Kentuckyssä Yhdysvaltain sisällissodan aikana. Hänen perheensä muutti Chicagoon 1870-luvun puolivälissä, kun Corinne oli teini-ikäinen. Hän sai opintonsa loppuun

arvostetussa yksityisessä tyttökoulussa⁽²⁰⁾ Virginiassa. Ollessaan kotona erään koululoman aikana hän karkasi mennäkseen naimisiin naapurinsa Moses Truen kanssa.

Moses ja Corinne Truella oli hyvin paljon surua elämässään, sillä neljä heidän kahdeksasta lapsestaan menehtyi. Kun Corinne yritti ymmärtää, mitä hänen tuli oppia näiden suurten kärsimysten kautta, eräs ystävä neuvoi häntä menemään kuulemaan luentoa bahá'í-uskosta.

Corinne kuunteli hyvin tarkkaan luentoja Bahá'u'lláhin opetuksista, erityisesti niitä, missä käsiteltiin meidän asennettamme lähimmäisiämme kohtaan. Hänestä tulikin pian harras uskova.

Corinne alkoi opiskella bahá'í-opetuksia perin pohjiin. Hän ei koskaan epäröinyt jakaa asioita, joita hän oppi tai kertoa uuden maailmanjärjestyksen lupauksesta kaikille tapaamilleen ihmisille.

Kun ajatus Chicagon bahá'í-temppelin rakentamisesta esitettiin ensimmäisen kerran, Corinne oli hyvin vahvasti sitä vastaan. Kuitenkin kun hän sai 'Abdu'l-Bahálta muistion, joka selitti temppelin merkityksen, hän muutti suhtautumisensa koko projektiin.

Toukokuussa vuonna 1901 Chicagon bahá'í-yhteisö valitsi vain miehistä koostuvan elimen hoitamaan asioitaan. Naisista koostuva ”sihteeristö” valittiin avustamaan komiteaa, ja Corinne nimettiin sen kirjeenvaihdosta vastaavaksi sihteeriksi.

Corinne jakoi 'Abdu'l-Bahán temppeliä koskevan muistion muiden komitean jäsenten kanssa, ja he päättivät ottaa konkreettisia askeleita osoittaakseen sitoutumisensa projektin edistämiseen. Komitea keräsi pienen summan ja avasi säästötilin hanketta varten, mutta kului useita vuosia ennen kuin otettiin mitään todellisia askeleita temppelin rakentamiseksi.

Corinnen pojan Laurencen yllättävä kuolema veneilyonnettomuudessa Huron-järvellä näytti toimineen hänen hankkeeseen uudelleen omistautumisensa käynnistäjänä. Corinne oli saanut uutta energiaa ja etsi sopivaa paikkaa temppelille. Hän löysi sen maaliskuussa 1908 Illinoisin Wilmettestä, Michigan-järven rannalta. Corinnen horjumaton omistautuminen lännen äititemppelin rakentamiselle toi hänelle arvonimen ”Temppelin äiti”. Myöhemmin Shoghi Effendi nimesi hänet Jumalan asian kädeksi.

Corinne kuoli huhtikuussa 1961 vain muutama kuukausi ennen sadatta syntymäpäiväänsä.

Emogene Hoagg

Emogene Hoagg (1869–1945) kuuli bahá'í-uskosta ensimmäisen kerran, kun hän vieraili vanhan perheystävänsä Phoebe Hearstin luona vuonna 1898. Lua Getsinger ja hänen aviomiehensä olivat vierailulla samaan aikaan ja he toivoivat voivansa herättää Phoeben kiinnostuksen uutta liikettä kohtaan.

Luan persoonallisuus ja viehätysvoima vaikuttivat suuresti Emogeneen, joka opiskeli päivittäin bahá'í-uskoa hänen kanssaan. Eikä kulunut aikaakaan, kun Emogene hyväksyi uuden ilmoituksen.

Emogene oli Milanossa vuonna 1899, kun hän vastaanotti ensimmäisen muistionsa ‘Abdu’l-Bahálta. Tuossa muistiossa ‘Abdu’l-Bahá hyväksyi Emogenen liittymisen jatkuvasti kasvavaan länsimaisten uskovien joukkoon.

Marraskuussa 1900 Emogene sai muutamien ystäviensä kera mahdollisuuden vierailla ‘Abdu’l-Bahán luona. He viettivät Pyhässä maassa neljätoista päivää, joita hän kutsui ”henkiseksi kasteekseen”. Pyhiinvaelluksen jälkeen hän jäi Egyptiin kuukaudeksi opiskelemaan bahá’í-uskon tulkintoja Raamatusta Mírzá Abu’l-Faḍlin johdolla.

Emogene palasi Kaliforniaan tammikuussa 1903 ja saman tien ryhtyi auttamaan Helen Goodallia ja hänen tyttärtään järjestämään säännöllisiä viikoittaisia kokoontumisia. Hän jopa aloitti toisen ryhmän, jossa päähuomio oli bahá’í-opetusten opiskelussa.

Kun jumalallisen suunnitelman muistioista viisi ensimmäistä oli julkaistu *Star of the West* -lehdessä, Emogene tunsi suurta tarvetta matkustaa Alaskaan. ‘Abdu’l-Bahá lähetti hänelle kirjeen, jossa kannusti häntä lähtemään. Emogene sai unelmansa täyttymyksen, kun hän vuonna 1919 matkusti Marion Jackin kanssa pohjoiseen, ensin Kanadaan ja sieltä Alaskaan.

Kaikkialla minne Emogene ja Marion Jack menivät, he tapasivat paikallisia asukkaita kaupungeissa ja alkuperäiskansojen edustajia kylissään. Joskus hotellit ja elokuvateatterit näyttivät bahá’í-puhetilaisuutta mainostavia diakuvia. Marion Jack ystävystyi ihmisten kanssa piirustustensa, hymynsä ja huumorintajunsa avulla, ja samassa Emogene esitteli bahá’í-uskoa näille uusille tuttaville.

Emogene teki toisen vierailun Juneaun kaupunkiin joulukuussa, ja vaikka oli jouluaika, hän osallistui illallisiin ja opetti bahá’í-uskoa useissa yksityiskodeissa. Joulukuun 30. päivänä hän puhui yleisötilaisuudessa Odd Fellows Hallissa (21). Uudenvuodenaattona Emogene ja Marion Jack olivat vieraina Alaskan territorion kuvernöörin vastaanotolla.

Emogene palasi San Franciscoon helmikuussa erittäin onnistuneen opetusmatkan jälkeen. Matkaan oli sisällynyt monia yleisötilaisuuksia, vierailuja erilaisten ihmisten koteihin, vastaanottoja ja spontaaneja bahá’í-uskon esittelytilaisuuksia melkein kaikissa Alaskan suuremmissa kaupungeissa. Matka kesti kahdeksan kuukautta, ja Emogene matkusti yli kymmenentuhatta kilometriä. Hän avasi uusia alueita bahá’í-uskolle sekä toi uskon myös hallintovirkamiesten tietoisuuteen.

Shoghi Effendi lähetti Emogenen Geneveen vuonna 1928 avustamaan Kansainvälisen Bahá’í-toimiston (International Bahá’í Bureau) toiminnassa. (22) Vuonna 1931 Shoghi Effendi kutsui Emogenen Haifaan kirjoittamaan puhtaaksi teoksen *The Dawn-Breakers* käsikirjoituksen. Kun tämä työ oli valmis, Emogene palasi Geneveen, missä hän asui vuoteen 1935 saakka.

Genevestä Emogene palasi Yhdysvaltoihin ja vieraili keskilännen ja etelän osavaltioissa ja vuonna 1949 hän matkusti opettamaan bahá’í-uskoa Havannaan, Kuubaan.

Emogene pysyi hyvin aktiivisena Kaliforniaan palattuaan, mutta hänen terveytensä alkoi vähitellen heiketä, ja hän palasi kotiinsa Charlestonin kaupungissa Etelä-Carolinassa. Emogene kuoli 77-

vuotiaana joulukuussa 1945.

Margaret Klebs

Margaret Klebs (1862–1939) syntyi Preussissa.⁽²³⁾ Hän muutti Yhdysvaltoihin vuonna 1895. Margaret asui New Yorkissa, mutta vuonna 1912 hän muutti Augustaan, teollisuuskaupunkiin, jonka läpi kulki Etelä-Carolinan ja Georgian osavaltioiden raja. Tuohon aikaan alueella oli vain muutama bahá'í, mutta hän auttoi uuden paikallisen yhteisön perustamisessa. Tästä yhteisöstä tuli keskus, jonka avulla bahá'í-usko levisi alueen muihinkin kaupunkeihin erityisesti Etelä-Carolinassa.

Margaret asui Augustassa yli kaksikymmentäviisi vuotta. Yhteisöllä, jonka rakentamisessa hän oli ollut mukana, oli olennainen osa bahá'í-uskon hallinnollisen puolen kehittämisessä sekä alueellisesti että kansallisesti: Augustassa oli paikallinen henkinen neuvosto, säännöllistä toimintaa sekä bahá'í-yhteisön jäsenille että bahá'í-uskosta kiinnostuneille, bahá'í-keskus ja jatkuvasti kasvava uusien jäsenten virta.

Augustan bahá'í-yhteisö oli kuin majakka muuhun Etelä-Carolinaan verrattuna, jossa rotusorto oli hyvin suuri ongelma. Margaret ja muut ystävät pystyivät vetämään puoleensa sekä valkoihoisia että afroamerikkalaisia Etelä-Carolinasta ja Georgiasta. Heidän työnsä tuloksena oli etelässä ennenkuulumatonta rotujen yhdentymisen edistymistä.

Augusta ei ehkä ollut Etelä-Carolinan ensimmäinen bahá'í-yhteisö, mutta se oli ”äitiyhteisö”.

Sen tähden ohjaan teitä siihen, mikä suo teille taivaallista vahvistusta ja valaistusta Jumalan valtakunnassa!

Se on tämä: – – Alaska on valtava maa. Vaikka yksi Armollisen palvelijattarista on kiiruhtanut tuolle seudulle, palvelee nyt kirjastonhoitajana yleisessä kirjastossa eikä jätä opettamatta asiaa kykyjensä mukaan, ei tuossa valtavassa territoriossa ole Jumalan valtakunnan kutsua vielä kohotettu.⁽²⁴⁾

Margaret Green

Artikkelista ”Traveling and Teaching in Alaska” (Matkustaminen ja opetustyö Alaskassa), joka ilmestyi *Star of the West*⁽²⁵⁾ -lehdessä selviää, että edellä kuvattu henkilö oli Margaret Green.

Margaret työskenteli kirjastonhoitajana Juneaussa vuosina 1915–1918 ja opetti siellä bahá'í-uskoa hyvin aktiivisesti. Vuonna 1918 hän muutti Anchorageen ja sieltä takaisin Yhdysvaltoihin.

Vaikka Alaskaan tehtiin useita opetusmatkoja, bahá'í-usko vakiintui siellä vasta 1939.

Louis Gregory

Louis George Gregory (1874–1951) kuuli ensimmäisen kerran bahá'í-uskosta vuonna 1907 työskennellessään lakimiehenä Washington DC:ssä. Hän oli osallistunut Lua Getsingerin pitämälle

luennolle, jolloin tapasi Joseph Hannenin ja tämän vaimon Paulinen. He kutsuivat Louisin muihin kokouksiin.

Louis liittyi bahá'í-uskoon vuoden 1909 tienoilla. Samana vuonna hän sai muistion 'Abdu'l-Baháalta, joka siinä ilmaisi toiveensa, että Louisista voisi tulla rotujen välisen sopusoinnun edistäjä. Vuotta myöhemmin Louis lopetti työnsä lakimiehenä ja omisti elämänsä bahá'í-uskon palvelemiseen ja rotujen ykseyden edistämiseen. Hän lähti pitkälle matkalle Yhdysvaltojen etelävaltioihin ja vieraili Virginian, Pohjois- ja Etelä-Carolinan ja Georgian osavaltioissa. Ponnistuksissaan lopettaa rotujen välisen vihan Louis pyrki aina pitämään kokouksia, joissa oli läsnä eri rotujen edustajia.

Charlestonissa, Etelä-Carolinassa ollessaan Louis tapasi pastorin, joka oli kuullut bahá'í-uskosta Green Acresissa Mainen osavaltiossa (26) ja oli tavannut Mírzá 'Abu'l-Faḍlin. Louis tapasi myös Alonzo Twinen, ensimmäisen Etelä-Carolinassa asuvan afroamerikkalaisen, josta tuli bahá'í. Hänen elämänsä oli traaginen, sillä Louisin lähdettyä kaupungista Alonzon äiti ja perheen pastori saivat hänet oikeuden päätöksellä julistettua mielisairaaksi hänen bahá'í-uskoon kääntymisensä takia. Vielä olemassa olevista asiakirjoista voidaan myös nähdä, että osavaltion viranomaiset vainosivat häntä. Tämän seurauksena Alonzo passitettiin mielisairaalaan. Hän kuoli vuonna 1914 vietettyään kolme vuotta pakkohoidossa osavaltion mielisairaalassa.

'Abdu'l-Bahán kutsusta Louis lähti pyhiinvaellukselle maaliskuussa 1911. 'Abdu'l-Bahá puhui rotujen välisestä sopusoinnusta ja rohkaisi Louisia ja englantilaista pyhiinvaeltajaa Louisa Mathewsia tutustumaan toisiinsa. Pyhiinvaelluksen jälkeen Louis matkusti kotiin Saksan kautta. Siellä hän piti esityksiä bahá'í-uskosta bahá'ílle ja heidän ystävilleen. Kotiin päästyään hän jatkoi matkojaan, erityisesti etelän osavaltioihin.

Louis järjesti useita tapahtumia, joihin 'Abdu'l-Bahá osallistui ollessaan Yhdysvalloissa. Yksi näistä oli Persian asiainhoitajan ja Turkin suurlähettilään vastaanotto. Tällä vastaanotolla 'Abdu'l-Bahá vaihtoi nimikorttien paikkaa siten, että Louis Gregory, ainoa paikalla oleva afroamerikkalainen, istui pöydän päässä kunniapaikalla hänen vieressään.

Louis Gregory ja Louisa Mathews menivät naimisiin vuonna 1912. Se oli ensimmäinen eri rotujen välinen bahá'í-avioliitto. Heti alusta alkaen heidän avioliittonsa oli rotuennakkoluuloisten hyökkäysten kohteena, jopa heidän bahá'í-kotiyhteisössään Washington DC:ssä. Välittämättä avioliittoonsa suuntautuvista hyökkäyksistä Louisa matkusti miehensä rinnalla aina kun se oli mahdollista. Etelän osavaltioihin matkustaminen Louisin kanssa oli hänelle mahdotonta, sillä heidän avioliittoaan pidettiin laittomana monissa etelän osavaltioissa.

Suuri edistysaskel kohti rotujen täydellistä yhdentymistä bahá'í-kokouksissa Washington DC:ssä otettiin vuonna 1916, kun viisi ensimmäistä jumalallisen suunnitelman muistiota saapui. Tuon vuoden loppuun mennessä Louis oli vierailut neljässätoista etelän kuudestatoista osavaltiosta. Kokouksissa hän puhui lähinnä opiskelijayleisöille rotujen yhdentymisestä ja bahá'í-uskosta. Hän matkusti etelään myös vuonna 1917, vaikka Ku Klux Klan oli lisännyt rotuvihan lietsomia hyökkäyksiä ja lynkkauksia.

Louisin seuraava pidempi matka etelään oli vuosien 1919–1921 aikana. Hän alkoi pitää rotujen ystävyyskonferensseja (Race Amity Conferences) toukokuussa 1921. Näiden yhteydessä hän ystävystyi useiden vaikutusvaltaisten ihmisten kanssa erityisesti yliopistoissa.

Samanaikaisesti kun Louisin pyrkimykset ja yhteydet lisääntyivät, myös vastustus häntä kohtaan kasvoi. Yksi niistä, jotka raivoisasti vastustivat Louisia ja bahá'í-opetuksia, oli sama pastori, joka oli myötävaikuttanut Alonzo Twinen joutumiseen mielisairaalaan.

Vuoden 1924 aikana Louis matkusti halki koko maan moniin hänelle järjestettyihin tapaamisiin ja tilaisuuksiin. Tässä vaiheessa hänen vierellään yleisön edessä seisoivat toinen afroamerikkalainen bahá'í, tunnettu kirjailija, filosofi, kasvattaja ja mesenaatti Alain Locke⁽²⁷⁾.

Gregoryn pariskunta lähti pioneeriksi Haitiin vuonna 1934, mutta viranomaiset saivat tietää heidän opetustyöstään, ja muutaman kuukauden kuluttua heitä pyydettiin lähtemään maasta. Yhdysvaltoihin palaamisensa jälkeen Louis jatkoi rotujen yhdentymisen edistämistä ja bahá'í-uskon opettamista. Hän matkusti etelän halki uudelleen vuosien 1944 ja 1945 aikana.

Vuonna 1948 Louis sai aivoinfarktin, ja hän ja hänen vaimonsa pysyttelivät yhä enemmän silloisessa kodissaan Mainen osavaltiossa. Louis kuoli 77-vuotiaana heinäkuussa 1951. Shoghi Effendi lähetti amerikkalaiselle bahá'í-yhteisölle viestin, jossa pyysi heitä pitämään muistotilaisuuksia. Suojelija nimitti Louis Gregoryn Jumalan asian kädeksi postuumisti.

Horace Holley

Horace Holley (1887–1960) lähti kotoaan vuonna 1909 matkalle, joka oli muuttava hänen koko elämänsä kulun. Hän oli aikonut viettää kesän Euroopassa ja palata sitten kotiin kirjallisuusopintojensa pariin. Mutta laivalla hän tapasi Bertha Herbertin, nuoren bahá'í-taiteilijan, joka kertoi Horacelle bahá'í-uskosta.

Horace ja Bertha menivät naimisiin myöhemmin samana vuonna ja asettuivat Eurooppaan. He asuivat ensin Italiassa ja sitten Ranskassa. He tapasivat 'Abdu'l-Bahán kaksi kertaa Ranskassa, vuosina 1911 ja 1912.

Aluksi Horace piti bahá'í-uskoa jonkinlaisena yhteiskunnallisena järjestönä ja hän ymmärsi uskon henkiset puolet vasta paljon myöhemmin.

Ensimmäisen maailmansodan puhjettua Horace ja Bertha lähtivät Pariisista New Yorkiin. He asettuivat asumaan Greenwich Villageen.

Vuosien raskaiden taloudellisten vaikeuksien ja suurten jo jonkin aikaa kestäneiden avioliitto-ongelmien takia Holleyn pariskunta erosi vuonna 1919. Samana vuonna Horace meni naimisiin Doris Pascalin kanssa.

Horace oli aktiivinen bahá'í-yhteisön jäsen heti siitä lähtien, kun saapui New Yorkiin, ja 1920-luvun alkupuolelta lähtien hän oli myös kansallisesti hyvin tunnettu. Hänet valittiinkin Yhdysvaltain ja Kanadan Kansallisen Henkisen Neuvoston jäseneksi vuonna 1923.

Vuonna 1951 Shoghi Effendi nimitti hänet Jumalan asian kädeksi. Vuonna 1959 Jumalan asian kädet valitsivat hänet yhdeksi yhdeksästä bahá'í-uskon asiantuntijasta (Custodians), ja sen seurauksena hän ja Doris muuttivat Maailmankeskukseen Haifaan.

Roy C. Wilhelm

Roy C. Wilhelm (1875–1951) oli liikemies-miljonääri New Yorkin kaupungista. Hänen äitinsä liittyi bahá'í-uskoon vuonna 1898, mutta Roy ei ollut kiinnostunut uskosta – ennen kuin matkusti äitinsä seurassa pyhiinvaellukselle vuonna 1907. Pyhiinvaellus muutti täysin hänen elämänsä. Vuonna 1909 hänet valittiin Bahá'í-temppeli yhdistyksen (Bahá'í Temple Unity) toimeenpanevaan lautakuntaan ja hän palveli sen jäsenenä myös sen muututtua Yhdysvaltain ja Kanadan Bahá'íden Kansalliseksi Henkiseksi Neuvostoksi aina vuoteen 1946 asti.

Roy oli loistava hallinnon taitaja, ja sen lisäksi että tuotti bahá'í-kirjallisuutta hän myös tuki Martha Rootin ja Louis Gregoryyn opetustyötä. Hän oli yksi niistä ihmisistä, joiden kanssa Shoghi Effendi vuonna 1922 neuvotteli bahá'í-uskon tulevasta kehityksestä.

Roy kuoli marraskuussa 1951. Hänen kuolemansa jälkeen Shoghi Effendi nimitti hänet Jumalan asian kädeksi.

William Sutherland Maxwell

William Sutherland Maxwell (1874–1952) syntyi Montrealissa ja oli lapsesta saakka kiinnostunut taiteesta ja arkkitehtuurista. Hän muutti Bostoniin, Massachusettsiin 17-vuotiaana, ja siellä hänen loistava kykynsä piirtää ja suunnitella tuli nopeasti esille.

Hän lähti opiskelemaan kuuluisaan École des Beaux Arts taidekouluun Pariisiin vuonna 1899 ja tapasi siellä May Bollesin. Parin vuoden kuluttua he avioituivat Lontoossa ja muuttivat sitten Montrealiin, missä heidän kodistaan tuli ensimmäinen Kanadan bahá'í-keskus.

Hänen vaimonsa May Maxwell – ”Kanadan bahá'í-yhteisön äiti” – kuoli sydänkohtaukseen pian saavuttuaan pioneeriksi Buenos Airesiin. Sutherland Maxwell suhtautui vaimonsa kuolemaan nöyränä ja kiitollisena niistä onnellisista vuosista, jotka he olivat saaneet viettää yhdessä.

Mayn Abhá-valtakuntaan siirtymisen jälkeen Shoghi Effendi kutsui Sutherlandin Haifaan. Vuodet, jotka Sutherland Maxwell vietti Haifassa olivat niitä vuosia, jotka olivat vaikeimpia Shoghi Effendi elämässä, ja Sutherland pystyi usein olemaan lohtutuksen ja henkisen voiman lähde Suojelijalle.

‘Abdu’l-Bahá oli rakennuttanut Bábin hautapyhäkköä varten alkuperäisen yksikerroksisen nelikulmaisen rakennuksen puoliväliin jyrkkää Karmelvuoren rinnettä. Suojelija pyysi Sutherland

Maxwellia suunnittelemaan sille ylärakenteen. Se piti suunnitella sellaiseksi, ettei se tuhoaisi tai peittäisi olemassa olevaa rakennusta.

Sutherland Maxwellin terveys alkoi heikentyä vuonna 1949. Hänen suurin toiveensa oli vierailla Montrealin kodissaan vielä kerran, ja näin hän teki kesällä 1951. Hän ei kuitenkaan huonon terveytensä vuoksi pystynyt enää palaamaan Pyhään maahan.

Tuona talvena Shoghi Effendi nimitti hänet Jumalan asian kädeksi. Hänelle luontaisella nöyryydellä Sutherland Maxwell sanoi: ”En tehnyt sitä aivan yksin; oli niin monia muita ihmisiä, jotka auttoivat minua.” Sutherland Maxwell kuoli keväällä 1952.

Karmelvuoren rinteillä seisoo bahá’í-uskon marttyyri-profeetan kuolemattoman hautapyhäkön ylärakenne todistuksena Sutherland Maxwellin kyvykkyydestä ja omistautuneisuudesta.⁽²⁸⁾

Howard Colby Ives

Howard Colby Ives (1867–1941) oli unitaarikirkon pastori⁽²⁹⁾. Hän löysi sattumalta tietoa ‘Abdu’l-Bahásta aikakauslehtiartikkelista vuonna 1911. Seuraavan vuoden huhtikuussa myös hän oli siinä joukossa, joka innokkaasti odotti ‘Abdu’l-Bahán saapumista New Yorkiin.

Howard tunsu voimakasta vetoa ‘Abdu’l-Baháta kohtaan ja tapasi hänet useaan otteeseen Mestarin Yhdysvaltain vierailun aikana. Tämä kokemus sai Howardin henkisen elämän pastorina sekasortoon. Hän onkin kirjoittanut, että uudesta liikkeestä ja ‘Abdu’l-Bahásta kuultuaan hän ”heittelehti jatkuvasti myllertävässä hengen meressä”.

Howardin kokemukset muuttivat hänet täysin. Howard oli säännöllisessä kirjeenvaihdossa ‘Abdu’l-Bahán kanssa hänen lähdettyään Yhdysvalloista ja muutaman kuukauden kuluttua hän vakuuttui Bahá’u’lláhin opetusten totuudesta.

Howard jätti työnsä unitaaripastorina ja teki tilapäistöitä, työskennellen toisinaan kauppamatkustajana. Olipa työ mitä tahansa, hän pyrki aina löytämään mahdollisuuksia levittää bahá’í-opetuksia.

Vuonna 1921 Howard ja hänen vaimonsa Mabel myivät kaiken omaisuutensa ja viettivät seuraavat 20 vuotta matkustavina opettajina eri puolilla Yhdysvaltoja ja Kanadaa. He perustivat pieniä bahá’í-ryhmiä itärannikolle ja hoivasivat niitä toimiviksi bahá’í-yhteisöiksi.

Howardin terveys ja näkö alkoivat heikentyä vuoden 1939 aikana, ja tällöin hän kirjoitti teoksen *Portals to Freedom* – hänen henkilökohtaisen kertomuksensa uskon etsinnästä ja ‘Abdu’l-Bahán kanssa viettämästään ajasta.

Eurooppa, Afrikka, Aasia ja Australaasia

Ensimmäiset viisi jumalallisen suunnitelman muistiota vetosivat erityisesti Yhdysvaltain ja Kanadan uskoviin bahá'í-uskon levittämiseksi kaikkiin Pohjois-Amerikan osavaltioihin ja provinsseihin. Bahá'í-usko oli kuitenkin leviämässä muuallekin maailmaan. Teoksessa Jumalallisen suunnitelman muistiot 'Abdu'l-Bahá kirjoittaa:

Sillä hetkellä, kun amerikkalaiset uskovat vievät tätä jumalallista viestiä Amerikan rannoilta, ja kun sitä tehdään tunnetuksi Euroopan, Aasian, Afrikan ja Australaasian mantereilla sekä aina Tyynenmeren saarilla asti, tulee tämä yhteisö huomaamaan olevansa turvallisesti vakiinnutettu ikuisen herruuden valtaistuimelle.⁽³⁰⁾

May Bolles oli ensimmäinen Euroopassa asuva henkilö, joka liittyi bahá'í-uskoon. Hän oli Yhdysvaltain kansalainen. Hänen suorien tai epäsuorien ponnistelujensa ansiosta suuri joukko eurooppalaisia liittyi bahá'í-uskoon.

Thomas Breakwell

Thomas Breakwell (1872–1902) oli englantilainen, vaikka asuikin Yhdysvaltojen etelässä. Hän toimi johtoasemassa puuvillatehtaassa. Hän vietti aina kaikki kesälomansa Euroopassa.

Thomas oli matkustamassa laivalla Ranskaan, kun hän tapasi naisen, rouva Milnerin, joka oli kuullut bahá'í-uskosta ystävältään May Bollesilta. Rouva Milner vei Thomasin tapaamaan Mayta, mutta tässä heidän ensimmäisessä tapaamisessaan Pariisissa May ei maininnut bahá'í-opetuksia lainkaan.

Seuraavana päivänä Thomas kertoi Maylle, että kun hän käveli kotiin edellisillan tapaamisesta, ”– – yhtäkkiä tuuli osui minuun ja pyöri ympärilläni, ja siinä tuulella ääni sanoi, käsittämättömän herttaisesti ja syvällisesti: 'Kristus on tullut takaisin! Kristus on tullut takaisin!'”⁽³¹⁾ Seuraavien päivien aikana May Bolles opetti Thomasille bahá'í-uskon historiaa, periaatteita ja opetuksia.

Thomasista tuli Pariisiin nopeasti kasvavan bahá'í-yhteisön hyvin aktiivinen jäsen ja omistautunut bahá'í-uskon opettaja. Hän oli erittäin kohtelias ja tunsu aitoa rakkautta jokaista tapaamaansa ihmistä kohtaan.

Hänen vanhempansa kävivät hänen luonaan Pariisissa ja yrittivät saada hänet takaisin kristillisille alkujuurilleen. He eivät onnistuneet saamaan häntä eroamaan bahá'í-uskosta. Myöhemmin hänen isästään tuli bahá'í.

Thomas Breakwellin elämä on täydellinen esimerkki aidosta uskovasta bahá'ille kaikkialla maailmassa. Hänen suurin toiveensa oli, että hänen elämänsä hyväksyttäisiin uhrina Bahá'u'lláhin opetusten leviämiseksi. Hänen lyhyen elämänsä tutkiminen voi auttaa kaikkia bahá'ita heittämään pois itsen vankeuden.

‘Abdu’l-Bahá kuvaili häntä ”lampuksi korkean taivaan enkeleiden joukossa”(32), ja Shoghi Effendi sanoi hänen olevan yksi ”kolmesta loistavasta lampusta(33), jotka loivat häikäisevää loistetta irlantilaisen, englantilaisen ja skotlantilaisen bahá’í-yhteisön aikakirjoihin”.(34)

Thomas sairastui tuberkuloosiin joko vuonna 1901 tai 1902 ja aivan elämänsä loppuun saakka hän jatkoi opettamistaan muille parantolan potilaille. Hän kuoli 30 vuoden iässä kesäkuussa 1902.

Särkynein sydämin ‘Abdu’l-Bahá kirjoitti koskettavan muistion:

Älä sure rakkaan Breakwellini poismenoa, sillä hän on kohonnut loiston ruusutarhaan Abhá-paratiisissa mahtavan Herransa armon suojaamana, ja hän huutaa täyteen ääneen: ”Oi, kunpa kansani tietäisi, kuinka armollisesti Herrani on minulle anteeksi antanut ja tehnyt minusta yhden niistä, jotka ovat päässeet Hänen läheisyyteensä!”

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Missä ovat nyt kauniit kasvosi? Missä on sujuva kielesi? Missä on kirkas otsasi? Missä on valoisa viehätysesi?

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Missä on Jumalan rakkautta roihuava tulesi? Missä on haltioitumisesi Hänen pyhistä henkäyksistään? Missä ovat ylistyksesi, jotka Hänelle kannoit? Missä on nousemisesi palvelemaan Hänen asiaansa?

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Missä ovat kaunoiset silmäsi? Hymyilevät huulesi? Ylväs poski? Sulavalinjainen hahmo?

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Olet jättänyt tämän maallisen maailman ja noussut ylös valtakuntaan, olet saavuttanut näkymättömän valtakunnan armon ja luovuttanut itsesi tuon valtakunnan Herran kynnyksellä.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Olet jättänyt valaisimen, joka oli ruumiisi täällä, lasin, joka oli ihmishahmosi, maisen olemuksesi, maanpäällisen elämäntapasi.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Olet sytyttänyt liekin korkeuden joukkojen valaisimeen, olet astunut Abhá-paratiisiin, olet löytänyt suojan Siunatun puun siimeksessä, olet saavuttanut Hänen tapaamisensa taivaan valkamassa.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Olet nyt taivaan lintu, olet hylännyt maallisen pesäsi ja kohonnut pyhyiden puutarhaan Herrasi valtakunnassa. Olet noussut asemaan, joka on valon täyttämä.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Laulusi on nyt kuin linnunlaulua, vuodatat säkeitä Herrasi armosta, olit Hänen kiitollinen palvelijansa, joka ei milloinkaan unohda, minkä vuoksi olet nyt astunut autuuteen.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Sinun Herrasi on totisesti valinnut sinut rakkautensa kohteeksi, johtanut sinut pyhyytensä piiriin ja saanut sinut astumaan Hänelle läheisten kumppaneiden puutarhaan ja siunannut sinua kauneutensa näkemisellä.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Sinä olet voittanut ikuisen elämän ja pettämättömän yltäkylläisyyden ja elämän, joka miellyttää sinua, sekä runsaan armon.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Sinusta on tullut tähti ylimaallisella taivaalla, lamppu korkean taivaan enkelten joukossa ja elävä henki ylhäisimmässä kuningaskunnassa, ikuisuudessa kruunattu.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Pyydän Jumalaa vetämään sinut vielä lähemmäksi, pitämään sinua vielä tiukemmin, ilahduttamaan sydäntäsi Hänen läsnäolonsa läheisyydellä, täyttämään sinut valolla ja yhä vain valolla, suomaan sinulle vielä enemmän kauneutta ja lahjoittamaan sinulle voimaa ja suurta loistoa.

Oi Breakwell, Oi rakkaani! Kaikkina aikoina muistelen sinua. En tule koskaan unohtamaan sinua. Rukoilen puolestasi päivin öin, näen sinut selvästi edessäni kuin keskellä kirkasta päivää.

Oi Breakwell, Oi rakkaani!

Hänen haudalleen pystytettiin muistomerkki vuonna 1997.

Hippolyte Dreyfus ja Laura Clifford Barney

May Bolles opetti Hippolyte Dreyfusille (1873–1928) bahá’í-uskon sanomaa vuonna 1901. Dreyfus oli ensimmäinen bahá’í-uskoon liittynyt Ranskassa, ja Shoghi Effendi nimitti hänet yhdeksi ‘Abdu’l-Bahán yhdeksästätoista opetuslapsesta. Myös hänen isänsä, äitinsä, sisarensa ja lankonsa liittyivät bahá’í-uskoon.

Tultuaan bahá’iksi Hippolyte luopui työstään lakimiehenä ja aloitti arabian ja persian kielten opiskelun. Kun hän hallitsi kielet, hän käänsi monia Bahá’u’lláhin kirjoituksia ranskan kielelle.

Hän avioitui Laura Clifford Barney⁽³⁵⁾ kanssa vuonna 1911 ja otti käyttöön hänen sukunimensä. Laura oli myös opiskellut bahá’í-uskon opetuksia May Bollesin kanssa.

Hippolyte matkusti useissa maissa eri puolilla maailmaa ja vieraili Pyhässä maassa, jolloin ‘Abdu’l-Bahán ja sekä hänen että hänen vaimonsa Lauran välille kehittyi erityinen yhteys. Laura puhui sujuvaa persiaa, ja hän ja Hippolyte käänsivät monia ‘Abdu’l-Bahán Ranskassa pitämiä puheita. He matkustivat ‘Abdu’l-Bahán kanssa Lontooseen, missä he myös toimivat Hänelle tulkkeina.

Hippolyten ammatillista kokemusta lakimiehenä tarvittiin useaan otteeseen, kun oli tarpeen puolustaa bahá’í-uskoa ja bahá’ita. Häntä tarvittiin uskon synnyinmaassa, kun Baha’u’lláhin talo Bagdadissa joutui uskon vihollisten käsiin; Tunisiassa, missä Hippolyte puolusti bahá’í-uskoa ranskalaista hallintokoneistoa vastaan; Egyptissä, missä uskonnollinen oikeusistuim julisti kolme avioliittoa laittomiksi, koska puoliset olivat bahá’ita.

Mary Thornburgh-Cropper

Mary Thornburgh-Cropper (1859–1938) oli amerikkalainen, joka asui Lontoossa englantilaisen puolisonsa kanssa. Mary oli ensimmäinen henkilö, joka Englannissa asuessaan liittyi bahá'í-uskoon ja pysyi mukana koko loppuelämänsä. Hänen äitinsä Harriet Thornburgh tuli myös bahá'iksi.

Mary oli kuullut bahá'í-liikkeestä ensimmäisen kerran vanhalta kalifornialaiselta ystävältään Phoebe Hearstilta. Phoebe kirjoitti Marylle ja kertoi, että uskoi näiden uusien opetusten kiinnostavan häntäkin.

Phoebe Hearst rahoitti ryhmäpyhiinvaellusmatkan 'Abdu'l-Bahán luo samana vuonna. Mary ja hänen äitinsä liittyivät mukaan ryhmään. He kaikki matkustivat Pariisiin kautta, missä myös May Bolles liittyi pyhiinvaeltajien joukkoon ja he jatkoivat matkaansa Pyhään maahan.

Pyhiinvaellus teki syvän vaikutuksen Maryyn. Palattuaan kotiinsa Lontooseen hänen toiveenaan oli jakaa kokemuksensa ystäviensä kanssa. Hän halusi kertoa pyhiinvaelluskokemuksistaan eteenkin läheiselle ystävälleen Ethel Rosenbergille. Ethel liittyi bahá'í-uskoon vuonna 1899. Ethel oli ensimmäinen englantilainen, joka liittyi bahá'í-uskoon.

Eräs rouva Scaramucci liittyi pyhiinvaeltajien joukkoon myöhemmin. (Valitettavasti hänestä ei ole muuta tietoa kuin se, että hän oli yksi niistä nimilistaan merkityistä bahá'ista, jotka odottivat 'Abdu'l-Bahán vastaanottamista Hänen saapuessaan Lontooseen).

'Abdu'l-Bahán vieraillessa Lontoossa Mary antoi autonsa Hänen käyttöönsä ja järjesti Hänelle monia tilaisuuksia.

Ethel Rosenberg

Ethel Rosenberg (1858–1930) syntyi vanhassa roomalaisten perustamassa Bathin kaupungissa. Hän oli ensimmäinen englantilaissyntyinen henkilö, joka omassa maassaan hyväksyi Bahá'u'lláhin Jumalan sanansaattajaksi tälle päivälle.⁽³⁶⁾

Ethel kuuli bahá'í-uskosta (tai bahá'í-liikkeestä, kuten siihen usein viitattiin lännessä muotoutumisen ajan alkuvuosina) vuoden 1899 loppupuolella. Hän omisti välittömästi ja päättäväisesti aikansa Bahá'u'lláhin opetusten edistämiseen samoin kuin 'Abdu'l-Bahán palvelemiseen.

Kun 'Abdu'l-Bahá vieraili Lontoossa, Hän ehdotti, että Mary harkitsisi bahá'í-kirjallisuuden julkaisemista. Hän otti tehtävän hoitaakseen ja 'Abdu'l-Bahá in London oli ensimmäinen hänen julkaisemansa kirja.

Saapuessaan pyhiinvaellukselleen Haifaan vuonna 1921, Mary kuuli, että 'Abdu'l-Bahá oli vastikään kuollut. Shoghi Effendi ohjeisti häntä järjestämään ensimmäisen Englannin Kansallisen Henkisen Neuvoston vaalin, kun hän palaisi Englantiin.

Lady Blomfield

Sara Louisa Blomfield (1859–1939) syntyi Irlannissa ja vietti suurimman osan aikuisuuttaan Lontoossa. Hänen aviomiehensä arkkitehti Arthur Blomfield aateloitiin vuonna 1889. Siitä lähtien Sarah käytti arvonimeä Lady. Hän oli hyvin innokas naisten ja lasten oikeuksien puolustaja, tuki Kansainliiton Geneven lapsen oikeuksien julistuksen hyväksymistä ja hän oli myös mukana Save the Children Fund -järjestön (Pelastakaa Lapset) perustamisessa vuonna 1919.

Järjestön tavoitteena oli parantaa lasten elämää tarjoamalla koulutusta, terveydenhuoltoa ja hätäapua luonnonkatastrofien, sodan ja muiden konfliktien aikana ja niiden jälkeen.

Lady Blomfield oli aina etsinyt henkistä totuutta ja löysi sen vuonna 1907, kun hän tunnisti Bahá'u'lláhin sanoman totuuden. Hän teki muistiinpanoja 'Abdu'l-Bahán puheista yleisötilaisuuksissa Pariisissa. Näistä muistiinpanoista koottiin teos Paris Talks (Puheita Pariisissa). 'Abdu'l-Bahá asui hänen kodissaan Lontoon vierailunsa aikana. Lady Blomfield avasi ovensa sekä ystäville että tuntemattomille ja teki näin 'Abdu'l-Bahälle mahdolliseksi tavata kaikkia. Hän myös käytti vaikutusvaltaansa parlamentin jäseniin ja vetosi heihin Persiassa asuvien bahá'iden puolustamiseksi. 'Abdu'l-Bahá antoi hänelle nimen "Sitárih Khanum" (*Sitárih* merkitsee tähteä, ja *khanum* tarkoittaa rouvaa.).

Lady Blomfield auttoi Shoghi Effendiä hänen opiskellessaan Oxfordissa ja myös matkusti hänen kanssaan takaisin Pyhään maahan, kun odottamaton viesti 'Abdu'l-Bahán kuolemasta oli saapunut. Hän haastatteli pyhän perheen jäseniä Haifassa ollessaan. Nämä haastattelut sekä muistiinpanot, jotka hän tallensi toimiessaan 'Abdu'l-Bahán emäntänä Lontoossa, muodostavat hänen kirjansa *The Chosen Highway* sisällön.

Tri Edwin Fischer

Edwin Fischer (1861–1936) syntyi luterilaiseen perheeseen Ludwigsburgissa, Saksassa. Hän muutti siirtolaisena Yhdysvaltoihin vuonna 1878 opiskellakseen hammaslääkäriksi.

Kuten niin monet varhaiset uskovat Yhdysvalloissa, tohtori Fischerkin kävi bahá'í-uskon kursseilla New Yorkissa. Hän liittyi bahá'í-uskoon vuonna 1903. Kun hän oli pyhiinvaelluksella, 'Abdu'l-Bahá kehotti häntä palaamaan Saksaan juurruttamaan bahá'í-uskon sinne.

Hän lähti pioneeriksi Stuttgartiin huhtikuussa 1905. Hän oli ensimmäinen bahá'í, joka astui Saksan maaperälle ja näin Stuttgartin kaupungista tuli bahá'í-uskon alkukoti Saksassa.

Tohtori Fischer etsi tunnollisesti kaikkia mahdollisuuksia opettaa bahá'í-uskoa, myös vanhemmilleen. Eikä kulunut kovinkaan kauan, kun muutamat saksalaiset liittyivät uskovien eri puolilla maailmaa kasvavaan joukkoon. Eräs amerikkalainen bahá'í kertoi tavanneensa kuusi tai seitsemän uskovaa vieraillessaan Stuttgartissa. Pieni yhteisö alkoi myös julkaista bahá'í-kirjallisuutta, muun muassa saksankielisen käännöksen teoksesta *Kätketyt sanat*.

Alma Knobloch

Samaten neiti Knobloch matkusti yksin Saksaan. Miten suuressa määrin hän saikaan vahvistuksia! Tietäkäätte siis varmasti, että kuka tahansa nousee tänä päivänä levittämään jumalallisia sulotuoksia, häntä tulevat Jumalan valtakunnan joukot vahvistamaan ja Siunatun täydellisyyden armolahjat ja suosionosoitukset ympäröimään.⁽³⁷⁾

Alma Knobloch (1864–1943) syntyi saksalaiseen perheeseen Yhdysvalloissa vuonna 1864 ja hänestä tuli bahá'í vuonna 1903. 'Abdu'l-Bahá pyysi Almaa lähtemään pioneeriksi Saksaan vuonna 1907. Hänen avullaan Jumalan asian käsi Hermann Grossmann liittyi bahá'í-uskoon. Alma muistetaan ikuisesti teoksessa *God Passes By*.

Alma Knobloch, seuraten tri K. E. Fischerin kannoilla, nosti bahá'í-uskon lipun salkoon Saksassa ja vei uskon valon Itävaltaan.⁽³⁸⁾

Albert Schwarz

Albert Schwarz (1871–1931) oli Norjan kuningaskunnan Saksan kaupallinen neuvonantaja ja konsuli. Hän omisti myös hotellin ja kylpylän Bad Mergentheimin kaupungissa, noin 90 kilometriä Stuttgartista.

Albert ja hänen vaimonsa Alice kuulivat uskosta vuonna 1912 Edwin Fischeriltä, ja he liittyivät Saksan bahá'í-yhteisöön hyvin pian.

'Abdu'l-Bahá vieraili Stuttgartissa vuonna 1913 ja vietti jonkin aikaa myös Bad Mergentheimissa.⁽³⁹⁾ Vuonna 1916 pystytettiin muistomerkki hänen vierailunsa kunniaksi, mutta se poistettiin, kun natsit julistivat bahá'í-uskon laittomaksi vuonna 1937. Kaupungin viranomaiset palauttivat muistomerkin kunnostettuna vuonna 2007.

Pian 'Abdu'l-Bahán poismenon jälkeen Shoghi Effendi kutsui Albertin ja Alicen Pyhään maahan. He saapuivat Haifaan vuonna 1922. Albert oli yksi niistä bahá'ísta, joiden kanssa Suojelija neuvotteli bahá'í-uskon tulevaisuuden suunnasta ja Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston perustamisesta.

Mírzá Abu'l-Faḍl Gulpáygání

Mírzá Abu'l-Faḍl (1844–1914) tutustui bahá'íhin asuessaan Teheranissa vuoden 1876 tienoilla. Hän tutustui erääseen kangaskauppiaaseen, ja vaikka tämä mies, nimeltään Áqá 'Abdu'l-Karim, ei ollut käynyt koulua, Mírzá Abu'l-Faḍl oli hämmästynyt miehen syvästä ymmärryksestä. Abu'l-Faḍl kuuli, että mies oli bahá'í, ja he keskustelivat monista uskonnollisista kysymyksistä.

Vähitellen Abu'l-Faḍl ymmärsi, että monet asioista, joita Áqá 'Abdu'l-Karim toi esille, olivat peräisin bahá'í-kirjoituksista. Hän tuli uteliaaksi ja hän pyysi, että saisi tavata muitakin bahá'íta.

Abu'l-Faḍl tapasi useita tunnettuja bahá'íta seuraavien kuukausien aikana. Vieraillessaan erään bahá'ín kodissa hän oli lukenut kaksi Bahá'u'lláhin kirjoittamaa muistiota, joissa Bahá'u'lláh oli ennustanut lähitulevaisuuden tapahtumia. Abu'l-Faḍl päätti, että jos nämä asiat oikeasti tapahtuisivat, hänellä ei olisi muuta vaihtoehtoa kuin uskoa Bahá'u'lláhiin. Tapahtui juuri niin kuin oli ennustettu, ja hänestä tuli bahá'í syyskuussa 1876.

Kun tuli yleiseen tietoon, että Abu'l-Faḍl oli liittynyt bahá'í-uskoon, hän menetti työpaikkansa ja aktiivisen Bahá'u'lláhin sanoman opettamisen takia hänet suljettiin vankilaan, ensimmäisen kerran joulukuussa 1876 viideksi kuukaudeksi.

Kun Abu'l-Faḍl vapautui viimeisestä vankeudestaan vuonna 1886, hän sai muistion Bahá'u'lláhilta. Tässä muistiossa Bahá'u'lláh pyysi häntä matkustamaan halki Persian bahá'í-uskoa opettaen. Kolmen vuoden aikana hän matkusti jokaiseen tuon maan kolkkaan. Sitten hän matkusti 'Ishqábádiin, missä hänellä oli tärkeä osa bahá'íden edustajana oikeudenkäynnissä, jossa käsiteltiin kaupungin huomattavan bahá'ín(40) murhasta syytettyjen asiaa. Tämä tapahtuma lisäsi bahá'í-uskon arvovaltaa Venäjällä.

Lopulta Abu'l-Faḍl matkusti Egyptiin, missä oli huomattavan suuri bahá'í-yhteisö, mutta kaikki sen jäsenet olivat persialaisia. Abu'l-Faḍlin ponnistelujen ansiosta suuri määrä egyptiläisiä liittyi bahá'í-uskoon. Monilla heistä oli tärkeä rooli yhteisön kehittymisessä.

'Abdu'l-Bahá oli pyytänyt Abu'l-Faḍlia matkustamaan Yhdysvaltoihin korjaamaan joitakin yhteisössä esiintyneitä väärinkäsityksiä. Ensin Abu'l-Faḍl matkusti Pariisiin Laura Clifford Barney'n kanssa. Tämä oli tullut Egyptiin hakemaan häntä. Tuohon aikaan Pariisi oli luultavasti Euroopan tärkein yhteisö. Kun Abu'l-Faḍl lähti sieltä, yhteisössä oli yli 30 jäsentä.

Abu'l-Faḍl jatkoi matkaansa Amerikkaan syksyllä 1901. Ensimmäinen kohde siellä oli Chicago, jossa oli maan ylivoimaisesti suurin yhteisö. Pikkuhiljaa hän auttoi Chicagon ja koko maan eri puolilla asuvia uskovia ymmärtämään opetusten ja liiton todellisen merkityksen.

Hän lähti New Yorkista marraskuussa 1904, kun 'Abdu'l-Bahá oli kutsunut hänet takaisin kotiin. Bahá'íta tuli joka puolelta Yhdysvaltoja saattamaan hänet matkalle. Abu'l-Faḍl vietti elämänsä viimeiset vuodet Egyptissä. Vuoden 1913 loppupuolella hänen vointinsa huononi ja hän kuoli Kairossa tammikuussa 1914.

Margaret Stevenson

Margaret Stevensonin (1865–1941) sisar opiskeli musiikkia Lontoossa ja oli kuullut 'Abdu'l-Bahán puhuvan eräässä kaupungin kirkossa. Hän oli niin vaikuttunut 'Abdu'l-Bahán puheesta, että luettuaan aikakauslehdestä The Christian Commonwealth toisen Hänen City Tempplessä pitämänsä puheen, hän tunsu voimakkaasti, että hänen piti lähettää kopio siitä Uudessa Seelannissa asuvalle siskolleen Margaretille. Silloin ei Margaretin mielestä tässä uudessa uskossa ollut mitään erityistä.

Myöhemmin vuonna 1912 hänen sisarensa ystävä saapui Lontoosta vierailulle. Käydessään Margaretin luona hän kertoi tälle bahá'í-liikkeestä ja tapaamisestaan 'Abdu'l-Bahán kanssa. Nyt asia teki suuren vaikutuksen Margaretiin. Hän ymmärsi bahá'í-sanoman ja uskoi Bahá'u'lláhiin.

Hän tilasi lehden *Star of the West* ja hankki bahá'í-kirjallisuutta Yhdysvalloista. Huolimatta yrityksistään jakaa uutta uskoaan ystäviensä kanssa, hän jäi kuitenkin ainoaksi bahá'iksi aina siihen saakka kun Hyde ja Clara Dunn tulivat käymään Uudessa Seelannissa.

Viimeiset yhdeksän jumalallisen suunnitelman muistiota olivat kaikki osoitetut Yhdysvaltain ja Kanadan bahá'ille. Muistiot saapuivat vuonna 1919 ja niissä annettiin ohjeita levittää uskoa joka puolelle maailmaa.

Kaikki jumalallisen suunnitelman muistiot julkistettiin ”Liiton konventin” aikana New York Cityssä hotelli McAlpinissa huhtikuussa 1919.

Vuonna 1936 Shoghi Effendi kirjoitti:

Amerikkalaisten ystävien, jos he haluavat toteuttaa, niin hengen kuin kirjaimen mukaisesti, rakkaan Mestarinsa viimeisiä toiveita, on tehostettava opetustyötään tuhatkertaisesti ja laajennettava sen vaikutusta oman synnyinmaansa rajojen ulkopuolelle ja vieläpä niin kauas, että se ulottuu jopa bahá'í-uskon kauimpana oleviin etuvartioasemiin. Jumalallisen suunnitelman muistiot antavat teidän neuvostollenne ainutlaatuisia ja suuria velvollisuuksia ja suovat sille etuoikeuksia, joita toiset neuvostot voivat hyvinkin kadehtia ja ihailla. Tämänhetkinen tilaisuus on sanomattoman kallisarvoinen. Voi olla, ettei se toistu. Lannistumatta tämän hetken vaaratilanteista ja epävarmuuksista amerikkalaisten uskovien täytyy jatkaa sitkeästi ja hoitaa kokonaisuudessaan se työ, joka on heidän edessään. Rukoilen sydämeni pohjasta heidän onnistumisensa puolesta. (41)

Hyde ja Clara Dunn

Mitä tulee teihin, oi Jumalan rakastetut, lujittakaa itseänne kaikin pyrkimyksin ja nouskaa palvelemaan Jumalan asiaa, sillä totisesti Pyhä henki tulee vahvistamaan teitä Todellisen henkäyksin kaikissa tilanteissa ja kaikissa olosuhteissa! (42)

Vuonna 1919 Hyde Dunn (1855–1941) ja Clara Dunn (1869–1960) opiskelivat viimeisimpiä jumalallisen suunnitelman muistioita, ja kutsu Australiaan pioneeriksi lähtemiseen loisti majakan tavoin heidän mielissään. Heistä tulisi ensimmäiset kansainväliset pioneerit Jumalallisen suunnitelman muistiot - teoksessa mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi.

Ensiksi he ajattelivat, että vain Hyde lähtisi. Kysyttyään asiaa kirjeitse 'Abdu'l-Bahálta, vastaus oli, että molempien tulisi lähteä. Hyde ja Clara möivät kaiken omaisuutensa ja saapuivat Australiaan huhtikuussa 1920 mukanaan vain muutama dollari ja matkalaukkunsa.

Rahan puute aiheutti ongelmia ensimmäisinä kuukausina, mutta sitten Clara onnistui saamaan työtä. Jonkin ajan kuluttua Hydekin löysi työpaikan kauppamatkustajana. Hän aloitti työnsä vain New South Walesin alueella, mutta hän menestyi niin hyvin työssään, että hänen työnantajansa nimitti hänet koko maan myyntiedustajaksi. Seuraavan vuosikymmenen aikana hän vieraili maan jokaisessa suuremmassa taajamassa ja kaupungissa.

Kun Dunnit olivat pitäneet kahden vuoden ajan yleisötilaisuuksia, joissa he esittelivät uutta ajanjaksoa, sydneyläinen optikko Oswald Whitaker liittyi bahá'í-uskoon. Hän oli ensimmäinen syntyperäinen australialainen, joka hyväksyi bahá'í-uskon. Pian sen jälkeen Effie Baker hyväksyi bahá'í-uskon Melbourneissa pidetyn yleisötilaisuuden jälkeen.

Dunnit pitivät huolta eri puolilla Australiaa olevista pienistä ja usein syrjäisistä bahá'í-yhteisöistä. Ensimmäinen paikallinen henkinen neuvosto perustettiin Melbourneen vuoden 1923 joulukuussa. Seuraavat paikkakunnat, joissa muodostettiin henkinen neuvosto olivat Perth heinäkuussa 1924, Adelaide saman vuoden joulukuussa ja Sydney huhtikuussa 1925. Aucklandin kaupunkiin Uuteen Seelantiin, perustettiin paikallinen henkinen neuvosto vuonna 1923. Shoghi Effendi painotti kansallisen henkisen neuvoston perustamisen tärkeyttä. Tavoite savutettiin vuonna 1934.

Australian ja Uuden Seelannin bahá'ít muistavat Hyde ja Clara Dunnin lämminhenkisesti ”Isä Dunnina” ja ”Äiti Dunnina”. Hyde kuoli helmikuussa 1941, ja hänet nimettiin Jumalan asian kädeksi kuolemansa jälkeen. Clara Dunn nimettiin Jumalan asian kädeksi helmikuussa 1952, ja hän työskenteli hyvin aktiivisesti Kymmenvuotisristiretken tavoitteiden saavuttamiseksi. Clara kuoli marraskuussa 1960.

Heidän tarinallaan on mielenkiintoinen yhteys Margaret Stevensoniin: Kun Hyde ja Clara pitivät yleisötilaisuuden Uudessa Seelannissa, he tapasivat Margaretin. Hän oli ollut bahá'í yhdeksän vuoden ajan ennen heidän vierailuaan!

Leonora Stirling Armstrong

Leonora Stirling (1895–1980) alkoi miettiä pioneeriksi lähtöä, kun kaikki jumalallisen suunnitelman muistiot paljastettiin bahá'í-vuosikokouksen aikana New York Cityssä vuonna 1919. Hän kirjoitti ‘Abdu’l-Bahälle ja kertoi toiveestaan lähteä pioneeriksi. Vastauksessaan ‘Abdu’l-Bahá kirjoitti, että Hän toivoi Leonoran tulevan ”henkiseksi lääkäriksi”. Tästä ‘Abdu’l-Bahán toivomuksesta tuli Leonoralle ohjaava valo ja korkein tavoite.

1920-luvun alkuvuosina Leonora luki ‘Abdu’l-Bahán muistiota Martha Rootille, missä Hän kommentoi Marthan ponnisteluja bahá'í-uskon opettamiseksi Etelä-Amerikassa ja miten tärkeää olisi, että jotkut jatkaisivat Marthan aloittamaa työtä. Leonora oli löytänyt pioneerikohteensa.

Leonora matkusti työnsä puolesta New Yorkin osavaltion pohjoisosaan ja päätti vierailla Montrealissa May Maxwellin luona. May oli sairaana, mutta kun Leonora kertoi hänelle suunnitelmastaan lähteä pioneeriksi, Mayn kerrotaan nousseen istumaan vuoteessaan ja sanoneen: ”Leonora, mitä sinä odotat?”

Lähde!”

Leonoralla oli tarpeeksi rahaa vain matkalippuun ja hotellimajoitukseen noin kolmen viikon ajaksi. Hän matkusti laivalla Brasiliaan tammikuussa 1921. Leonora kertoi kaikille laivassa matkustaville bahá’í-uskosta ja eräs kanssamatkustaja piti hänelle jopa hänen ensimmäisen portugalin kielen oppituntinsa. Muutaman hotellissa vietetyn päivän jälkeen Leonora jatkoi matkaa Santosiin, missä Martha Rootilla oli muutamia ystäviä.

Marthan ystävä oli häntä vastassa ja auttoi häntä löytämään majapaikan sekä järjesti Leonoralle työksi muutamia tunteja englannin kielen opetusta. Leonora ei ansainnut paljontaan englannin kielen opettamisesta, ja oli aikoja, jolloin hän ”eli vain banaaneilla”.

Riossa oltiin järjestämässä kansallista esperantokongressia, ja vaikka Leonora osasi vain hyvin vähän esperanton kieltä, hän kirjoitti kongressin puheenjohtajalle ja tarjoutui pitämään esityksen bahá’í-uskosta esperantoksi! Käyttäen pientä englantia-esperanto sanakirjaa, sana sanalta, lause lauseelta, Leonora suunnitteli ensimmäisen julkisen esityksensä bahá’í-uskosta suurelle yleisölle. Myöhemmin hän sai selville, että yleisö oli ymmärtänyt häntä ja hänen esittämänsä sanoman. Esperanto-yhdistyksen puheenjohtaja oli melko kiinnostunut uskosta ja vei hänet paikallisen sanomalehden toimitukseen haastateltavaksi. Artikkelin ja valokuva ‘Abdu’l-Bahásta julkaistiin lehden sunnuntaipainoksen etusivulla.

Vietettyään kaksi vuotta Brasiliassa Leonora palasi kotiin kulkien laivalla pitkää reittiä. Matka oli hidas; kaikkialla, mihin laiva pysähtyi, Leonora pyrki saamaan selville, oliko ilmapiiri tarpeeksi lupaava bahá’í-uskon opettamiselle. Amerikan konsuli Salvadorissa Bahian osavaltiossa pyysi Leonoraa jäämään kolmeksi kuukaudeksi opettamaan englantia lapsilleen. Leonora suostui pyyntöön. Hän piti myös takkailtoja joka päivä. Claudenor Luz, yksi monista nuorista, jotka hyväksyivät bahá’í-uskon, piti huolta siitä, että takkaillat olivat aina täynnä kuulijoita. Kaikkialla, minne Leonora pysähtyi kotimatalla, nousi bahá’í-yhteisöjä niistä siemenistä, joita hän oli kylvänyt.

Asuttuaan vuoden Yhdysvalloissa Leonora ei voinut enää vastustaa kutsua lähteä pioneeriksi. Hän palasi Salvadoriin ja asettui asumaan Bahiaan seuraavaksi 15 vuodeksi.

‘Abdu’l-Bahán kuoltua vuonna 1921, Leonora kääntyi Suojelijan puoleen ja seurasi tarkasti hänen rakastavaa ohjaustaan: ensimmäiseksi opettaminen, toiseksi bahá’í-kirjoitusten kääntäminen ja kolmanneksi, palvelu köyhien keskuudessa Brazilian luoteisosassa. Recifen kaupungissa asuessaan Leonora meni naimisiin Harold Armstrongin kanssa. Lopulta Haroldista tuli bahá’í ja hän vapautti Leonoran palkkatyön taakasta. Näin Leonora saattoi omistaa kaiken aikansa opetusmatkoihin ja bahá’í-kirjoitusten kääntämiselle.

Niin ikään Bahian kaupunki, joka sijaitsee Brazilian itärannikolla. Koska se on jo kauan tunnettu tällä nimellä, tulee sen vaikutus olemaan erittäin vahva.⁽⁴³⁾

Käykää eritoten Bahian kaupungissa Brazilian itärannikolla. Koska menneisyydessä tälle kaupungille annettiin nimi BAHIA, ei ole epäilystäkään siitä, etteikö se olisi ollut Pyhän hengen

innoitusta.(44)

Leonora Armstrong avusti ensimmäisen paikallisen henkisen neuvoston muodostamisessa Bahiaan. Vuonna 1973 Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto nimitti Leonoran Etelä-Amerikan mannermaiseksi neuvonantajaksi.

Leonoran terveys alkoi heiketä hänen viimeisinä elinvuosinaan ja hän kuoli lokakuussa 1980.

Agnes Alexander

Tällä hetkellä on Havaijin saarilla neiti Alexanderin ponnistusten ansiosta muutamia sieluja päässyt uskon meren rannalle! Pohtikaa, mikä onni, mikä ilo tämä onkaan! Julistan Sotajoukkojen herran kautta, että jos tämä kunnioitettu tytär olisi perustanut imperiumin, ei tuo imperiumi olisi ollut niin mahtava! Sillä tämä valtaherruus on ikuista valtaherruutta ja tämä kunnia iankaikkista kunniaa.(45)

Pohtikaa, että neiti Agnes Alexander, valtakunnan tytär, Siunatun täydellisyyden rakastettu palvelijatar matkusti yksin Havaijin saarille, Honolulun saarelle ja saavuttaa nyt henkisiä voittoja Japanissa! Miettikää, kuinka tuo tytär sai vahvistuksia Havaijin saarilla. Hänestä tuli opastuksen lähde koko joukolle ihmisiä.(46)

Agnes Alexander (1875–1971) syntyi maineikkaaseen kristittyyn perheeseen Havaijin kuningaskunnassa(47). Hän tapasi amerikkalaisen bahá’í-naisen ja hänen kaksi tyttäntään Roomassa vuonna 1900. He olivat palaamassa pyhiinvaellukseltaan Pyhästä maasta ja luonnollisesti kertoivat hänelle bahá’í-uskosta. Eräänä yönä Agnes koki jonkinlaisen valaistumisen ja hän tiesi, että Bahá’u’lláh oli Jumalan sanansaattaja tälle päivälle.

Agnes oppi paljon uudesta uskostaan Pariisissa. Hän palasi Havaijille vuoden 1901 lopussa. Hän oli ensimmäinen bahá’í, joka astui Havaijin saarten maaperälle.

Vanhempiensa kuoltua vuonna 1913 Agnes lähti Havaijilta ryhtyäkseen bahá’í-opettajaksi jossakin ulkomailla. Hänellä ei ollut mitään konkreettista käsitystä, minne menisi, mutta hän oli päättänyt lähteä jonnekin. Hän jopa kiinnostui esperanton kielen oppimisesta.

Agnes asui Brooklynnissa talvella 1913–1914, kun hän sai muistion, jossa ‘Abdu’l-Bahá pyysi häntä viemään bahá’í-sanoman Japaniin. Agnes oli silloin käynyt ensimmäisillä esperanton kielen oppitunneillaan. Hän oppi kielen nopeasti ja oli aina valmis käyttämään esperantoa levittääkseen bahá’í-uskon opetuksia.

Agnes lähti matkalleen Japaniin toukokuussa 1914. Saavuttuaan Tokioon hän otti ensimmäiseksi yhteyttä toisiin esperantisteihin. Esperanto oli hänen ovensa bahá’í-opetusten levittämiseen Japaniin, Koreaan ja Kiinaan.

Agnes oli kirjeenvaihdossa Lidia Zamenhofin⁽⁴⁸⁾ kanssa. Lidia oli bahá'í ja oli kääntänyt John Esslemontin teoksen *Bahá'u'lláh ja uusi aika* esperanton kielelle. Agnes tarkasti käännöksen ja se julkaistiin japanilaisessa esperantonkielisessä aikakauslehdessä.

Vuonna 1957 Shoghi Effendi nimitti Agnes Alexanderin Jumalan asian kädeksi. Agnes kaatui pahasti, kun hän oli valmistautumassa Tokiossa pidettävään esperantokongressiin. Hänen lonkkaluunsa murtui, ja hän palasi vuonna 1967 Honoluluun. Siellä hän asui palvelutalossa, kunnes siirtyi Abhá-valtakuntaan vuonna 1971.

Juliet Thompson

Juliet Thompson (1873–1956) oli taiteilija. Hän maalasi luonnollisen kokoisen muotokuvan 'Abdu'l-Bahásta. Alkuperäinen muotokuva on kadonnut, mutta on olemassa jäljennöksiä ja valokuvia alkuperäisestä maalauksesta.

Juliet kuuli bahá'í-uskosta Washington DC:ssä vuoden 1898 tienoilla. Ollessaan Pariisissa vuonna 1901 hän tapasi Thomas Breakwellin, joka antoi hänelle Arthur de Gobineau'n⁽⁴⁹⁾ kuvauksen Bábin teloituksesta. Kuvaus vahvisti Julietin uskoa ja hänestä tuli bahá'í. Hän opiskeli myös uutta uskoa opettajanaan Mírzá Abu'l-Faḍl. Julietin mukaan hänen naapurinsa ja ystävänsä Khalil Gibran⁽⁵⁰⁾ tapasi 'Abdu'l-Bahán muutaman kerran vuosina 1911–1912. Juliet tapasi myös Mark Tobeyn⁽⁵¹⁾, joka liittyi bahá'í-uskoon vuonna 1918.

Samoin on Meksikon tasavalta hyvin tärkeä – –. Valtaosa tuon maan asukkaista on hartaita katolilaisia. He ovat täysin tietämättömiä Raamatun, evankeliumin ja uusien jumalallisten opetusten todellisuudesta. He eivät tiedä, että Jumalan uskontojen perusta on yksi, ja että pyhät ilmaisijat ovat kuin Totuuden aurinko, joka nousee aamuisin eri paikoista. Nuo sielut ovat uponneet opinkappaleiden mereen. Jos heidän ylitseen puhallettaisiin yksikin elämän henkäys, siitä seuraisi valtavia tuloksia. Mutta niiden, jotka aikovat mennä Meksikoon opettamaan, on parempi osata espanjan kieltä.⁽⁵²⁾

Juliet teki useita pitkiä opetusmatkoja Meksikoon 1940-luvulla.

Marion Jack

Marion Jack (1866–1954) syntyi tunnettuun perheeseen New Brunswickissa Kanadassa vuonna 1866. Hän suoritti suuren osan opinnoistaan Englannissa ja Ranskassa, missä hän opiskeli kuvataiteita. Hän erikoistui maisemamaalaukseen, ja joitakin hänen töitään on tallella Bahá'í-maailmankeskuksessa.

Marion kuuli bahá'í-uskosta tuttavatapaamisessa, kun hän opiskeli Pariisissa. Siitä hetkestä lähtien hän omisti elämänsä bahá'í-uskolle. Hän vietti paljon aikaa Akkossa, missä jatkoi maalaamistaan ja vuonna 1908 hän opetti englantia 'Abdu'l-Bahán lapsenlapsille. 'Abdu'l-Bahá kutsuikin häntä leikkisästi nimellä Kenraali Jack.

Marion palasi Pohjois-Amerikkaan ennen ensimmäisen maailmansodan syttymistä. Kun ensimmäiset viisi jumalallisen suunnitelman muistiota saapui vuonna 1916, hän oli yksi ensimmäisistä bahá'ísta, jotka vastasivat pioneerikutsuun. Hän lähti pioneeriksi Alaskaan ja opetti bahá'í-uskoa Montrealissa. Minne tahansa hän menikin, hänet saattoi tavata maalamassa.

Marion oli aina iloinen ja harras sielu, jonka hyväntahtoinen viehätysvoima, ymmärrys ja hyvä huumorintaju saivat aina hymyn kaikkien niiden kasvoille, joita hän tapasi. Hän viihtyi yhtä hyvin niin nuorten kuin vanhojenkin seurassa. Marion oli täydellisen omistautunut bahá'í-uskolle ja äärimmäisen uskollinen Suojelijalle.

Marion palasi Haifaan vuonna 1930 ja jatkoi sieltä matkaansa Bulgarian Sofiaan. Siellä hän piti säännöllisesti kokouksia, joissa oli usein paljon osallistujia. Nähdessään toisen maailmansodan uhan edessään monet pakenivat maasta. Suojelija kehotti Marionia etsimään turvallisemman asuinpaikan, mutta hän pyysi luvan saada jäädä pioneeripaikkaansa. Hänen piti tulla toimeen hyvin pienellä eläkkeellä, joka ei aina edes tullut perille. Tämän seurauksena hän kärsi puutteesta, joka vakavasti heikensi hänen terveyttään.

Kun rautaesirippu laskeutui, kokouksiin tuli yhä vähemmän ihmisiä. Marionin elämän viimeisinä vuosina edes hänen lähimmät ystävänsä eivät enää vierailleet hänen luonaan. Huolimatta kasvavista vaikeuksista Marion ei koskaan lopettanut opettamistaan ja säilytti viehätysvoimansa, ymmärryksensä ja huumorintajunsa aina kuolemaansa saakka.

Toukokuun 24. 1954 päivätyssä kirjeessään Euroopan opetuskomitealle Shoghi Effendi kirjoitti, että jokaisen bahá'ín, erityisesti pioneerin, olisi tutustuttava Marion Jackin elämäntarinaa ja hänen lujuteensa.

Kun voitto saavutetaan, jokainen ihminen on julistautuva uskovaksi ja rientävä Jumalan uskon suojaan. Onnellisia ovat ne, jotka maailmanlaajuisten koettelemusten aikana ovat pysyneet lujana asiassa ja kieltäytyneet sen totuudesta poikkeamasta. (53)

Martha Root

Oi kunpa voisin matkata näille seuduille, vaikka sitten jalkaisin ja äärimmäisessä köyhyydessä, ja kaupungeissa, kylissä, vuorilla. aavikoilla ja merillä kutsua "Yá Bahá'u'l-Abhá" kaiuttaen edistää jumalallisia opetuksia! Mutta voi, tätä en voi tehdä. Kuinka syvästi sitä surenkaan! Suokoon Jumala, että te voisitte sen toteuttaa. (54)

Martha Root (1872–1939) kuuli bahá'í-liikkeestä vuonna 1909 Roy Wilhelmiltä, joka antoi hänelle bahá'í-kirjallisuutta. Seuraavien kuukausien aikana hän opiskeli bahá'í-uskoa ja tapasi useita bahá'íta, muun muassa Thornton Chasen. Myöhemmin samana vuonna hän liittyi Bahá'u'lláhiin uskovien kasvavaan joukkoon.

'Abdu'l-Bahán Pohjois-Amerikan vierailun jälkeen Martha Root valmistautui matkaan, joka veisi hänet levittämään opetuksia jokaiseen maailman kolkkaan. Hän lähti Yhdysvalloista tammikuussa

1915.

Ensimmäinen maailmansota riehui, mutta siitä huolimatta Martha vieraili joissakin Euroopan maissa ja matkusti sitten Egyptiin puoleksi vuodeksi. Siellä ollessaan hän kirjoitti lehtiartikkeleita, jotka auttoivat häntä rahoittamaan seuraavan osan matkoistaan Bombayhin, Rangooniin, Japaniin ja Havaijille. Hän palasi Yhdysvaltoihin vuoden 1915 lopulla.

Martha asui Yhdysvalloissa seuraavat viisi vuotta ja lähti sitten opetusmatkalle Kanadaan vuonna 1920. Sieltä hän jatkoi Meksikoon ja Guatemalaan. Tässä vaiheessa Martha sairastui rintasyöpään ja hänen isänsä terveys huononi. Nämä molemmat rajoittivat hänen matkustamistaan.

Marthan isä kuoli marraskuussa 1922, ja taas Martha jatkoi matkojaan. Nyt hän vieraili eri puolilla Yhdysvaltoja ja Kanadaa, Japanissa ja Kiinassa. Lyhyen tauon jälkeen hän lähti Australiaan, Uuteen Seelantiin, Tasmaniaan ja Hong Kongiin, missä hän omistautui auttamaan bahá'í-pioneereja opettamaan uskoa. Etelä-Afrikassa hän oli usean radio-ohjelman vieraana.

Martha oli Bukarestissa vuonna 1923 ja lähetti kirjan Bahá'u'lláh ja uusi aika Romanian kuningatar Marielle (1875–1938). Muutamaa päivää myöhemmin hänelle myönnettiin audienssi kuningattaren luo. Marthalla oli kaikkiaan kahdeksan audienssia kuningatar Marien kanssa. Romanian kuningatar Marie oli ensimmäinen kuninkaallinen, josta tuli bahá'í.

Vierailtuaan Pyhässä maassa vuonna 1925 Martha matkusti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, Saksaan, Kreikkaan, Jugoslaviaan, Tšekkoslovakiaan ja jopa Suomeen. Hän matkusti myös Persiaan, vaikka Shoghi Effendi neuvoi, ettei hän kävisi siellä. Martha yritti tavata Japanin keisari Hirohiton vuonna 1930, mutta Yhdysvaltain viranomaiset estivät hänen aikeensa.

Vuoteen 1937 tultaessa Marthan terveys alkoi heikentyä nopeasti, mutta hän jatkoi matkojaan, tällä kertaa Havaijin saarille, Kiinaan ja Intiaan. Hän palasi Havaijille vuonna 1938 ja kuoli vajaa vuosi paluunsa jälkeen. Marthan tekemien matkojen yhteenlaskettu pituus oli niin pitkä kuin neljä kertaa maapallon ympäri ja hän vei Bahá'u'lláhin sanomaa niin korkea-arvoisille kuin tavallisillekin ihmisille.

Keith Ransom-Kehler

Keith Ransom-Kehler (1876–1933) liittyi bahá'í-uskoon toukokuussa 1921. Hyvin pian bahá'í-yhteisö huomasi hänen erinomaiset puhujan, kirjoittajan ja hallinnoijan kykynsä ja tarjosi hänelle paljon mahdollisuuksia käyttää niitä.

Keith oli pyhiinvaelluksella vuonna 1926 ja palattuaan kotiin hän oli entistä aktiivisempi. Hän piti kursseja bahá'í-uskosta New Yorkissa. Ne olivat niin suosittuja, että hänen piti vuokrata uusi suurempi tila!

Matkansa maailman eri puolille hän aloitti vuonna 1929. Ensimmäiseksi hän teki matkan Barbadoselle ja vietti sitten vuoden 1930 matkustaen pitkin Tyynenmeren rannikkoa vierailen

Kaliforniassa, Oregonissa, Washingtonin osavaltiossa ja Brittiläisessä Kolumbiassa.

Seuraavana vuonna hänen maailmanmatkansa tarkoitus oli neuvoa bahá'í-yhteisöjä orastavan bahá'í-hallintojärjestyksen periaatteissa. Matkat veivät hänet Havaijille, Japaniin, Kiinaan, Australiaan, Uuteen Seelantiin, Jaavalle, Singaporeen, Burmaan ja Intiaan.

Minne tahansa Keith menikin hän jätti syvän vaikutuksen tapaamiinsa ihmisiin. Kuitenkin hänen päiväkirjansa tuovat esiin hänen riittämättömyyden tunteensa. Hänellä oli taipumus suuttua herkästi ja hän joutui usein käymään sisäistä taistoa hillitäkseen kieltä, mutta hän ilmaisi omat ajatuksensa päiväkirjassaan.

Keith arvosti hyvin paljon kauneutta ja sopusointua, mikä näkyi hänen vaatetuksessaan ja asusteissaan. Hän pukeutui aina kuhunkin tilaisuuteen sopivasti. Jopa ollessaan rahtilaivan ainoa matkustaja Kiinasta Australiaan hän pukeutui aina kauniisti päivälliselle. Tämä hänen kauneuden arvostamisensa näkyi hänen puheissaan, syventymisissään ja jopa pikku vierailuissaan.

Keith oli Intiassa toukokuussa 1932, kun Shoghi Effendi kutsui hänet Haifaan valmistaakseen hänet erityistehtävään Persiassa: Keithin tuli anoa shaahia poistamaan kaikki Persian bahá'í-yhteisölle asetetut rajoitukset. Hänen toinen tehtävänsä olisi opettaa persialaista yhteisöä bahá'í-hallintojärjestelmän oikeaan käyttöön.

Keith matkusti Persiassa yli vuoden ja oli hyvin liikuttunut siitä rakastavasta tavasta, jolla hänet vastaanotettiin kaikissa kaupungeissa ja kylissä. Hänen vuorovaikutuksensa persian hallinnon kanssa ei kuitenkaan sujunut yhtä hyvin. Aluksi näytti siltä, että hän oli saanut jonkin verran edistystä aikaan, mutta ilmeni, ettei mitään muutosta ollutkaan tapahtunut.

Keith kirjoitti monia pitkiä kirjeitä shaahille ja tapasi viranomaisia useissa kokouksissa, mutta heidän vilpillisyytensä oli ilmeistä. Hän ei myöskään koskaan saanut vastausta shaahilta, ja hän epäili, ettei hallitsijalle oltu kerrottu hänen kirjeidensä sisällöstä mitään.

Hänen ponnistelunsa saada aikaan enemmän vapautta Persian bahá'ílle olivat täysin uuvuttaneet hänet. Jo 57-vuotiaana hän kärsi monista vaivoista. Hän oli viettänyt useita vuosia matkustellen, hän oli aliravittu ja hän oli kohdannut erittäin vakavia vastoinkäymisiä Persiassa matkatessaan.

Keith oli uupunut ja heikko Teheranista lähtiessään, mutta hänellä oli vielä ohjelmassaan vierailut muutamiin kaupunkeihin ennen maasta poistumistaan. Hän sairastui äkillisesti Isfahanissa, altistuttuaan luultavasti isorokolle ja kuoli kaksi viikkoa myöhemmin 23. lokakuuta 1933.

Isfahanin bahá'ít järjestivät hänelle hyvin koskettavat hautajaiset. Hänet haudattiin bahá'í-hautausmaahan lähelle Mírzá Muḥammad Ḥasanin ja Mírzá Muḥammad Ḥusaynin hautoja. Bahá'u'lláh oli antanut heille arvonimet Marttyyrien kuningas ja Marttyyrien rakastettu. Ennen sairastumistaan Keith oli rukoillut ja itkenyt heidän haudoillaan.

Shoghi Effendi kutsui häntä marttyyriksi ja nimitti hänet Jumalan asian kädeksi hänen kuolemansa jälkeen.

Tri John Esslemont

Tohtori John Esslemont (1874–1925) oli arvostettua sukua Aberdeenissa Skotlannissa. Hän sairastui tuberkuloosiin opiskelijana ollessaan, mikä vaikutti hänen päätökseensä luopua tutkijan urasta.

Hän alkoi työskennellä erikoistuvana vastaavana lääkärinä vuonna 1908 Home Sanitorium tuberkuloosiparantolassa Bournemouthin kaupungissa. Hän oli yksi lääkärien painostusryhmän (State Medical Service Association) perustajista. Tällä järjestöllä oli paljon vaikutusvaltaa hallituksen kansallisen terveyspolitiikan kehittämisessä.

Juuri hänen työskentelynsä tämän järjestön hallituksessa saattoi hänet yhteen bahá'í-uskon kanssa. Erään kollegan vaimo oli tavannut Lontoossa vierailleen 'Abdu'l-Bahán ja kertoi Johnille uudesta uskonnosta. Tohtori Esslemont alkoi opiskella Bahá'í-opetuksia innokkaasti. Hän kertoi kaikille tapaamilleen ihmisille uskosta, johon hän oli liittynyt vuonna 1915. Ennen pitkää Bournemouthissa oli aktiivinen bahá'í-yhteisö.

Vuoden 1916 loppupuolella tohtori Esslemont alkoi kirjoittaa teosta *Bahá'u'lláh ja uusi aika*. Tästä kirjasta tuli uskon opettamisessa yleisesti käytetty teos. Vuoden 1919 loppupuolella hän vei käsikirjoituksen mukanaan Haifaan ja viipyi siellä kaksi kuukautta. 'Abdu'l-Bahá korjasi vain kolme käsikirjoituksen lukua ennen kuolemaansa marraskuussa 1921. Shoghi Effendi teki siihen lisää parannusehdotuksia ja lopulta vuoden 1923 syyskuussa *Bahá'u'lláh ja uusi aika* julkaistiin.

Shoghi Effendi kutsui tohtori Esslemontin Haifaan vuonna 1924. Aluksi hän auttoi Shoghi Effendia teoksien *Kätketyt sanat* ja *Ahmadin muistio* käännöstyössä. Hän palveli myös Shoghi Effendin englanninkielisenä sihteerinä.

Tohtori Esslemontin terveys heikkeni huomattavasti hänen vuosia aikaisemmin sairastamansa tuberkuloosin johdosta. Hän oli juuri toipunut tuberkuloosin akuuttivaiheesta, kun hän sai aivoinfarktin ja kuoli 21. marraskuuta 1925. Shoghi Effendi oli murheen murtama; tohtori Esslemont oli ollut läheinen ystävä ja luotettava neuvonantaja.

Shoghi Effendi nimitti tohtori Esslemontin Jumalan asian kädeksi tämän kuoleman jälkeen.

Muotoutumisen aika

Suojelijan toimikausi

Amelia Collins

Amelia Engelder (1873–1962) varttui suuressa perheessä vakavamielisessä luterilaiskodissa. Hän meni naimisiin amerikkalaisen miljonääri Thomas H. Collinsin kanssa. He muuttivat Kaliforniaan 1920-luvulla. Hänen bahá'í-yhteisönsä jäsenet rakastivat häntä syvästi ja kutsuivat häntä lempinimellä Millie.

Amelia palveli Yhdysvaltain ja Kanadan Kansallisessa Henkisessä Neuvostossa useita vuosia. Vuonna 1937 Suojelija lähetti Amerikan bahá'í-yhteisölle suortuvan Bahá'u'lláhin hiuksista. Millie luovutti tämän pyhän lahjan vuoden 1938 kansallisessa vuosikokouksessa. Suojelijan ohjeita noudattaen tämä pyhä lahja asetettiin Lännen äititemppelin kupolin alle.

Millien aviomies Thomas ei koskaan liittynyt bahá'í-uskoon, mutta hän tuki vaimoaan kaikin mahdollisin tavoin mukaan lukien Millien taloudelliset lahjoitukset bahá'í-uskon edistämiseksi. Valitettavasti Thomas menehtyi yllättäen sydänkohtaukseen vuonna 1937.

Millien toisen pyhiinvaelluksen aikana voimakas side Shoghi Effendin, Rúhíyyih Khánumin ja Millien välillä vain voimistui ja tuli erityisen näkyväksi. Shoghi Effendi kirjoitti Millielle, miten paljon iloa ja onnea hän toi mukanaan viettäessään aikaa Pyhien hautapyhäkköjen suojassa.

Millie matkusti hyvin paljon bahá'í-uskon puolesta, usein Shoghi Effendin pyynnöstä. Yksi näistä matkoista suuntautui Buenos Airesiin, missä hänen tehtävänsä oli järjestää May Maxwellin muistomerkin suunnittelu ja pystytys. Se oli vaikea matka, koska maailma oli sodassa.

Shoghi Effendi nimitti Millien Jumalan asian kädeksi vuonna 1947. Vaikka Millie kärsi nivelrikosta, hän pani kaiken luottamuksensa Jumalaan ja onnistui matkustamaan läpi sodanjälkeisen Euroopan sekä noudattamaan Shoghi Effendin pyyntöä vieraillla Turkissa ja Egyptissä.

Millie eli hyvin yksinkertaista elämää ja lahjoitti runsaskätisesti bahá'í-uskolle. Näihin lahjoituksiin sisältyi yksi hyvin suuri summa, joka kattoi suuren osan Bábin hautapyhäkön ylärakenteen rakentamiskustannuksista Karmelvuoren rinteelle.

Tammikuussa 1951 Shoghi Effendi nimitti Millien Kansainvälisen bahá'í-neuvoston (International Bahá'í Council) varapuheenjohtajaksi ja Millie muutti asumaan Haifaan. Hän työskenteli tässä neuvostossa koko loppuelämänsä.

Millie oli suunnitellut tapaavansa Suojelijan Haifassa, mutta Shoghi Effendi menehtyi yllättäen Lontoossa marraskuussa 1957. Kun Millie kuuli tämän hirvittävän uutisen, joka tuli valtavana järkytyksenä maailmanlaajuiselle bahá'í-yhteisölle, hän lähti heti Lontooseen tukemaan Rúhíyyih

Khánumia.

Vuoden 1962 tammikuussa Amelia Collins astui Abhá-valtakuntaan 91 vuoden ikäisenä Rúhíyyih Khánumin rakastavilla käsivarsilla.

Hólmfríður Árnadóttir

Menipä Amelia Collins minne tahansa hän opetti aina bahá'í-uskoa, eikä hänen aviomiehensä Thomas koskaan puuttunut hänen ponnisteluihinsa jakaa Bahá'u'lláhin sanomaa. Vuonna 1924 he olivat risteilyllä Reykjavikiin ja tällä kertaa Thomas pyysi häntä pitämään taukoa opettamisesta. Mutta ainahan Millie saattoi antaa kirjallisuutta ihmisille.

Lyhyellä matkallaan Millie tapasi Hólmfríður Árnadóttirin (1873–1955), jolle hän antoi englanninkielisen Bahá'u'lláh ja uusi aika teoksen. Vähän myöhemmin Hólmfríðurista tuli bahá'í. Hän piti yhteyttä Amelia Collinsiin ja käänsi kirjan Bahá'u'lláh and the New Era islannin kielelle ja sai sen julkaistua.

Myöhemmin Martha Rootin vieraillessa Islannissa vuonna 1936, Hólmfríður järjesti yleisötilaisuuksia sekä aikakauslehti- ja radiohaastatteluja.

Marion Hoffman kirjoittaa hänestä *The Bahá'í World* -teoksessa:

Pitkän ja rikkaan humanitäärisille ja henkisille pyrkimyksille omistetun elämän jälkeen Holmfridur siirtyi 82 vuoden iässä Abhá-valtakuntaan 25. marraskuuta 1955 Reykjavikissa. Hän oli todella universaalinen sielu, jolla oli vakaa usko uuden päivän sarastamisesta ihmiskunnalle, ja tulevina vuosisatoina hänet muistetaan Islannissa aamutähtenä.⁽⁵⁵⁾

Effie Baker

Euphemia (Effie) Eleanor Baker (1880–1968) oli siro, tarmokas nainen, jolla oli ruskeat hiukset ja siniset silmät. Hän oli toinen bahá'í-uskoon liittynyt australialainen ja ensimmäinen nainen. Effie matkusti ensin yhdessä Dunnen pariskunnan ja myöhemmin Martha Rootin kanssa heidän matkoillaan eri puolilla Australiaa ja Uutta Seelantia.

Effie matkusti Haifaan ensimmäisessä Australian ja Uuden Seelannin pyhiinvaeltajaryhmässä vuonna 1925. Pyhiinvaelluksen aikana Effie tapasi Suurimman pyhän lehvän ja muita pyhän perheen naispuolisia jäseniä, jotka kaikki jakoivat muistojaan Bahá'u'lláhista hänen kanssaan. Pyhiinvaelluksen jälkeen Effie matkusti Englantiin, mutta pyhän perheen naiset pyysivät häntä palaamaan Haifaan. Kaiken kaikkiaan Effie asui Haifassa melkein kaksitoista vuotta.

Hän työskenteli läntisessä pyhiinvaeltajien talossa ja kansainvälisessä arkistorakennuksessa. Hän oli useiden Bahá'í World -teosten valokuvatoimittaja ja toimi yhteyshenkilönä Australiaan. Hän rakensi Suojelijan suunnittelemien puutarhojen pienoismalleja, joista Shoghi Effendi pystyi näkemään mahdollisia parannusehdotuksia ennen kuin suunnitelmat toteutettiin. Suojelija pyysi häntä ottamaan valokuvat kaikista pyhistä paikoista Haifassa ja Akkossa dokumenteiksi tulevaisuuden

varalle.

Shoghi Effendi halusi liittää valokuvia käännökseensä teoksesta *The Dawn-Breakers* ja siksi hän lähetti Effien Persiaan vuonna 1930 kuvaamaan niitä paikkoja, rakennuksia ja esineitä, jotka liittyivät bahá'í-uskon historiaan. Hän noudatti myös Suojelijan ohjeita kuvata uskovien säilyttämiä mutta muulta maailmalta kätkössä olleita muistoesineitä. Effie vietti kaikkiaan kahdeksan kuukautta matkustaen junalla, autolla, hevosella ja aasilla eri osissa Persiaa. Hän otti yli tuhat valokuvaa.

Varmistaakseen, että oli kuvannut juuri sen, mitä Suojelija halusi kuvista, hän kehitti filmit matkansa aikana. Resurssit tähän olivat hyvin rajalliset, joten hänen piti keksiä uusia tapoja filmien kehittämiseen. Hän käytti kyläkaivojen vettä, peitti telttansa huovalla saadakseen pimiön ja laittoi punaista nauhaa taskulampun linssin päälle. Näiden käytännön haasteiden lisäksi Effien piti tehdä kaikki salassa, sillä muuten hänen toimintansa olisi herättänyt viranomaisten huomion. Hän piti kameroitaan tsadorinsa(56) alla piilossa. Tänä päivänä me voimme nähdä hänen työnsä tulokset kirjan *The Dawn-Breakers* sivuilla.

Effie vietti elämänsä viimeiset vuodet palvellen bahá'í-kotiyhteisössään Australiassa.

George Townshend

George Townshend (1876–1957) oli syntyjään irlantilainen ja palveli St. Patrickin katedraalin kaniikkina(57) Dublinissa. Hänestä tuli bahá'í vuonna 1921 ja vuodesta 1926 hän oikoluki Shoghi Effendin tärkeimpiä kirjoituksia ja käännöksiä sekä auttoi luomaan niihin kaunokirjallisen ja runollisen tyylin. Yksi näistä teksteistä on *The Dawn-Breakers* -teos.

George Townshendin kirjoittaman *God Passes By* -teoksen johdannon lukeminen riittää antamaan pilkahduksen siitä, miten paljon hän rakasti Bahá'u'lláhin asiaa:

Tässä on aikakautemme epätavallisesta teemasta kirjoitettua historiaa – historiaa, joka on täynnä rakkautta ja onnea sekä näkemystä ja voimaa, joka kertoo saavutetuista voitoista ja vielä suuremmista tulevista voitoista – ja vaikka siinä onkin mitä synkintä murhenäytelmää, sen päättyessä ihmiskunnalla ei ole edessään ankean vihamielinen tulevaisuus, vaan se marssii pois varjoista vääjäämättömän kohtalon suoralla tiellä kohti ikuisen rauhan luvatus kaupungin avattuja portteja.(58)

Hän kirjoitti myös omia kirjoja, esimerkiksi teokset *The Heart of the Gospel* ja *The Promise of All Ages*. Vuonna 1947 George Townshend luopui anglikaanisen kirkon pappeudesta 70-vuotiaana.

Elämänsä viimeisen vuosikymmenen aikana George Townshend auttoi Dublinin ensimmäisen henkisen neuvoston perustamisessa. Shoghi Effendi nimitti hänet Jumalan asian kädeksi vuonna 1951. George Townshend sairasti Parkinsonin tautia ja heikkenevän terveytensä takia joutui sanelemaan viimeisen kirjansa *Christ and Bahá'u'lláh* lapsilleen Unalle ja Brianille. Kirjan esipuheessa hän kirjoittaa näin: ”Tämä kirja on suunnattu erityisesti kristityille, joiden kauan rukoilema rukous, itsensä Kristuksen sanoin, on ’Tulkoon sinun valtakuntasi’.”

George Townshend kuoli 81 vuoden ikäisenä vuonna 1957.

August Rudd

August Rudd (1871–1926) ja hänen kaksi veljeään muuttivat siirtolaisiksi Ruotsista Yhdysvaltoihin vuonna 1893. He päätyivät Chicagoon, jossa he kuulivat bahá'í-sanomasta ensimmäisen kerran. Hyvinkin pian Augustista tuli bahá'í.

August palasi Ruotsiin vuonna 1920, minkä ansiosta hän oli maan ensimmäinen bahá'í-pioneeri. Seuraavana vuonna uskova nimeltä Edvard Olsson saapui Ruotsiin Yhdysvalloista.

Anna Gustavsson -niminen opettaja käänsi yhdessä August Ruddin kanssa muutaman esitteen ruotsin kielelle. Eikä kulunut aikaakaan, kun Anna liittyi bahá'í-uskoon ja pian Anna ja August avioituivat. Yhdessä he käänsivät teoksen *Bahá'u'lláh ja uusi aika* ruotsin kielelle. Ruotsinnos julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 1932.

August kuoli vuonna 1926, mutta Anna jatkoi uskon opettamista ja bahá'í-kirjallisuuden käännöstyötään. Noudattaen Suojelijan ohjeita, hän sai teoksen *Kitáb-i-Íqán* julkaistua ruotsiksi. Anna kuoli vuonna 1943. August ja Anna Ruddin nimet tullaan aina liittämään Ruotsin bahá'í-yhteisön syntyyn ja varhaiskehitykseen.

Johanne Sørensen

Johanne Sørensen (1891–1988) liittyi bahá'í-uskoon vuonna 1925 työskennellessään sairaanhoitajana Havaijilla. Hän palasi samana vuonna kotimaahansa Tanskaan ja oli siten maan ensimmäinen bahá'í. Kesti vielä kaksikymmentä vuotta, ennen kuin Tanskassa oli muita uskovia. Johanne käytti nuo kaksikymmentä vuotta kääntäen bahá'í-kirjallisuutta tanskan kielelle ja ollen kirjeenvaihdossa Shoghi Effendin kanssa. Yksi käännöksistä oli John Esslemontin teos *Bahá'u'lláh ja uusi aika*.

Palle Bischoff

Palle Bischoff (1925–2002) ja May Vestby tulivat bahá'iksi vuoden 1947 marraskuussa. Myöhemmin vuosina 1951–1954 Palle palveli pioneerina Grönlannissa. Hänen sinne muuttonsa oli ensimmäinen järjestelmällinen ponnistus viedä uskoa Grönlannin inuiiteille, mikä oli asetettu tavoitteeksi *Jumalallisen suunnitelman muistioissa*.

Johanna Schubarth

Johanna Schubarth (1877–1952) oli norjalainen sairaanhoitaja. Hän lähti Norjasta nuorena ja muutti Illinoisin osavaltioon pieneen kaupunkiin hieman Chicagosta etelään.

Eräs potilas kertoi Johannalle bahá'í-uskosta. Asia kiinnosti häntä hyvin paljon ja hän alkoi tutkia bahá'í-opetuksia. Kuusi kuukautta myöhemmin vuonna 1919 hän ilmaisi uskonsa May Maxwellille.

Johannan äiti sairastui syöpään ja tytär palasi takaisin Norjaan hoitamaan äitiään. Norjaan paluumatkansa yhteydessä hän teki pyhiinvaelluksen Haifaan. Shoghi Effendi ehdotti hänelle, että hän jäisi Norjaan ja kääntäisi norjaksi teoksen Bahá'u'lláh and the New Era. Johannan äiti menehtyi vuonna 1927. Jonkin ajan kuluttua Johanna muutti Osloon ja alkoi kääntää bahá'í-kirjallisuutta norjaksi. Bahá'u'lláh and the New Era saatiin julkaistua, ja Shoghi Effendi maksoi kirjan painokustannukset.

Johanna asui Oslossa vaatimattomassa huoneessa. Hän työskenteli vapaaehtoisena sairaanhoitajana toisen maailmansodan aikana. Sodan jälkeen Norjan kuningas palkitsi hänet kunniamaininnalla hänen palveluksistaan Osloon asukkaiden hyväksi. Mutta Johannan terveys oli kärsinyt ja ruokaa säännösteltiin edelleen. Tämä vain heikensi hänen ennestään heikkoa terveyttään. Hän säästi parhaat osat Yhdysvalloista saamistaan ruokapaketeista tarjoiluun yhdeksäntoista päivän juhlissa, joita hän piti kodissaan.

Solveig Corbit, ensimmäinen Norjaan tullut pioneeri, saapui Osloon syyskuussa 1946. Elinore Gregori tuli hänen jälkeensä vuotta myöhemmin. Nyt Johanna ei ollut enää yksin. Norjan ensimmäinen paikallinen henkinen neuvosto muodostettiin Oslossa vuonna 1947.

Johannaa kutsutaan ”Norjan bahá'í-äidiksi”.

Vasta tulevat sukupolvet pystyvät oikein arvostamaan sitä suurta palvelusta, jonka hän on tehnyt niin ratkaisevana ajankohtana bahá'í-uskon historiassa ja niin vaikeissa olosuhteissa.

(59)

Josephine Kruka

Opettajien täytyy jatkuvasti matkustaa mantereen kaikkiin osiin, ei vaan pikemmin kaikkiin maailman kolkkiin, mutta heidän tulee matkustaa kuin ‘Abdu’l-Bahá, niin kuin hän matkasi Amerikan kaupunkien halki. Hän oli pyhittynyt ja vapaa kaikesta kiintymyksestä, ja täysin irrottautunut. Aivan kuten Hänen pyhyytensä Kristus sanoo: Puhdistakaa tomu jaloistanne. (60)

Josephine Krukan (1892–1971) suomalainen äiti ja ruotsalainen isä muuttivat siirtolaisiksi Yhdysvaltoihin 1800-luvun loppupuolella. Josephine syntyi Michiganissa syyskuussa 1892. Hänen isänsä kuoli Josephinen ollessa vielä lapsi. Hänen äitinsä opiskeli jatkuvasti Raamattua, mikä sai Josephinen tutkimaan Kristuksen paluuta koskevia ennustuksia.

Josephine matkusti Ranskaan vuonna 1918 palvelemaan Punaisessa Ristissä. Hänen terveytensä huononi nopeasti pian hänen Yhdysvaltoihin paluunsa jälkeen. Hänen tervehtymisensä vei useita vuosia ja parannuttuaan täysin Josephine muutti Washington DC:hen, jossa hän tapasi Selma Gustafsonin, joka toi hänet bahá'í-yhteisöön.

Josephine eli elämänsä Washington DC:ssä hoitaen äitiään ja omistaen aikansa bahá'í-yhteisön palvelemiseen muuttaen sen yhdeksi parhaista bahá'í-yhteisöistä Yhdysvalloissa.

Josephinen äiti kuoli vuonna 1935 ja nyt vapaana velvollisuudestaan hoitaa äitiään, Josephine vastasi pioneerikutsuun lähteä Latinalaiseen Amerikkaan ensimmäisen seitsenvuotissuunnitelman aikana. Hän ja eräs toinen pioneeri vakiinnuttivat lujasti bahá'í-uskon Havannaan vuonna 1937. Josephine jatkoi käyntejään Kuubassa säännöllisesti vuodesta 1950 vuoteen 1956 lujittaen uskoa Havanassa, ja avaten bahá'í-uskolle Cienfuegosin Kuuban eteläisellä rannikolla.

Vuonna 1937 Shoghi Effendi oli ehdottanut, että Josephinen pitäisi muuttaa pioneeriksi Suomeen, mutta Josephine oli valinnut Kuuban. Vuonna 1938 Josephine tapasi Lidia Zamenhofin ja vietti hänen kanssaan noin tunnin ajan kansallisessa vuosikokouksessa Wilmettessä, Lidia kertoi Josephinen näyttäneen ”jokseenkin masentuneelta” ajatellessaan Suomeen lähtöä. Josephine sanoi, että hänen olisi pitänyt lähteä vuotta aikaisemmin, ja hän ajatteli, että häntä rangaistiin siitä, että häneltä ”puuttui tottelevaisuutta” Suojelijan ehdotuksen suhteen.⁽⁶¹⁾

Josephine matkusti ensimmäistä kertaa Suomeen heinäkuussa 1938. Sinä kesänä hän tapasi pastori Väinö Rissasen, josta tuli ensimmäinen suomalainen bahá'í.

Josephine kohtasi melkoista vastustusta bahá'í-uskoa kohtaan toisella Suomen matkallaan toukokuussa 1939. Ulkoministeriö kieltäytyi jatkamasta hänen viisumiaan ja kielsi häntä opettamasta uskoa. Tuohon aikaan sodan alkaminen uhkasi ja Josephinen oli pakko palata Yhdysvaltoihin.

Josephine palasi Suomeen vasta vuonna 1950. Vuodesta 1950 vuoteen 1956 hän vietti kesät Suomessa ja talvet Kuubassa. Mutta vuonna 1957 hän palasi Suomeen kuudeksi vuodeksi.

Venäjän ja Suomen välisen sodan jälkeiset vuodet olivat vaikeita, koska Suomessa ihmiset tekivät kovasti työtä maksaakseen sotavelat Venäjälle. Olosuhteet tekivät uskon opettamisesta hyvin hidasta ja Josephine piti kylmiä talvia hyvin vaikeina.

Suomen Kansallinen Henkinen Neuvosto muodostettiin vuonna 1962 ja Josephine oli mukana ensimmäisessä Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston vaalissa Haifassa vuonna 1963 ja Lontoon Maailmankongressissa. Josephine palasi silloin Yhdysvaltoihin ensimmäistä kertaa kuuteen vuoteen.

Josephine kuoli tammikuussa 1971 Daytonissa, Ohiossa. Shoghi Effendi kutsui häntä nimellä ”Suomen äiti”.

Marraskuun 23. päivänä, 1941, Shoghi Effendin sihteeri kirjoitti hänen puolestaan:

Pioneerien ja pioneeriopettajien on aivan mahdotonta ymmärtää täysin kuinka suuria ovat ne palvelukset, joita he suorittavat Jumalan uskolle ja kanssaihmisilleen tänä aikana. Mutta tulevaisuuden sukupolvet kykenevät arvostamaan heidän uhrautumistaan ja sitä, että tarpeen ollessa suurin, he eivät laiminlyöneet rakastettua asiaansa, vaan luopuivat kodistaan ja mukavuuksista palvellakseen sitä väsymättömästi.

Alkuperäiskansat

Kiinnittäkää suurta huomiota Amerikan alkuperäisväestöön. Sillä näitä sieluja voidaan verrata Arabian niemimaan muinaisiin asukkaisiin, jotka ennen Muhammadin lähetystyötä olivat kuin villi-ihmisiä. Kun Muhammadin valo loisti heidän keskuuteensa, he kuitenkin muuttuivat niin säteileviksi, että valaisivat koko maailman. Samalla tavalla, jos näitä intiaaneja kasvatetaan ja opastetaan, heistä tulee epäilemättä niin valaistuneita, että he valaisevat koko maailman. (62)

Melba Loft ja Jimmy Loft

Melba Loft (1912–1985) tuli bahá'íksi heinäkuussa 1947. Hän oli ensimmäinen Kanadan alkuperäisväestön jäsen, joka liittyi Kanadan bahá'í-yhteisöön. (Virallisesti alkuperäisväestöön kuuluvista intiaaneista käytetään nykyään termiä ”ensimmäiset kansat”.) Hänen aviomiehensä Jimmy Loft (1908–1973) liittyi yhteisöön kymmenen kuukautta myöhemmin.

Neljävuotias Jimmy istui rautatien varrella olevalla aidalla Oshawan kaupungin laidalla, Ontariossa syyskuussa 1912. Juna lähestyi ja Jimmy katseli, kun se meni hänen ohitseensa ja näki miehen, jolla oli pitkä valkoinen kaapu vilkuttavan hänelle junasta. Jimmy oli niin hämmästynyt, että putosi aidalta. Myöhemmin hän kertoi ihmisille, että tämä oli hänen varhaisin muistonsa lapsuudestaan. Aikuisena hän sai selville, että tuo mies oli 'Abdu'l-Bahá, mutta kesti vuosikymmeniä, ennen kuin hän tajusi yhteyden lapsuusmuistonsa.

Jimmy Loft ja Melba Whetung avioituivat lokakuussa 1931. Sekä Melba että Jimmy olivat hyvin kiinnostuneita henkisistä asioista. He kuulivat bahá'í-uskosta Melban ystävältä Emmalta, joka kertoi heille Bahá'u'lláhista ja 'Abdu'l-Bahásta.

Jimmy Loftin esivanhemmat olivat kotoisin Tyendinagan mohawk-territoriosta, mutta hän vietti lapsuutensa ja nuoruutensa Oshawassa, Ontariossa. Ne ennakkoluulot, joita hän siellä koki, jättivät syvät arvet hänen sieluunsa. Vaikka hän eli yhteiskunnassa, joka vähät välitti hänestä, hän kasvoi uskoen, että rotujen välinen tasa-arvo on yhteiskunnan perusperiaate.

Teinivuosinaan Jimmy tunsu voimakasta vetoa henkisiin asioihin ja rukoili usein Jumalaa auttamaan häntä poistamaan köyhyyden, vainon ja alkoholismin vitsaukset, jotka rehottivat hänen kansansa keskuudessa.

Jimmy ja Melba muuttivat asumaan Tyendinaga-reservaattiin vuonna 1949 ja omistautuivat ensimmäisten kansojen palvelemiseen, mutta he kohtasivat monia vaikeuksia. Perheen oli pakko muuttaa työn perässä toiseen kaupunkiin, mutta sitten firma, jossa Jimmy oli töissä, lopetti toimintansa, ja he muuttivat takaisin Tyendinagaan.

Jimmy ja Melba toivoivat, että jonain päivänä Tyendinagassa olisi paikallinen henkinen neuvosto. Jimmy kuitenkin kuoli sydänkohtaukseen ennen kuin ensimmäinen Tyendinagan Bahá'iden Henkinen Neuvosto perustettiin vuonna 1979.

Melban sielu liittyi esivanhempien joukkoon vuonna 1985.

Eugene King ja Melba King

Jos ponnistette niin, että Jumalan sulotuoksua voidaan levittää eskimoiden keskuudessa, on sen vaikutus hyvin suuri ja kauaskantoinen. Jumala sanoo mahtavassa Koraanissa: Tulee päivä, jolloin ykseyden valot valaisevat koko maailman. ”Maa säteilee Herransa Valoa.” Toisin sanoen, maa tulee valaistuksi Jumalan valolla. Tuo valo on ykseyden valo. ”Ei ole muuta Jumalaa kuin Jumala.” Tuo manner ja eskimoiden saaret ovat myös osa tätä maailmaa. Niidenkin tulee yhtä lailla saada osansa kaikkein suurimmasta johdatuksesta. (63)

Eugene King (1918–1999) syntyi Hainesissa, Alaskassa. Hän oli Tlinget (64) Kotka -heimosta, Susi-talon Kaag-Wam-Taana -klaanista. Eugenen äidin kuoltua hänen tätinsä Ruth Hayes kasvatti hänet Juneaun kaupungissa.

Eugene alkoi menettää näköään vuonna 1942. Vuonna 1945 hänellä diagnosoitiin vain kahden prosentin näkökyky. Hän ei kuitenkaan ollut koskaan huolissaan näkönsä menettämisestä, koska hänen mielestään sillä oli joku tarkoitus.

Toisen maailmansodan aikana Eugene työskenteli metallilevytehtaassa, mutta sitten hän muutti Seattleen, jossa aloitti opintonsa Washingtonin sokeainkoulutuskeskuksessa. Siellä hän oppi tekemään solmioita ja huopia vauvoille.

Seattlessa hän tapasi syntymäsokean Melba Callin (1910–1979). He menivät naimisiin syyskuussa 1944. Melba opetti miehelleen, kuinka käyttää näkövammaisten keppiä, liikkua bussilla Seattlen kaupungissa ja lukea pistekirjoitusta, jossa hän itse oli todella taitava. Hän kertoi Eugenelle myös Bahá'u'lláhista.

Melba ja Eugene muuttivat Tacoman satamakaupunkiin vuonna 1952 ja kävivät bahá'í-yhteisön sosiaalisissa tapahtumissa ja yleisötilaisuuksissa. Eugene alkoi pohtia kysymyksiä, joihin hän ei vielä ollut saanut vastauksia ja tutkia niitä ahkerasti bahá'í-kirjoituksista. Vuoden 1954 marraskuussa hän kertoi Melballe, että halusi olla bahá'í.

Eugene kertoi Melballe muutamaa päivää aikaisemmin näkemästään unesta. Siinä hän nousi vuoteestaan yöllä ja meni olohuoneeseen. Koko olohuone oli säteilevän valoisa ja seinät, katto ja lattiat olivat kaikki peitetyt kultaisilla lehdillä. Vasemmalla oli loistava valo, ja siellä hän näki ystävällisennäköisen parrakkaan miehen, jolla oli yllään kaapu. Mies katsoi Eugenea aivan kuin olisi nähnyt hänen lävitseen.

Seuraavana päivänä Eugene oli vieraana Tacoman Henkisen Neuvoston kokouksessa ja istui aivan samassa paikassa, missä hän oli seisonut unessaan. Neuvoston jäsenet kysyivät häneltä joitakin kysymyksiä, mutta Eugene vastasi, ettei tiennyt kovin paljon bahá'í-uskosta, mutta uskoi Bahá'u'lláhiin. Hän allekirjoitti liittymiskortin välittömästi. Eugene sanoi, että tämä oli hänen hengellisen muodonmuutoksensa fyysinen teko.

Eugene ja Melba muuttivat Alaskan Kansallisen Henkisen Neuvoston ohjaamana Douglassiin Alaskaan opettamaan bahá'í-uskoa alkuperäisväestölle. Melkein kymmenen vuoden ajan Eugene matkusti halki Alaskan opettaakseen bahá'í-uskoa. Vuonna 1970 hänet valittiin Alaskan Kansallisen Henkisen Neuvoston jäseneksi.

Melban terveyden heikentymisen takia Kingit palasivat Seattleen vuonna 1972. Eugene kuitenkin palasi Juneau'un Melban kuoleman jälkeen marraskuussa 1979.

Vuosien 1980–1991 aikana Eugen valittiin vuosittain Alaskan Kansalliseen Henkiseen Neuvostoon, kunnes heikko terveys pakotti hänet eroamaan.

Laajentamis- ja lujittamissuunnitelmat

'Abdu'l-Bahán poismeno merkitsi sankaruuden ajan loppumista. Siitä syntynyt henkinen energia piti hallinnollisen rakennelman kautta kanavoida henkilökohtaiseen ja yhteiskunnalliseen muutokseen. Tämä hallinnollinen rakennelma oli luova globaalin maailmanjärjestyksen perustukset.

Shoghi Effendin ensisijainen tehtävä oli luoda perustukset Yleismaailmalliselle Oikeusneuvostolle. Toimintakautensa alkuaikoina hän neuvotteli useiden tunnettujen bahá'iden kanssa bahá'í-uskon tulevasta kehityksestä.

Mahdollistaakseen Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston syntymisen Suojelijan piti rakentaa paikallisia ja kansallisia henkisiä neuvostoja.

Samaan aikaan kun maailma valmistautui maailmanlaajuiseen konfliktiin, Shoghi Effendi käynnisti ensimmäisen suunnitelman bahá'í-uskon laajentamis- ja lujitussuunnitelmien sarjassa. Tavoitteet olivat usein määrällisiä – niin ja niin monta uutta paikkakuntaa, missä bahá'íta asui, niin ja niin monta uutta paikallista henkistä neuvostoa ja niin edelleen. Oli myös laadullisia tavoitteita, jotka laskisivat perustan sille bahá'í-yhteisön henkiselle muutokselle, joka seuraisi vuosikymmenien jälkeen.

Shoghi Effendin ensimmäinen seitsenvuotissuunnitelma (1937–1944) oli osoitettu Yhdysvaltain ja Kanadan Kansalliselle Henkiselle Neuvostolle. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Pohjois-Amerikan uskovat työskentelivät järjestelmällisesti 'Abdu'l-Bahán Jumalallisen suunnitelman muistioissa antaman luottamustehtävän mukaisesti.

Tavoitteet kuulostivat yksinkertaisilta: muodostaa paikallinen henkinen neuvosto jokaiseen Pohjois-Amerikan osavaltioon ja provinssiin sekä Alaskan territorioon ja varmistaa, että ainakin yksi bahá'í asuisi jokaisessa Latinalaisen Amerikan ja Karibian alueen tasavallassa. Oli kuitenkin valtavia haasteita voitettavana, jotta nuo tavoitteet saavutettaisiin.

Toisessa Yhdysvaltain ja Kanadan Kansalliselle Henkiselle Neuvostolle osoitetussa seitsenvuotissuunnitelmassa (1946–1953) Pohjois-Amerikan yhteisön tavoitteena oli lujittaa

ensimmäisen seitsenvuotissuunnitelman aikana saavutettuja voittoja, muodostaa kolme uutta kansallista henkistä neuvostoa (Kanadan, Keski-Amerikan ja Etelä-Amerikan), tukea bahá'í-uskon leviämistä Eurooppaan sekä tavoitteiden saavuttamista Afrikassa.

Brittien kansallisen vuosikokouksen valtuutetut halusivat olla ainakin yhtä tehokkaita kuin Amerikan-serkkunsa ja päättivät aloittaa oman kuusivuotissuunnitelman 1944–1950 ja pyytää Shoghi Effendiä asettamaan sen tavoitteet. Shoghi Effendi vastasi: Neuvona on muodostaa yhdeksätoista henkistä neuvostoa eri puolille Englantia, Walesia, Skotlantia, Pohjois-Irlantia ja Eireä. (65)

Vuonna 1951 Shoghi Effendi antoi brittiläisille kaksivuotissuunnitelman, jonka aikana heidän tuli vahvistaa olemassa olevia yhdeksäätoista paikallista henkistä neuvostoa ja muodostaa ydinjoukko bahá'í-yhteisöjä brittiläisen kansainyhteisön kolmeen alusmaahan Itä- ja Länsi-Afrikkaan.

Kaksivuotissuunnitelmaa ei tulisi sekoittaa Afrikka-kampanjaan (1950–1953), jota koordinoivat brittiläiset ja jossa oli mukana viisi muuta bahá'í-yhteisöä: Egypti, Intia, Persia, Sudan ja Yhdysvallat.

Shoghi Effendi antoi kaikille muille kansallisille bahá'í-yhteisöille (Australia, Persia, Kanada, Keski-Amerikka, Etelä-Amerikka, Egypti, Saksa, Intia, Irak) kullekin omat laajentamis- ja lujittamissuunnitelmansa.

Kahden Persialle suunnatun suunnitelman tavoitteena oli erityisesti persialaisten bahá'í-naisten aseman parantaminen. Suunnitelmissa tavoiteltiin lukutaidon parantamista, naisten osallistumista komiteoissa sekä aikakauslehden julkaisemista. Lehti käsittelisi sekä bahá'í- että yleistä historiaa, luonnontieteitä, kirjallisuutta, terveyttä, hygieniaa, kodinhoitoa ja lasten tarpeista huolehtimista.

Ainoa suunnitelma, joka ei päättynyt riðvánina 1953 oli Koillis-Aasian suunnitelma vuosille 1957–1963.

Riðvánina 1953 Shoghi Effendi julkaisi Kymmenvuotisristiretken, jonka lopussa valittaisiin Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto.

Keski- ja Etelä-Amerikka ja Karibian alue

Teidän tulee niin ikään kiinnittää suurta huomiota Panaman tasavaltaan, sillä tuossa pisteessä itä ja länsi yhdistyvät Panaman kanavan kautta, ja maa sijaitsee myös kahden suuren valtameren välissä. Tuosta paikasta tulee hyvin tärkeä tulevaisuudessa. Kun opetukset on vakiinnutettu siellä, ne tulevat yhdistämään idän ja lännen, pohjoisen ja etelän. (66)

Myös noihin maihin menevien opettajien tulee osata espanjaa. (67)

Louise Caswell ja Cora Oliver

Louise Caswell (1896–1987) ja Cora Oliver saapuivat Panamaan joskus lokakuun 1939 kahden ensimmäisen viikon aikana. El Salvadoriin matkaava John Eichenaur oli heidän mukanaan.

Louise ja Cora alkoivat heti asettautua uuteen kotimaahansa. He ilmoittautuivat opiskelemaan espanjan kieltä yliopistossa, ja tämä mahdollisti uusien ihmisten tapaamisen ja ystävystymisen heidän kanssaan. Seuraavina kuukausina he järjestivät säännöllisiä bahá'í-uskon opintopiirejä kodissaan. He etsivät mahdollisuuksia julistaa Bahá'u'lláhin sanomaa ja yrittivät viedä sen kaikille Panaman yhteiskunnan tasoille.

Uskovien lukumäärä alkoi kasvaa hitaasti, ja ensimmäinen paikallinen henkinen neuvosto muodostettiin vasta vuonna 1945. Louise Caswell muutti Colónin kaupunkiin, ja vuoden kuluttua sinne muodostui aktiivinen bahá'í-ryhmä. Myös Panaman kanavan alueella oli ryhmä uskovia.

Gayle Alice Abas

Gayle Alice Abas (1913–2011) syntyi Minnesotan osavaltiossa. Hänen perheensä oli syyrialainen, joten hän puhui arabiaa lapsena. Tohtori Clement Woolson oli heidän perheystävänsä. Hän oli muuttanut New Yorkista Minnesotaan muodostamaan bahá'í-yhteisöä St Paulin kaupunkiin.

Koko Gaylen perhe alkoi opiskella Bahá'u'lláhin opetuksia 1930-luvulla, ja melkein kaikki liittyivät bahá'í-uskoon. Gayle meni myöhemmin naimisiin Clement Woolsonin kanssa.

Gayle auttoi avaamaan Costa Rican bahá'í-uskolle ja muodostamaan Keski-Amerikan ensimmäisen paikallisen henkisen neuvoston. Hän palveli monissa kansallisissa henkisissä neuvostoissa sekä avustajalautakunnan jäsenenä.

Hänestä tuli Bahá'u'lláhin ritari, kun hän muutti pioneeriksi Galapagos-saarille vuonna 1954.

Phillip Marangella

Phillip Marangella (1895–1974) syntyi Potenzassa, Italiassa. Hänen perheensä muutti New Hampshireen 1900-luvun alkupuolella, ja hän sai Amerikan kansalaisuuden. Phillip ja hänen vaimonsa liittyivät bahá'í-uskoon vuonna 1921.

Phillip oli äärettömän omistautunut Suojelijalle ja he olivatkin usein kirjeenvaihdossa keskenään. Hänen toiveensa opettaa ja mennä pioneeriksi bahá'í-uskon hyväksi saivat voimansa hänen rakkaudestaan ja omistaneisuudestaan. Phillip työskenteli myös ahkerasti rotujen välisen harmonian puolesta.

Hänen harras toiveensa oli mennä espanjankieliseen maahan opettamaan bahá'í-uskoa, ja hän kertoi sen Suojelijalle. Shoghi Effendi vastasi, että hänen olisi parasta matkustaa Kuubaan ja saada muodostettua ryhmä uskovia, jonka jäsenet voisivat jatkaa bahá'í-uskon levittämistä koko saarelle hänen lähdettyään maasta.

Phillipin ensimmäinen matka Kuubaan kesti yhdeksän päivää, ja vuonna 1939 hän matkusti sinne pioneeriksi yhden vuoden ajaksi.

Vietettyään muutaman vuoden kotona Phillip meni pioneeriksi Italiaan vuoden ajaksi. Sitten hän jälleen palasi Yhdysvaltoihin, josta hän lähti pitkälle opetusmatkalle Jamaikalle.

Vuoden 1953 lokakuussa Phillip lähti pioneeriksi Japaniin ja asui siellä seuraavat kaksikymmentä vuotta. Näiden Japanin vuosien aikana hän matkusti opetusmatkoille Koreaan, Taiwaniin, Pescadores-saarille, Okinawaan, Macaoon, Vietnamiin ja Intiaan.

Vuoden 1970 aikana Phillip matkusti yli puolen vuoden ajan eri puolilla maailmaa, opettaen Euroopassa, Aasiassa ja Yhdysvalloissa.

Phillip osallistui Italian bahá'í-nuorisokonferenssiin Potenzassa vuonna 1973; hän oli palannut synnyinkaupunkiinsa.

Phillipille 1970-luku oli kiireistä aikaa: Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto oli pyytänyt häntä vierailemaan kahdenkymmenen vakiintuneen sekä neljän äskettäin valitun kansallisen henkisen neuvoston luona ja jakamaan niiden kanssa kokemuksiaan kirjanpitäjänä ja tilintarkastajana sekä valmistamaan käsikirjan kansallisten neuvostojen rahastonhoitajien käyttöön.

Elämänsä viimeisinä vuosina Phillip harkitsi eläkkeelle jäämistä ja rauhallisen elämän viettämistä perheensä kanssa. Kuitenkin halu levittää opetuksia oli niin voimakas, että hän pysyi uudessa pioneeriasemassaan Hong Kongissa kuolemaansa saakka.

John Eichenauer

John Eichenauer (1921–2021) kuuli bahá'í-uskosta ensimmäisen kerran vuoden 1935 vaiheilla Phoenixissa Arizonassa.

Kun Johnista tuli bahá'í, hän alkoi opiskella kirjaa *The Advent of Divine Justice*. Luettuaan teoksen, John päätti lähteä pioneeriksi. Ongelmana oli vain se, että hän oli vasta seitsemäntoistavuotias.

Paikallinen henkinen neuvosto yritti saada hänet luopumaan ajatuksesta lähteä pioneeriksi, ja kehotti häntä jatkamaan opintojaan. Sitten John vetosi Yhdysvaltain Kansalliseen Henkiseen Neuvostoon ja näyttää siltä, että hän sai samankaltaisen vastauksen, koska John kirjoitti suoraan Suojelijalle. Shoghi Effendi hyväksyi Johnin toiveen lähteä pioneeriksi.

Amelia Collins tunsu hyvin Johnin perheen, ja hänen ystävänsä sanoi, että hän auttaisi Johnia taloudellisesti, kunnes hän löytäisi työpaikan.

Seitsemäntoistavuotiaana John lähti kotoaan pioneeriksi. Hän aikoi matkustaa El Salvadoriin ja liittyi Panamaan matkustavien Louise Caswellin ja Cora Oliverin seuraan.

Hän ei kuitenkaan koskaan saanut mahdollisuutta asettua pioneeriksi. Yhdysvaltain viranomaiset uskoivat, että John yritti välttää asepalvelustaan. Hänen passinsa mitätöitiin ja hänet värvättiin armeijaan. Ennen pitkää hänet lähetettiin Eurooppaan.

Sodan loputtua John meni Stuttgartiin, missä hän tapasi miehen, joka tunsi erään bahá'ín. Pari viikkoa myöhemmin John tapasikin saksalaisia uskovia. Siitä lähtien hän omistautui Saksan bahá'í-yhteisön jälleenrakentamiselle.

Shoghi Effendi ehdotti Johnille tämän pyhiinvaelluksella vuonna 1955, että John lähtisi pioneeriksi Meksikoon. Muutamaa vuotta myöhemmin John teki juuri niin.

Arabian niemimaa

Zikrullah Khadem

Shoghi Effendi lähetti sanomiaan sekä yksittäisille bahá'ílle sekä koko Persian bahá'í-yhteisölle Zikrullah Khademin (1904–1986) kautta. Kun herra Khadem vaimoineen oli pyhiinvaelluksella, Shoghi Effendi pyysi häntä kannustamaan persialaisia uskovia lähtemään pioneeriksi.

Persialaiset bahá'ít vastasivat kutsuun – yli 84 persialaista bahá'íta lähti pioneereiksi eri puolille maailmaa. Myöhemmin herra Khadem oli vastuussa yli 90 bahá'í-perheen lähettämisestä pioneereiksi Irakiin.

Eräs huomattavista uskovista, jotka vastasivat Suojelijan kutsuun vuonna 1940, oli Abu'l-Qásim Faizí.

Abu'l Qásim Faizí

Abu'l Qásim Faizí (1906–1980) lähti Beirutiin suorittamaan opintonsa loppuun. Koska hän oli niin lähellä Haifaa, hän luonnollisesti tapasi Suojelijan useita kertoja. Näiden vierailujen aikana Shoghi Effendi useasti painotti sitä, miten tärkeää nuorten olisi omistaa elämänsä palvelulle, erityisesti pioneeriksi lähtemiselle. Abu'l Qásim Faizí päätti noudattaa Suojelijan ohjetta.

Valmistumisensa jälkeen Abu'l Qásim Faizí palasi Persiaan, ja vietti viisi vuotta Isfáhánin lähellä olevassa kylässä kouluttaen 600 bahá'í-lastaa, joilla ei ollut muuta mahdollisuutta saada mitään koulutusta.

Shoghi Effendin pyynnöstä Zikrullah Khadem ja hänen vaimonsa matkustivat kaikkialla Persiassa vieraillen bahá'íden luona. Kun he tapasivat Abu'l Qásim Faizín, hän oli pukeutunut samoin kuin kyläläiset; hän oli yksi heistä.

Herra Faizí muutti sitten Qazvíniin, missä hän koulutti yli 30 nuorta viemään Bahá'u'lláhin sanoma maailmalle joko pioneerina tai opettajana.

Oli vuosi 1940, ja herra Faizí oli työskennellyt nuorten kanssa vuoden. Kun hän kuuli Suojelijan kutsun lähteä pioneeriksi, hän lähti välittömästi Qazvínista ja aloitti valmistelut saadakseen matkustamiseen tarvitsemansa asiakirjat.

Tänä aikana herra Khadem tapasi hänet useaan kertaan, ja heidän välilleen syntyi erityisen läheinen ystävyys, kun he työskentelivät yhdessä täyttääkseen Suojelijan toiveen. Maailmansota oli käynnissä, ja kuten monet muutkin pioneerit Abu'l Qásim Faizí ja hänen vaimonsa Gloria joutuivat odottamaan viisumeitaan. Faizit pystyivät lähtemään pioneereiksi Bahrainiin 1940-luvun keskivaiheilla.

Sää oli painostavan kuuma ja kostea, mutta sillä ei ollut vaikutusta heidän myönteiseen mielialaansa. Kun Khademit vierailivat heidän luonaan, herra Khadem pyysi lasillista vettä. Herra Faizí saattoi tarjota hänelle vain lasillisen lämmintä vettä, koska heillä ei ollut jääkaappia. Myöhemmin Khademit ymmärsivät, että vaikka herra Faizí ansaitsi tarpeeksi ostaakseen jääkaapin, hän ei suostunut hankkimaan sitä, koska muilla pioneereilla ei ollut varaa ostaa sellaista ylellisyyttä.

Heidän kaksi lastansa May and Naysan syntyivät niiden viidentoista vuoden aikana, jolloin he asuivat Bahrainissa. Kukaan ei koskaan kuullut yhtäkään valituksen sanaa heidän suustaan, huolimatta suurista vaikeuksista: pioneeriajan alun työttömyys ja aliravitseminen rahanpuutteen takia, jatkuva tukahduttava kuumuus, joka aiheutti äärimmäisen tukalaa oloa, avoin vihamielisyys heitä kohtaan. Herra ja rouva Faizí toivat innoitusta Arabian niemimaan bahá'ille monen vuoden ajan.

Kenraali Munír Vakíl

Munír Vakíl (1900–1976) oli hyvin toimeentulevia, keski-ikäinen mies ja Irakin armeijan kenraali. Hän todella halusi vastata Suojelijan kutsuun lähteä pioneeriksi bahá'-uskolle avaamattomille alueille Kymmenvuotisristiretken aikana, ja niin hän neuvotteli herra Khademin kanssa toiveestaan lähteä pioneeriksi. Hän ei kuitenkaan tiennyt minne mennä.

Herra Khadem sanoi, että hän voisi mennä minne tahansa. Tämä hämmensi Muníria, koska hänestä tuntui, ettei hän pystynyt valitsemaan paikkaa. Herra Khademilla oli ratkaisu. Hän kehotti Muníria sulkemaan silmänsä ja laskemaan sattumanvaraisesti sormensa tavoiteluettelolle; mihin hänen sormensa osui, sinne hänen tulisi mennä. Hänen sormensa osui Kuria Muria -saariin Arabianmeressä.

Kummallakaan heistä ei ollut aavistustakaan siitä, missä saaret olivat, mutta Munír kuitenkin sanoi, että hän etsisi ne ja menisi niille.

Kului aikaa, ja lopulta herra Khadem sai kirjeen Munírilta. Hän oli löytänyt saaret (viiden saaren ryhmä 40 kilometriä Omanin sulttaanikunnan kaakkoisrannikolta) ja oli asettunut pioneeriksi ryhmän hyvin syrjäiselle saarelle, jonka väkiluku oli alle sata. Munírin pioneeriksi muuton ansiosta hänestä tuli Bahá'u'lláhin ritari.

Eräänä päivänä munakoiso ajautuu rantaan, ja Munír jakoi sen paikallisten ihmisten kanssa. He eivät olleet koskaan syöneet mitään vastaavaa ja olivat hämmästyneitä sen herkullisuudesta. Vielä enemmän heitä hämmästytti, että Munír oli tullut saarelle. Hän vastasi, että hän oli tullut sinne, koska rakasti heitä.

Saaret olivat Britannian territorio, ja hallitus ihmetteli, miksi irakilainen kenraali asui Kuria Muria -saarilla. Hallituksen edustajia matkusti saarille tutkimaan asiaa, mutta kävikin niin, että Munír sai mahdollisuuden opettaa bahá'í-uskoa.

Vähitellen Munírin terveys alkoi heikentyä, ja Shoghi Effendi neuvoi häntä palaamaan kotiin. Herra Khadem oli Bagdadissa kokouksessa, jossa Munír kertoi ryhmälle nuoria bahá'íta saarista ja pioneerikokemuksistaan. Yhtäkkiä yksi henkilö nousi ylös ja välittömästi tarjoutui ottamaan Munírin paikan sanoen: ”Emme voi jättää pioneeripaikkaa tyhjäksi!”

Afrikka-kampanja

Niin ikään, jos mahdollista, heidän tulisi matkustaa Afrikan mantereelle – –. (68)

Jalál Nakhjavání

Jalál Nakhjavání (1917–1982) syntyi Bakussa, Etelä-Venäjällä. Hänen isänsä oli Mírzá ‘Alí-Akbar Nakhjavání, joka matkusti ‘Abdu’l-Bahán seurassa Hänen länteen suuntautuvilla matkoillaan. Jalálin äidin Fátimih Khanúmin vanhemmat olivat arvostettuja uskovia, jotka olivat olleet Bahá’u’lláhin seurassa hänen maanpakolaismatkallaan Akkoon.

Sen hetkisen poliittisen tilanteen ja Jalálin isän kuoleman takia ‘Abdu’l-Bahá neuvoi Fátimih Khanúmia muuttamaan Pyhään maahan. Matkalla sinne Fátimih Khanúm vastaanotti uutiset ‘Abdu’l-Bahán kuolemasta, joten hän keskeytti matkansa odottaakseen ohjeita Shoghi Effendiltä. Suojelija neuvoi häntä jatkamaan matkaa Haifaan.

Jalál ja hänen veljensä ‘Alí kasvoivat pyhien hautapyhäkköjen suojassa ja usein istuivat kuuntelemassa, kun Suurin pyhä lehvä kertoi tarinoita Pyhästä perheestä.

Vuonna 1937 Jalálin oli aika palata Persiaan. Hän meni naimisiin viisi vuotta myöhemmin ja lähti miltei saman tien kotirintamapioneeriksi. Sitten Shoghi Effendi kutsui persialaisia uskovia lähtemään pioneeriksi avaamaan bahá'í-uskolle uusia maita ja territorioita Afrikassa.

Jalál ei voinut vastustaa kutsua. Lokakuussa 1950 hän luopui työpaikastaan ja astui ensimmäisenä bahá'í-pioneerina Itä-Afrikan maaperälle. Joulukuuhun mennessä hän oli asettunut asumaan Dar es Salaamiin Tanganjikaan (69). Hänen vaimonsa ja kaksi tytärtään tulivat puoli vuotta myöhemmin. Heidän kolmas lapsensa syntyi Dar es Salaamissa vuonna 1956.

Seuraavat vuodet olivat vaikeita koettelemusten vuosia. Jalál oli työtön ja hänen piti käyttää melkein kaikki säästönsä perheensä elättämiseen. Lisäksi kuumuus oli melkein kestämatöntä. Mutta hän onnistui perustamaan liikkeen, joka välitti tarvikkeita ja varusteita laivoille ja veneille.

Heidän opetusponnistelunsa saivat aikaan upeita tuloksia ja heidän kodistaan tuli kokoontumisten keskeinen paikka, missä monet ihmiset liittyivät bahá'í-uskoon.

Useita vuosia Jalál auttoi monia persialaisia pioneereja(70) asettumaan eri puolille Afrikkaa. Hän vieraili useissa maissa toimien matkustavana opettajana ja syventäen uusia uskovia.

Seitsemäntoista uskollisen Afrikassa palvelun vuoden jälkeen Jalál perheineen muutti Länsi-Saksaan. Hän oli Hampurin yhteisön arvostettu jäsen, mutta pioneerihenki hänessä oli vielä vahva. Seuraavaksi hän muutti pioneeriksi Neumuensteriin, missä hän auttoi kaupungin ensimmäisen paikallisen henkisen neuvoston muodostamisessa.

Vuonna 1978 oli taas aika lähteä; hän ja hänen vaimonsa päättivät lähteä Kanadaan, missä toinen heidän tyttäristään asui.

Elämänsä viimeisinä vuosina hän oli innoituksen lähde monille, jotka tulevaisuudessa lähtisivät pioneereiksi. Hän oli aina valmis jakamaan runsaita kokemuksiaan kaikkien tapaamiensa ihmisten kanssa. Hänen opetusmatkansa eri puolille Kanadaa, erityisesti Quebecissä, toi paljon iloa yhteisöille ja hänen innostuneisuutensa oli tarttuvaa. Hän puhui ranskaa sujuvasti, ja ranskankieliset kanadalaiset muistavatkin häntä lämpimän rakastavasti ja arvostavasti.

Jalál sairastui äkillisesti pitkän Quebeciin suuntautuneen matkansa jälkeen vuoden 1981 lokakuussa. Hän ei koskaan täysin toipunut ja kuoli toukokuussa 1982.

Claire Gung

Claire Gung (1904–1985) syntyi Saksassa, mutta pakeni Englantiin toisen maailmansodan aikana. Hänestä tuli bahá'í Torquayssa Englannissa.

Kun Shoghi Effendi kutsui pioneereja avaamaan Afrikan bahá'í-uskolle, Claire ei epäröinyt hetkeäkään vaan vastasi kutsuun ja lähti pioneeriksi Tanganjikaan. Hän onnistui saamaan työtä apulaisjohtajana koulussa Lushotossa, joka sijaitsi noin 260 kilometriä Dar es Salaamista.

Samaan aikaan kun Claire lähti Englannista, Jalál Nakhjavání vieraili Kampalassa, Ugandassa, matkallaan Dar es Salaamiin.

Claire muutti myöhemmin Ugandaan, missä hän avasi leikkikoulun. Ugandan bahá'í-yhteisö kutsui häntä rakastavasti "Claire-tädiksi." Hänet on haudattu bahá'í-hautausmaahan, joka sijaitsee lähellä Afrikan äititemppeliä Kampalassa.

Shoghi Effendi antoi hänelle arvonimen "Afrikan äiti".

Ted Cardell

Shoghi Effendi julisti Afrikka-kampanjan bahá'í-maailmalle vuonna 1950. Ted Cardell (1918–1999) oli nuori ja vapaa, ja Afrikka kutsui häntä. Hän opiskeli maanosan karttaa ja tunsikin, että Nairobi Keniassa voisi olla hyvä paikka asettua asumaan. Hän ei valitettavasti saanut työpaikkaa vielä Englannissa ollessaan, joten hän osti meno-paluulipun Nairobiin sen varalta, ettei työtä löytyisi hänen siellä

oleskelunsa aikana.

Ted lähti Keniaan lokakuussa 1951 ja sai työtä paikallislehden valokuvaajana. Puoli vuotta myöhemmin myös Azíz Yázdí saapui Keniaan. Ted lähti pioneeriksi Lounais-Afrikkaan (nykyinen Namibia) vuonna 1953 täyttääkseen Kymmenvuotisristiretken tavoitteen. Tämän ansiosta hänet nimitettiin Bahá'u'lláhin ritariksi.

Shoghi Effendin kuoleman jälkeen Ted lensi Englantiin vieraillakseen Suojelijan haudalla. Hetken mielijohteesta hän innostui matkustamaan Queen Maryllä Yhdysvaltoihin. Saavuttuaan sinne hän osallistui Yhdysvaltain kansallisen vuosikokoukseen, missä hän tapasi tulevan vaimonsa Alicia Wardin.

Ted ja Alicia asettuivat asumaan Keniaan vuonna 1959. Lisääntyvien poliittisten levottomuuksien vuoksi Cardellien oli kuitenkin pakko palata Englantiin vuonna 1963.

Hilifa Andreas Nekundi

Hilifa Andreas Nekundi (1928–2008) oli ensimmäinen namibialainen, joka liittyi bahá'í-uskoon, ja hän kertoi usein tarinan siitä, miten hän liittyi uskoon tavattuun Ted Cardellin salaa useita kertoja.

Koska Hilifa Andreas Nekundi oli mustaihoinen ja Ted valkoinen, heidän piti tavata salaa välttääkseen siihen aikaan vallalla olevan rotuerottelupolitiikan ikävät seuraukset.

Hilifa Andreas Nekundi, joka tunnettiin myös nimellä Tate Hilifa, kuuli bahá'í-uskosta ensimmäisen kerran Ted Cardellilta vuonna 1955. Tällöin Ted etsi henkilöä, joka kääntäisi bahá'í-esitteen kwanyamaniksi, mikä oli yksi maan kielistä. Tate Hilifa lupasi auttaa käännöstyössä.

Niinpä runsaan kuukauden ajan, nämä miehet ajoivat iltaisin syrjäiseen paikkaan kaupungin ulkopuolelle ja tekivät käännöstyötä taskulampun valossa.

Pian käännöksen valmistuttua Tate Hilifa liittyi bahá'í-uskoon.

Martin ja Gerda Aiff

Martin Aiff (1919–2001) ja Gerda Aiff sekä heidän kuusi lastansa lähtivät Saksan kodistaan asumaan Namibiaan vuonna 1959. Apartheidin johdosta heidän piti elää erossa muista bahá'ísta suojellakseen yhteisöä.

Ihmiskunnan ykseys on yksi bahá'í-uskon pääperiaatteista, ja se oli täysin ristiriidassa tuolloin vallalla olevan rasistisen politiikan kanssa. Jos olisi kuultu, että valko- ja mustaihoiset kokoontuivat yhteen, reaktiot olisivat olleet katastrofaaliset.

Ongelma ratkaistiin siten, että valkoihoiset naiset istuivat talon etupihalla näennäisen rennosti keskenään jutellen, ja samaan aikaan valkoiset miehet talon takaosassa opettivat mustaihoisia ja syvensivät heidän ymmärrystään bahá'í-uskosta.

Martin Onesmus, afrikkalainen bahá'í, joka oli työssä Aiffin perheessä, toimi lähettinä valkoisten ja mustien uskovien välillä. Koska hän asui Aiffien kotona, hänen oli helppo viedä viestejä afrikkalaisille uskoville.

Philip Hainsworth

Philip Hainsworth (1919–2001) on hyvin tunnettu bahá'í-kodeissa eri puolilla Brittein saaria. Hän liittyi bahá'í-uskoon kotikaupungissaan Bradfordissa vuonna 1938.

Philipin juuret olivat Yorkshirestä Englannista, missä ihmiset ovat tunnettuja suorapuheisuudestaan, eikä hän ollut poikkeus. Hänellä oli voimakas ääni, ja joidenkin ihmisten mielestä hän saattoi olla jopa turhankin hallitseva, mutta hän ei koskaan sanonut tahallaan mitään toisia loukkaavaa. Hän oli täysin omistautunut bahá'í-uskon palvelemiselle.

Philip värvättiin Britannian armeijaan toisen maailmansodan puhjetessa. Hän teki historiallisen teon hakemalla taisteluihin osallistumatonta statusta. Tällaista ei ollut koskaan aikaisemmin myönnetty kenellekään. Philip pystyi kuitenkin bahá'í-opetuksiin tukeutuen saamaan kutsuntalautakunnan vakuuttuneeksi siitä, että hänet tulisi vapauttaa aseellisesta palvelusta.

Hänet valittiin Brittein Saarten Kansalliseen Henkiseen Neuvostoon vuonna 1947. Kun Shoghi Effendi julisti Afrikka kampanjan alkavaksi, Philip nousi vastaamaan kutsuun.

Lokakuuhun 1952 mennessä Ugandassa oli runsas sata bahá'íta viidestätoista eri heimosta ja kaikista uskonnollisista taustoista.

Kun Philip palasi Brittein saarille, hänet valittiin taas kansalliseen henkiseen neuvostoon vuonna 1967 ja hän oli sen jäsen aina vuoteen 1993 saakka.

Philipin elämä on hienosti kuvattu hänen omaelämäkerrassaan *Looking Back in Wonder*.

Enoch Olinga

Enoch Olinga (1926–1979) kävi 'Alí Nakhjavánín opintopiirissä Kampalassa ja helmikuussa 1952 hänestä tuli kolmas ugandalainen, joka liittyi bahá'í-uskoon. Tämä aika oli bahá'í-uskolle hyvin suuren kasvun ajan alkua. Lokakuussa 1952 Enochin isästäkin tuli bahá'í.

Vuonna 1953 'Alí Nakhjavání, hänen vaimonsa ja Enoch Olinga matkustivat Ugandasta Brittiläiseen Kameruniin Peugeot-farmariautolla. Mukana olivat myös Samson Mungono ja Max Kanyerezi. He jättivät Samsonin Belgian Kongoon ja Maxin Ranskan Päiväntasaajan Afrikkaan. Maxista tuli näin Bahá'u'lláhin ritari. Enoch jäi pioneeriksi Brittiläiseen Camerooniin ja sen johdosta hänestä tuli Bahá'u'lláhin ritari.

Enoch lähti pyhiinvaellukselle vuonna 1957. Paluumatkallaan hän pysähtyi Kampalaan osallistuakseen seremoniaan, jossa laskettiin ensimmäisen Afrikan mashriqu'l-adhkárin peruskivi.

Shoghi Effendi nimitti Enoch Olingan Jumalan asian kädeksi lokakuussa 1957.

Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston valitsemisen jälkeen Enoch Olinga matkusti laajalti vierailen Afrikan, Keski-Amerikan sekä Etelä-Amerikan, Yhdysvaltain, Salomon saarten ja Japanin yhteisöissä. Uskonveli Dizzy Gillespie jopa kirjoitti laulun nimeltä Olinga.

Vuonna 1977 Idi Aminin hallitus kielsi noin kahdenkymmenen eri uskonnon hallinnollisten laitosten toiminnan, mukaan lukien bahá'í-uskon. Laki ja järjestys Ugandassa luhistuivat ja maassa alkoi katuväkivallan aika. Enoch Olinga palasi asumaan Ugandaan pääasiallisesti suojellakseen bahá'í-yhteisöä.

Hän kohtasi monenlaisia vaaroja: hänen kotinsa ryöstettiin; joukkojenkuljetusauto puskeutui hänen oman autonsa sivuun ja pakotti Enochin auton alamäkeen. Kun auto pysähtyi, hänet ryöstettiin, hakattiin ja jätettiin kuolleeksi luultuna. Idi Aminin sotilaat sieppasivat hänen poikansa Georgen ja pitivät häntä hallussaan viikon ajan ja Enoch sai lukemattomia tappouhkauksia.

Sota Ugandan ja Tansanian välillä syttyi vuonna 1978, Idi Aminin hallitus kaatui ja hän pakeni maasta. Idi Aminin lähdön jälkeen maassa oli erittäin paljon levottomuutta ja kiivaita valtataisteluja eri poliittisten ja etnisten kilpailijoiden kesken.

Yhdellä Enoch Olingan tyttäristä oli syntymäpäivä sunnuntaina, 16. syyskuuta 1979. Oli tarkoitus pitää perhejuhlat. Vähän kahdeksan jälkeen illalla viisi tuntematonta aseistettua miestä tunkeutui heidän kotiinsa, tappoi Enochin, hänen vaimonsa ja kolme heidän viidestä lapsestaan.

Claire Gung tiedotti traagisista tapahtumista bahá'í-maailmalle. Myös BBC World Service lähetti uutiset murhista.

Sadat bahá'ít ja useat Ugandan hallituksen jäsenet osallistuivat heidän hautajaisiinsa 25. syyskuuta 1979.

Kymmenvuotisristiretki

Sillä hetkellä, kun amerikkalaiset uskovat vievät tätä jumalallista viestiä Amerikan rannoilta, ja kun sitä tehdään tunnetuksi Euroopan, Aasian, Afrikan ja Australaasian mantereilla sekä aina Tyynenmeren saarilla asti, tulee tämä yhteisö huomaamaan olevansa turvallisesti vakiinnutettu ikuisen herruuden valtaistuimelle. Silloin tulevat kaikki maailman kansat todistamaan sen, että tämä yhteisö on henkisesti valaistunut ja jumalallisesti johdatettu. Silloin tulee koko maa kaikumaan sen mahtavuuden ja suuruuden ylistystä. (71)

Shoghi Effendi käynnisti Kymmenvuotisristiretken vuonna 1953. Sen perimmäinen tavoite oli saada luotua perusta Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston valinnalle. Suunnitelmassa oli neljä päätavoitetta: Maailmankeskuksen laitosten kehittäminen, bahá'í-uskon lujittaminen niissä kahdessatoista maassa, joissa usko oli vakiintunut, kaikkien muiden uskolle jo avattujen territorioiden lujittaminen ja uskon

vieminen tärkeisiin vielä avaamattomiin territorioihin eri puolilla maailmaa.

Shoghi Effendi antoi arvonimen ”Bahá’u’lláhín ritari” niille bahá’ille, jotka asettuivat asumaan kymmenvuotissuunnitelmassa tavoitealueina mainituille bahá’i-uskolle avaamattomille alueille. Hän kirjasi heidän nimensä kunniakääröön.

Ne pioneirit, jotka ensimmäisenä onnistuivat saamaan bahá’i-uskolle jalansijaa maassa tai territoriossa, saivat arvonimen ”Bahá’u’lláhín ritari”, ja heidän nimensä kirjoitettiin kunniakääröön, jonka Shoghi Effendin ohjasi asetettavaksi myöhemmin Bahá’u’lláhín hautakammion kynnyksen alle. Mikään ei todistanut aivan yhtä dramaattisesti Shoghi Effendin toinen toistaan seuraavissa suunnitelmissa ilmentynyttä kaukokatseisuutta kuin se, että jokaisessa toisen maailmansodan jälkeen syntyneessä kansallisvaltioissa kansallisen elämän kudoksen osana oli jo mukana bahá’i-yhteisöjä ja henkisiä neuvostoja.(72)

Tässä yhteydessä on mahdotonta kertoa jokaisen Bahá’u’lláhín ritarin tarina, joten vain muutama on valittu mukaan. Näistä voidaan nähdä se, miten huolimatta henkilökohtaisista rajoituksistaan, kukin heistä omalla tavallaan, rohkeana ja päättäväisenä, edesauttoi maailmanlaajuisen bahá’i-yhteisön nopeaa laajenemista.

Kaikukoon myös nämä ‘Abdu’l-Bahán Jumalallisen suunnitelman muistoista poimitut sanat heidän korvissaan, kun he varmoina ja pelottomina lähtevät suorittamaan Hänen tehtävänsä –
–. Ponnistelkaa; lähetystehtävänne on sanomattoman kunniakas.(73)

Charles Dunning

Opettakaa Jumalan asiaa teoillanne ja toiminnallanne. Tämä on Jumalan todellinen siunaus ja lahja. Eläkää niin, että ihmisten seuratessa tapojanne, moraalianne ja käyttäytymistänne he voivat huudahtaa: ”Nämä eivät ole miehiä eivätkä naisia, vaan Herran enkeleitä.” Olkaa ystävällisiä koko ihmiskuntaa kohtaan. Antakaa armon olla liikkeellepaneva voima kanssakäymisissänne ihmisten kanssa. Älkää katsoko heidän puutteisiinsa. Voittakaa sydämet puolellenne rakkaudella ja armeliaisuudella; sytyttäkää heidät loistamaan Jumalan rakkauden tulella. Sielun riemua on mahdotonta kuvata, jos henkisyiden tuoksahdukset leyhyävät hänen olemuksensa puutarhasta. Tätä jumalallista onnellisuutta ei seuraa mikään murhe, eivätkä kesän helteiset päivät päättä tätä taivaallista kevättä.(74)

Charles Dunning (1885–1967) oli elävä esimerkki näistä sanoista. Hän oli Yorkshiresta, Koillis-Englannissa sijaitsevasta kreivikunnasta. Hän oli tyyppinen yorkshirelainen, suorapuheinen kuten monet muut sieltä lähtöisin olevat ihmiset. Charles tai Charlie, kuten hän tahtoi itseään kutsuttavan, oli työläisperheestä, hän oli lyhytmittainen ja ehkä hieman omalaatuinen ulkonäöltään. Hän oli hyvin päättäväinen mies, ja vaikkei hänellä ollutkaan paljon muodollista koulutusta, hän ei epäröinyt tuoda ajatuksiaan julki.

Charlien sotakokemukset painoivat raskaina hänen mieltään ja hän etsi sisäistä rauhaa. Eräänä päivänä vuonna 1948 hän meni bahá'í-kokoukseen ja tiesi välittömästi, että oli löytänyt etsimänsä. Hän liittyi bahá'í-uskoon hyvin pian ja kahden viikon sisällä hän tarjoutui lähtemään pioneeriksi.

Charlien pioneerikohde oli Belfastin kaupunki, joka oli osoittautunut yhdeksi haastavimmista tavoitteista Britten saarten kuusivuotissuunnitelmassa. Hän pystyi asumaan siellä noin vuoden, muttei millään voinut ymmärtää sitä vihaa ja epäluottamusta, jonka hän aisti protestanttien ja katolisten välillä. Charlien kovat elämäkokemukset olivat hänelle suureksi hyödyksi, kun hän vuonna 1953 lähti pioneeriksi Orkneyn saarille, jonka johdosta hänestä tuli Bahá'u'lláhin ritari.

Orkney-saarten pääkaupungin Kirkwallin lapsilla oli tapana juosta tämän hassunnäköisen miehen perässä nauraen hänen oudolle puhetavalleen, nimitellen häntä ja heitellen häntä kivillä ja kepeillä. Mutta Charlie ei antanut sen häiritä itseään. Vuosia myöhemmin yksi niistä pojista sisarineen kävi takkailloissa, joita piti matkustava opettaja. Sekä tuo poika että hänen sisarensa olivat ensimmäisiä Orkneyn saarten asukkaita, joista tuli bahá'íta.

Kun Charles oli pyhiinvaellusmatkalla, muut illallisvieraat olivat järkyttyneitä, kun Charlie puhui suorasukaisesti Shoghi Effendille heristäen sormeaan Suojelijalle. Voi melkein kuulla hänen sanovan vahvalla Yorkshiren korostuksellaan: ”No, enpä tiedä tuosta, Shoghi!” Suojelija suhtautui tällaiseen hyvántahtoisesti, sillä hän ymmärsi Charlien olevan täysin vilpitön.

Pahempaa oli vielä tulossa. Illallisen jälkeen, Charlie sytytti savukkeen! Taas muut vieraat kauhistuivat, mutta Suojelija rakasti Charliea ja antoi ohjeet, että rasiallinen savukkeita pitäisi laittaa Charlien paikalle illallispöytään joka päivä niin kauan kuin hän oli pyhiinvaelluksella.

Shoghi Effendi ehdotti, että Charles vierailisi bahá'í-yhteisöissä Englannissa ennen palaamistaan Orkneyn saarille.

Charlesin oli lähdeittä Orkneyn saarilta vuonna 1958 heikentyneen terveytensä takia. Hän vietti elämänsä viimeiset vuodet hoitokodissa Cardiffissa. Hän kuoli rauhallisesti nukkuessaan joulupäivänä vuonna 1967. Hän ei ollut koskaan täysin toipunut kaatumisestaan aikaisemmin sinä vuonna.

On ehkä parasta lopettaa Charlien omin sanoin:

Ainakin lähdin ja kuka tahansa lähteekin, joutuu kestäämään torjuntaa. Mutta muista tämä, kukaan ei voi poistaa niitä jalanjälkiä, joita jätit, tai äänesi kaikua tai hymyjäsi ja niitä hymyjä, jotka sait vastaukseksi, ja kun matkustat ympäriinsä, näet kauniita paikkoja, jotka kaikki kuuluvat Jumalalle.

Brigitte Lundblade

Brigitte Hasselblatt (1923–2008) syntyi saksalaiseen perheeseen Tallinnassa, Virossa. Suvun miehet olivat olleet luterilaisen kirkon pappeja, ja niinpä hänen kaikki veljensäkin seurasivat perinnettä.

Vuonna 1939 koko perhe muutti Saksaan. Sodan jälkeen Brigitte meni Englantiin.

Brigitte sanoi, että tuntui kuin valonsäde olisi osunut hänen sydämeensä ja kuin verho olisi repäisty pois, kun hän kuuli bahá'í-uskosta Cottinghamin kesäkoulussa Yorkshiressa vuonna 1950. Hän tunsisi sisäistä pakkoa liittyä bahá'í-uskoon. Hänen ensimmäisiä palvelutekojaan oli lähteä pioneeriksi Bournemouthiin ja kaksi vuotta myöhemmin Glasgowiin.

Brigittestä tuli Bahá'u'lláhin ritari vuonna 1953, kun hän lähti pioneeriksi Shetlandin saarille, mikä oli yksi Kymmenvuotisristiretken tavoitteista. Vähitellen hänen ponnistelunsa tuottivat tulosta, kun hän alkoi rakentaa saarten pääkaupungin Lerwickiin pientä bahá'í-yhteisöä.

Brigitte oli ammatiltaan kättilö, ja jotkut hänen maailmaan auttamansa lapset liittyivät bahá'í-uskoon myöhemmin.

Vuonna 1956 Brigitte oli pyhiinvaelluksella, jolloin Shoghi Effendi ehdotti, että hän veisi bahá'í-uskon synnyinmaahansa Viroon. Tuona aikana hänen ei ollut mahdollista saada lupaa asua Neuvostoliitossa, joten Brigitte päätti muuttaa pioneeriksi Suomeen, Viroa lähimpään mahdolliseen paikkaan.

Brigitte meni naimisiin amerikkalaisen bahá'ín Milton Lundbladen kanssa asuessaan Suomessa. He lähtivät pioneereiksi Tanskaan vuonna 1961, mutta valitettavasti Milton ei onnistunut saamaan työtä sieltä. Heidän oli muutettava Yhdysvaltoihin.

Brigitte muutti takaisin Suomeen vuonna 1984, kun hänen kaksi lastansa olivat aikuistuneet ja Milton siirtynyt Abhá-valtakuntaan. Hän odotti edelleen mahdollisuutta muuttaa takaisin Viroon. Vuonna 1986 hän vieraili siellä ensimmäistä kertaa ja jäi pysyvästi asumaan synnyinmaahansa kaksi ja puoli vuotta myöhemmin.

Hän Tallinnan kodistaan tuli bahá'í-toimintojen keskus. Hän myös auttoi bahá'í-kirjallisuuden kääntämisessä viron kielelle. Hänen lämmin ja ystävällinen persoonansa ja perheen historia auttoivat kansallista bahá'í-yhteisöä saamaan virallista tunnustusta.

Fred Schechter

Fred Schechter (1927–2017) kiinnostui bahá'í-uskosta opiskellessaan uskontotiedettä yliopistossa. Hän liittyi bahá'í-uskoon vuonna 1949 ollessaan vielä opiskelija.

Fred ei löytänyt oikeaa pioneeripaikkaansa kovin pian, mutta jotenkin hän päätyi Keniaan, mikä auttoi Afrikan kampanjan tavoitteiden saavuttamisessa. Kun Shoghi Effendi käynnisti Kymmenvuotisristiretken, Fred muutti Ranskan Somalimaahan vuonna 1953 ja täten hänestä tuli Bahá'u'lláhin ritari. Hän ei valitettavasti löytänyt työtä, joten hän etsi työpaikkaa ensin Etiopiasta, sitten Kapkaupungista, Etelä-Afrikasta. Sieltä löytyikin maataloustyötä William Searsin omistamalla maatilalla.

Kymmenvuotisristiretken tavoitteita saavutettiin nopeasti Afrikassa. Kuitenkin samaan aikaan oli huutava tarve saada pioneereja Etelä-Amerikkaan. Fred lähti pioneeriksi Uruguayhin. Siellä asuessaan hän tapasi Julia Billingin, chileläisen bahá'ín. Fred ja Julia avioituivat Chilessä vuonna 1960.

Myöhemmin heidän piti muuttaa Yhdysvaltoihin, missä heidän kolmas lapsensa syntyi. He asuivat Kaliforniassa, ja Fred jatkoi opettamista ja teki kaikkensa auttaakseen bahá'í-uskon edistymistä.

Myöhemmin Fred nimettiin avustajalautakunnan jäseneksi ja vuonna 1980 hän sai nimityksen Amerikkojen mannermaiseen neuvonantajalautakuntaan. Vuonna 1993 hänet kutsuttiin palvelemaan Kansainvälisessä opetuskeskuksessa. Fred palasi Kaliforniaan vuonna 1998 ja jatkoi opetustyötä ja luentojen pitämistä bahá'í-uskosta.

Raḥmatu'lláh ja Írán Muhájir

Raḥmatu'lláh Muhájir (1923–1979) oli hyvin arvostettua bahá'í-sukua ja jo lapsena hän oli valinnut palvelun polun. Hän meni naimisiin Íránin, 'Alí-Akbar Furútanin(75) tyttären, kanssa vuonna 1951.

Vuonna 1953 Australian ja Uuden Seelannin Bahá'iden Kansallinen Henkinen Neuvosto lähetti pyynnön, että joku lääkäri lähtisi pioneeriksi Mentawain saarille. Pioneerin olisi oltava lääketieteen tohtori, koska lääkärit olivat ainoita, joilla oli minkäänlainen mahdollisuus saada viisumi saarille. Tohtori Muhájir ilmoittautui heti pioneeriksi. Hän jätti työpaikkansa ja pariskunta möi kaiken omaisuutensa. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, saisiiko hän työtä tai myönnettäisiinkö hänelle edes viisumia.

Tammikuussa 1954, tohtori Muhájir ja hänen vaimonsa lähtivät pioneereiksi Indonesiaan. Hän sai työpaikan Indonesian terveysministeriössä, heille myönnettiin oleskeluviisumit ja uskomatonta kyllä, hänen vastualueenaan oli Mentawai-saaret.

Tohtori Muhájir rakasti saarten ihmisiä ja alkoi heti järjestelmällisesti tehdä työtä saadakseen malarian ja muita sairauksia hävitetyksi saarilta. Bahá'í-uskon opettamisen lisäksi hän auttoi ihmisiä parantamaan elämäänsä. Hän ei milloinkaan yrittänyt muuttaa ihmisiä tai heidän perinteitään ja tapojaan.

Sumatran kuvernööri tuli saarille tarkastamaan tohtori Muhájirin työtä ja jotkut syntyperäiset saarelaiset tervehtivät kuvernööriä sanoilla Alláh-u-Abhá. Kun hän kysyi, mitä se merkitsee, he sanoivat, ”Me olemme, mitä tohtori on.”

Mitään ei saavutettu ilman fyysisiä vaikeuksia. Muutaman päivän kuluttua saapumisestaan sekä tohtori Muhájir että hänen vaimonsa saivat malariatartunnan. Heidän kotinsa oli rakennettu kaarnasta, peitetty mudalla ja täynnä termiittejä. Käydessään potilaittensa luona tohtori Muhájirin oli käytettävä kanoottia tai käveltävä virroissa, joissa iilimadot tarttuivat hänen ihoonsa. Näistä vaikeuksista huolimatta hän oli kaikkina aikoina onnellinen, sillä aina joku, mahdollisesti useampikin ihminen liittyi bahá'í-uskoon.

Tohtori Muhájir nimitettiin Jumalan asian kädeksi vuoden 1957 lokakuussa. Hänen suurin toiveensa oli jäädä pysyvästi pioneeriksi, mutta Suojelijan äkillinen kuolema muutti suunnitelmat. Heidän oli lähdettävä saarilta.

Kun he lähtivät Mentawai-saarilta vuonna 1958, siellä oli tuhansia bahá'íta, lukuisia paikallisia henkisiä neuvostoja ja useita bahá'í-kouluja.

Barbara Sims

Barbara Sims (1918–2002) oli kotoisin Kaliforniasta. Hyde ja Clara Dunn olivat opettaneet bahá'í-uskon hänen isoäidilleen ja äidilleen, joten Barbara kasvatettiin bahá'í-kodissa.

Kun Suojelija käynnisti Kymmenvuotisristiretken, Barbara tunsi voimakasta tarvetta lähteä pioneeriksi. Hänen halunsa toteutui joulukuussa 1953, kun hän lähti pioneeriksi Japaniin miehensä Charles Simsin ja tyttärensä Sandran kanssa. Charles ei ollut bahá'í, mutta oli syntynyt ja kasvanut Japanissa. Japani oli jo avattu bahá'í-uskolle, joten Barbarasta ei tullut Bahá'u'lláhin ritaria.

Japanissa oli jälleenrakentamisen aika toisen maailmansodan aiheuttaman tuhon jälkeen, joten heidän ensimmäiset vuotensa siellä olivat hyvin vaikeat. Barbara sai lopulta työpaikan Yhdysvaltain hallituksen virastossa ja opetti englantia, joten hän pystyi hankkimaan tarpeeksi rahaa perheen elättämiseen.

Barbara valittiin Koillis-Aasian ensimmäiseen kansalliseen henkiseen neuvostoon vuonna 1957 ja ensimmäiseen Japanin Kansalliseen Henkiseen Neuvostoon vuonna 1974, jossa hän palveli vuoteen 1993 saakka.

Pioneeri voi kohdata monia vaikeuksia ja vastoinikäymisiä, mutta Barbaran mielestä palvelusta saadut siunaukset olivat aina suurempia kuin vaikeudet. Hänen esimerkkinsä välitti ymmärryksen Bahá'u'lláhin asian palvelun tärkeydestä hänen perheelleen, ystävilleen ja koko bahá'í-yhteisölle.

Irving ja Grace Geary

Vuoden 1937 aikana Irving Geary (1887–1984) ja Grace Geary (1888–1965) kävivät muutamissa yleisötilaisuuksissa Kanadassa, joissa kuulivat Mabel Ivesin puhuvan bahá'í-uskosta. He halusivat oppia enemmän, joten Mabel kutsui heidät mukaan pienempään opintoryhmään opiskelemaan uskon opetuksia. Muutaman viikon opiskelun jälkeen Irving ja Grace sekä useat muut ryhmän jäsenet liittyivät bahá'í-uskoon. Tästä lähtien he työskentelivät väsymättä, jotta bahá'í-usko saataisiin vakaalle perustalle Kanadan Maritime-provinsseissa. Heidän kodistaan tuli koko alueen toiminnan keskus.

Shoghi Effendin sanoma Kymmenvuotisristiretken alussa kosketi heitä niin paljon, että he tarjoutuivat lähtemään pioneeriksi Cape Breton saarelle, jota ei ollut vielä avattu bahá'í-uskolle.

Saarella vietetyt vuodet eivät olleet helppoja, mutta vakaan uskon ja rohkeutensa ansiosta he selvisivät kaikista vaikeuksistaan. Irving liittyi paikalliseen kuoroon ja Grace teki vapaaehtoistyötä kaupungin kirjastossa, mikä antoi hänelle hienon mahdollisuuden keskustella bahá'í-uskosta monien ihmisten kanssa.

Kansallisen henkisen neuvoston pyynnöstä he muuttivat Charlottetowniin Prince Edwardin saarelle vuonna 1961, jotta paikallinen henkinen neuvosto voitaisiin muodostaa uudelleen.

John ja Audrey Robarts

John Robarts (1901–1991) ja hänen vaimonsa Audrey tulivat bahá'iksi Torontossa vuonna 1937. Heti alusta asti John omisti kaiken aikansa ja tarmonsia palvellakseen uutta uskoa, johon oli liittynyt vaimonsa kanssa. Hänen antaumuksensa johti suoraan siihen, että saatiin muodostettua kaksi uutta paikallista henkistä neuvostoa Ontariossa: Hamilton ja Ottawa.

Lokakuussa 1953 John, Audrey ja heidän kaksi lastansa Patrick ja Nina lähtivät pioneereiksi Bechuanaland-maahan (nykyisin Botswana).

Kun Robartsin perhe oli pyhiinvaelluksella pari vuotta tämän jälkeen, Shoghi Effendi kysyi, kuka oli ajanut autoa, kun he ylittivät Bechuanalandin rajan. Patrick vastasi, että se oli ollut hän, John oli istunut takapenkillä. Shoghi Effendi sanoi, että tämä oli täydellinen esimerkki siitä, miten nuorten ja kokemattomien afrikkalaisten tulisi ajaa bahá'í-uskon autoa ja kokeneiden pioneerien pitäisi olla takapenkillä valmiina antamaan ohjeita niitä pyydettyä.

John Robarts nimitettiin Jumalan asian kädeksi lokakuussa 1957 ja hän alkoi matkustella kaikkialla maailmassa edistääkseen bahá'í-uskoa ja tukeakseen paikallisia ja kansallisia yhteisöjä. Audrey matkusti usein miehensä mukana näillä matkoilla.

Howard ja JoAnne Menking

Howard Menking (1925–2018) ja JoAnne Menking (1927–1988) lukitsivat Yhdysvalloissa sijaitsevan ylellisen kotinsa oven tammikuussa 1954 ja matkustivat Portugalin köyhään siirtomaahan Kap Verdeen.

Tekivät he mitä tahansa, Menkingien ponnistukset kertoa paikallisille ihmisille bahá'í-uskosta tuntuivat niin turhilta, että Howard koki tarpeelliseksi kysyä Shoghi Effendiltä, tulisiko heidän jäädä sinne. Shoghi Effendi vastasi, että kaikki vaikeassa pioneerikohteessa saavutetut voitot kantoivat suurempaa hedelmää kuin ne, jotka saavutettiin helposti.

Hiljalleen asiat kääntyivät parempaan päin ja ihmiset alkoivat osoittaa kiinnostusta uutta uskontoa kohtaan. Ensimmäinen bahá'í-uskoon liittynyt oli nimeltään Frutuoso, mikä tarkoittaa ”hedelmällinen”. Hänet oli nimetty hyvin, sillä hänen jälkeensä muitakin paikallisia ihmisiä alkoi liittyä bahá'í-uskoon. Ensimmäinen paikallinen henkinen neuvosto muodostettiin vuonna 1956.

Menkingit palasivat Yhdysvaltoihin vuonna 1958, kun paikallinen bahá'í-yhteisö oli hyvin vahva.

Elsie Austin

Elsie Austin (1908–2004) kasvoi Cincinnatin kaupungissa Ohiossa. Hän halusi taistella ajassaan vallitsevia asenteita vastaan ja toimi kansalaisoikeusliikkeen eturintamassa. Vuonna 1930 hän oli ensimmäinen afroamerikkalainen nainen, joka nimettiin Ohion osavaltion apulaisoikeusministeriksi. Itse asiassa hän oli ensimmäinen nainen, jolla oli tämä virka koko liittovaltiossa.

Elsiestä tuli bahá'í 26-vuotiaana vuonna 1934. Hän jäi pois virastaan ja vietti yli kymmenen vuotta Afrikassa, missä hän teki työtä kulttuuriin ja kasvatukseen sekä naisten asemaan liittyvissä kehitysohjelmassa. Hän vei ensimmäisenä bahá'í-uskon Marokkoon, joka oli erityisen haastava pioneerikohde.

Rafí'in perhe

'Alí-Akbar Rafí'í (1882–1965) ja Sháyistih Rafí'í olivat kotoisin Rafsanjánista, pienestä Kaakkois-Persiassa sijaitsevasta kaupungista. Kun tuli kutsu lähettää pioneereja täyttämään Kymmenvuotisristiretken tavoitteet, koko perhe vastasi siihen. 'Alí-Akbar oli juuri täyttänyt 70 vuotta ja oli kroonisen keuhkoputkentulehduksensa tähden hyvin heikko.

Heidän koettelemuksensa alkoivat melkein välittömästi. He aloittivat matkansa pioneeripaikkakunnalleen Tangierin kansainväliselle vyöhykkeelle Marokossa lokakuussa 1953. He matkustivat Bombayn kautta, missä osa heidän matkatavaroistaan varastettiin.

Marokon lentokentällä viranomaiset huomasivat, ettei heillä ollut maahantuloviisumeita. 'Abbas, 'Alí-Akbarin ja Sháyistihin poika, yritti selittää, että he olivat bahá'í-pioneereja ja olivat tulleet kertomaan ihmisille bahá'í-uskosta. Viranomaisen asenne muuttui ja hän kielsi heiltä pääsyn maahan. Pitkien keskustelujen ja Sháyistihin hiljaisten rukousten jälkeen heille myönnettiin 48 tunnin viisumi, jonka aikana heidän tulisi ilmoittautua poliisille. Sitten he joutuivat kävelemään hotelliinsa, joka ei ollut lainkaan sellainen, millaiseksi he olivat sen kuvitelleet.

Seuraava isku tuli, kun he saivat selville, että poliisi oli karkottanut maasta ne kaksi persialaista pioneeria, joihin heidän oli ollut tarkoitus ottaa yhteyttä. Taas seurasi pitkiä neuvotteluja, joiden osapuolina olivat bahá'ít, lakimiehet ja jopa Iranin Kansallinen Henkinen Neuvosto – ja lopputulos oli, että kaikille kolmelle Rafí'in perheen jäsenelle myönnettiin viisumit.

Ihmiset alkoivat liittyä bahá'í-uskoon, ja vuonna 1954 bahá'ít muodostivat kaksi paikallista henkistä neuvostoa, toisen Tangieriin ja toisen Casablancaan. Rafí'in perhe muutti kahdesti, ensin Rabatin kaupunkiin ja sitten Laracheen, ja he auttoivat henkisen neuvoston muodostamisessa molemmassa yhteisössä.

Vuonna 1958 'Abbas lähti Itävaltaan jatkamaan opintojaan ja vanhemmat asettuivat asumaan Meknesin kaupunkiin.

Elizabeth Stamp

Elizabeth Stamp (1887–1970) muutti Irlannista Yhdysvaltoihin ja liittyi bahá'í-uskoon New Yorkissa vuonna 1939.

Ollessaan 67-vuotias Elizabeth päätti viedä opetukset St Helenan saarelle. Saari sijaitsee Keski-Atlantin alueella Etelä-Amerikan ja Afrikan mantereiden välissä ja on maailman syrjäisin paikka. Hän saapui saarelle toukokuussa 1954.

Hänellä oli mukanaan kansio, jossa oli hyvässä järjestyksessä paljon materiaalia bahá'í-uskon opettamista varten. Jokaista sivua suojasi muovitasku.

Yksi hänen parhaista ominaisuuksistaan oli kärsivällisyys. Hän yritti kymmenen vuoden ajan jakaa rakkautensa Bahá'u'lláhia kohtaan, mutta vähin tuloksin, sillä anglikaaninen kirkko piti saaren ja sen asukkaat tiukasti otteessaan.

Hän kaatui ja mursi nilkkansa vuonna 1964 ja meni Etelä-Afrikkaan hoidattamaan sitä. Elizabeth jäi Durbanin vielä kahdeksi vuodeksi ennen muuttoaan elämänsä loppuajaksi Connecticutiin lähelle poikaansa ja hänen perhettään.

Catherine ja Cliff Huxtable

Catherine Heward (1932–1967) syntyi Englannissa vuonna 1932, mutta kasvoi Kanadassa. Ollessaan kymmenvuotias hän sai lihasdystrofia-diagnoosin (76).

Catherinelle kerrottiin, ettei hän luultavasti eläisi edes kaksikymmentävuotiaaksi. Hän alkoi käyttää pyörätuolia viisitoistavuotiaana ja joutui käyttämään sitä lopun elämäänsä.

Huolimatta terveydentilansa heikentymisestä Catherinella oli kiinnostunut monista asioista ja jatkuvasti kasvava joukko ystäviä, jotka menivät hänen kanssaan hyvin erilaisiin tapahtumiin. Vuonna 1951 hän liittyi bahá'í-uskoon, samaan aikaan kuin Clifford Huxtable. Heistä tuli aviopari vuonna 1955.

Catherine valittiin Toronton Bahá'iden Henkiseen Neuvostoon, jossa hän palveli täysin omistautuneena. Hän opiskeli bahá'í-uskon kirjoituksia jatkuvasti ja saavutti erinomaisen käsityksen opetuksista. Hän oli elävä esimerkki Bahá'u'lláhin opetuksista, joita hän esitteli takkailloissa heidän kodissaan. Monet näihin takkailtoihin osallistuneet liittyivät bahá'í-uskoon.

Catherine rakasti Suojelijaa syvästi, ja Shoghi Effendin äkillinen kuolema vuonna 1957 antoi hänelle ja Cliffordille sysäyksen lähteä pioneeriksi. He muuttivat Reginan kaupunkiin Saskatchewanin auttaakseen kaupungin paikallisen henkisen neuvoston uudelleenmuodostamisessa. Kun tämä oli toteutunut, he menivät pioneereiksi Pohjois-Tyynenmeren Gulf-saarille. Tämä lisäsi heidät Bahá'u'lláhin ritareiden kasvavaan joukkoon. Pioneerina ollessaan Catherine synnytti lapsen vuonna 1962.

Kun Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto jälleen kutsui pioneereja yhdeksänvuotissuunnitelmassa, Catherine ja Clifford miettivät pioneereiksi lähtemistä jälleen. Nyt he menivät St Helenalle, kuten Elizabeth Stamp vuonna 1954. Ennen pariskunnan lähtöä pioneerikohteeseensa Catherine kertoi eräälle ystävälleen, ettei hän ollut oikeastaan sen erilaisempi kuin muut ihmiset. Hän vain tiesi, että hänellä olisi vähemmän aikaa kuin muilla, ja että vain keskittymällä Bahá'u'lláhin liittoon hänen elämällään tai kuolemallaan voisi olla merkitystä.

Catherine ja Clifford olivat asuneet Saint Helenalla vain yhdeksäntoista kuukautta, kun Catherine kuoli pioneerikohteessaan lokakuussa 1967.

Tri Malcolm King

Tohtori Malcolm King (1885–1966) tuli bahá'iksi maaliskuussa 1931. Hän lähti pioneeriksi monesti aivan elämänsä loppuun saakka, ensimmäisen kerran ensimmäisen seitsenvuotissuunnitelman aikana, sitten toisen seitsenvuotissuunnitelman ja vielä Kymmenvuotisristiretken aikana.

Hän opetti bahá'-uskoa Nicaraguassa, Haitilla, Dominikaanisessa Tasavallassa ja Jamaikalla. Hänet nimettiin Bahá'u'lláhin ritariksi lokakuussa 1953, kun hän avasi Brittiläisen Guianan Kymmenvuotisristiretken alussa.

Brittiläisessä Guianassa hän järjesti opintopiirejä, jotka vetivät puoleensa kaikenlaisia ihmisiä. Hiljalleen bahá'-yhteisö sai lisää jäseniä. Malcom auttoi bahá'ita muodostamaan ryhmän, joka sitten myöhemmin järjestäytyi paikalliseksi henkiseksi neuvostoksi.

Haitissa hän piti kolmena iltana viikossa kokouksia ja toimi tarmokkaasti, jotta bahá'-usko saisi maassa virallisen aseman. Haitissa käydessään hän myös kävi Dominikaanisessa tasavallassa pannakseen alulle alueellisen opetusprojektin. Sieltä hän matkusti Jamaikalle auttamaan toisessa opetusprojektissa.

Malcom oli perehtynyt syvästi bahá'-uskon kirjoituksiin ja oli opetellut monia niistä ulkoa. Hän tunsi Raamatun läpikotaisin, joten hän osasi opettaa tavalla, joka erityisesti otti huomioon hänen taustaltaan kristilliset kuulijansa.

Malcolm aina järjesti puheidensa jälkeen opintopiirejä, joissa yleensä kävi runsaasti väkeä. Tohtori King uskoi suoraan tapaan opettaa ja painotti elämämme aikakauden tärkeyttä, sitä, että tämä on Jumalan lupaama aika ja että Bahá'u'lláh oli tullut perustamaan Jumalan valtakunnan maan päälle.

Malcom lähti pioneeriksi viimeiseen kohteeseensa, Jamaikalle, vuonna 1961 eikä koskaan antanut ikänsä haitata bahá'-uskon opettamista. Bahá'u'lláhin ritari tohtori Malcolm King palveli Bahá'u'lláhin uskoa pioneerina yli kolmekymmentä vuotta.

Lokakuussa 1966 hän kuoli pioneerina viimeisessä pioneerikohteessaan Jamaikalla.

Greta Sofia Jankko

Greta Jankko (1902–1973) syntyi Suomessa, mutta hänen rauhattomuutensa ja vastenmielisyytensä kansallismielisyyttä kohtaan saivat hänet muuttamaan Kanadaan 1930-luvulla. Hän palasi Suomeen ajatuksenaan viipyä vain vähän aikaa, mutta maailmansodan puhkeaminen esti hänen lähtönsä.

Hän pääsi lähtemään Suomesta sodan jälkeen, muutti Yhdysvaltoihin ja meni naimisiin. Surullista kyllä, hänen aviomiehensä kuoli vain muutama kuukausi avioliiton solmimisen jälkeen.

Greta kertoi tulleensa bahá'iksi San Franciscossa vuonna 1951 ja kuten monet muut tuon ajan bahá'it hänkin alkoi heti opettaa bahá'-uskoa.

Hän asui Länsi-Vancouverissa vuonna 1953, kun Suojelija kutsui uskovia lähtemään pioneeriksi täyttämään Kymmenvuotisristiretken tavoitteet. Rukoiltuaan paljon ja neuvoteltuaan Kanadan pioneerikomitean kanssa Greta päätti lähteä Marquesas-saarille Ranskan Polynesiaan. Tämän johdosta Shoghi Effendi nimesi hänet Bahá'u'lláhin ritariksi.

Greta luotti täysin Bahá'u'lláhin apuun. Vain välttämättömin mukanaan hän lähti Marquesas-saarille. Hänen matkansa pysähtyi ensin Tahitilla, missä hän alkoi kohdata esteitä. Ensin Ranskan konsuli ei halunnut myöntää hänelle viisumia, mutta Gretan luja päättäväisyys sai konsulin lopulta myöntämään hänelle kahdeksan kuukauden vierailuluvan. Hän myös vakavasti kehotti Gretaa olemaan hyvin varovainen. Sitten Gretan piti jotenkin päästä Marquesas-saarille. Lopulta hän löysi makuupaikan huoltolaivalla, jonka oli määrä pysähtyä alueen jokaisella saarella.

Hänen vaikeutensa jatkuivat. Perillä hän löysi asunnokseen vain yksinkertaisen, vaatimattomasti kalustetun huoneen. Hänen ruokavalionsa oli hyvin rajoittunut: leipäpuun hedelmiä ja banaaneja, koska tuskin mitään muuta oli tarjolla. Greta ei myöskään puhunut ranskaa, joten hän ei pystynyt helposti kommunikoimaan paikallisten asukkaiden kanssa. Hän kuitenkin mainitsi bahá'-uskon aina tilaisuuden tullen. Lopulta kuitenkin trooppiset olosuhteet heikensivät hänen terveyttään ja hän laihtui nopeasti. Näistä vaikeuksista huolimatta hän alkoi kääntää teosta *Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista* äidinkielelleen suomeksi.

Hän oli ollut saarilla vain muutaman kuukauden, kun hänen täytyi palata Tahitille uusimaan viisuminsa. Yllättäen se uusittiinkin, ja hän palasi Marquesas-saarille. Pian Gretan täytyi kuitenkin taas lähteä ennen viisumin voimassaolon päättymistä.

Yhtenä yönä joku murtautui hänen majaan, hyökkäsi hänen kimppuunsa ja kuristi hänet miltei kuoliaaksi. Poliisipäällikkö neuvoi häntä lähtemään saarilta välittömästi, sillä hän ei voinut taata Gretan turvallisuutta.

Kirjoittaessaan kotiin pioneerikohteestaan Greta sanoi:

Koko ajan noilla saarilla ollessani olin hyvin onnellinen. Rakastin saaren asukkaita ja olimme toisillemme hyvin läheisiä. He pyysivät minulta monta kertaa, etten lähtisi koskaan pois

saarilta. Kirjoituskoneeni oli heille ihme. He saattoivat istua lattialla hiljaa tuntikausia minun kirjoittaessa koneella käännöstä. Eräs vanha englantia osaava merimie toimi tulkkina, mutta en koskaan tiennyt kuinka hyvin hän ymmärsi sanomiani asioita. Me puhuimme tämän Jumalan päivän mahtavista tapahtumista. Heillä oli Raamattunsa ja minä yritin selittää heille tärkeitä toteen käyneitä ennustuksia. Vanhemmat ihmiset eivät osanneet lukea eivätkä kirjoittaa. He nyökyttelivät päätään ja olivat innokkaita kuuntelemaan. He tunsivat sisällään jotakin, olen varma siitä, mutta kuinka paljon he ymmärsivät, sitä en tiedä. Heillä oli tapana seisoa Korkeimman Nimen edessä täynnä kunnioitusta, ja pienet lapset toivat melkein joka päivä tuoreita kukkia ”Profeetalle”, ja asettivat ne ‘Abdu’l-Bahán kuvan eteen. Kerroin heille joka kerta, että kyseessä oli Profeetan merkittävä poika, Mestari. Mutta joka aamu he toistelivat ”Profeetalle!”

Herra Jean Shin on ilmaissut kunnioituksensa seuraavasti:

Minulla oli kunnia tavata Greta Papeetessa, Tahitilla. – – Ensimmäisenä kiinnitin huomiota hänen syvään henkisyYTEensä. Hän oli sielu, joka piti rukoilemisesta ja mietiskelemisestä ja siten jatkuvan yhteyden pitämisestä jumalalliseen lähteeseen. Hän kertoi minulle, että hän opetti saarensa pieniä lapsia lausumaan ”Yá Bahá’u’l-Abhá” ja ”Alláh-u-Abhá”, ja he asettivat kukkia Mestarin kuvan eteen hänen huoneeseensa. Hän tiesi, että ennemmin tai myöhemmin tuo rakkauden siemen itäisi, ja että tulevaisuudessa jumalallisen sanan voima tekisi tunnetuksi tulokset tuosta hänen elämänsä vaiheesta. Mielestäni hänessä oli pyhimyksen kärsivällisyys ja viisaus.

Greta kirjoitti:

Olin hyvin surullinen joutuessani jättämään pioneerikohteeni – – mutta rakastettu Suojelijamme oli hyväksynyt sen, että menen Suomeen. Kaikki tapahtunut on varmasti koitunut parhaaksi. Saavuin Suomeen helmikuun alussa vuonna 1955. Täällä lähdin ensin pioneeriksi Helsinkiin, Hyvinkäälle, Lahteen ja Tampereelle. Heikkoudestamme huolimatta on Rakastettumme laupiaasti ollut kanssamme koko ajan siunaten tätä pientä yhteisöämme johdattaen joukkoomme vähitellen joitakin sieluja lukuisista vaikeuksista huolimatta. Vuonna 1957 minulla oli etuoikeus olla pioneerina vuoden ajan Oslossa, Norjassa. Sitten vuosina 1961–1963 olin sekä Ruotsin että Suomen Lapissa, Ruotsin Karesuandossa ja Suomen Kaaresuvannossa, Rovaniemellä ja Utsjoella, minkä jälkeen palasin jälleen pioneeriksi Helsinkiin ja Lahteen. Kaikkina näinä vuosina olen ollut valtavan onnellinen. En ole ollut yksinäinen missään, vain onnellinen ja kiitollinen koko ajan. Ei ole suurempaa iloa, kuin pioneerina löytää hyvin vastaanottavainen sielu – – sen jälkeen, kun on puhunut lukuisille sieluille ilman mitään ilmeistä tulosta, mikä suuri ilo onkaan löytää joku, joka todella kuuntelee ja tuntee totuuden. En voi koskaan olla kyllin kiitollinen tästä suuresta anteliaisuudesta olla etuoikeutettu, mitättömyydestäni huolimatta, työskentelemään Hänen jumalallisen suunnitelmansa pienessä nurkassa. En vaihtaisi osaani kenenkään kanssa koko maailmassa!

Greta palveli jokaisessa paikallisessa henkisessä neuvostossa Suomessa sekä kymmenvuotissuunnitelman aikana että suurimman osan yhdeksänvuotissuunnitelmaa. Hän vietti joitakin aikoja myös Lapissa, erityisesti opettaakseen saamelaisia. Asuipa Greta missä tahansa hänen kodistaan tuli aina todellinen henkinen bahá'í-keskus.

Greta toimitti ja käänsi uudelleen *Bahá'u'lláh ja uusi aika* -teoksen toisen suomenkielisen painoksen osia. Hän käänsi myös ensimmäiset suomenkieliset painokset teoksista *Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista*, *Bahá'í-rukouksia*, *Vastauksia joihinkin kysymyksiin*, *'Abdu'l-Bahán tiimeinen tahto ja testamentti* sekä *Bahá'u'lláhin dispanssi*.

Greta muutti Saloon, missä hän toivoi palvelevansa jälleen uudessa paikallisessa henkisessä neuvostossa. Surullista kyllä, hän kuitenkin kuoli helmikuussa 1973, vain muutamaa kuukautta ennen kuin neuvosto olisi voitu muodostaa.

Kun hän saapui Suomeen, bahá'íta oli vain kourallinen pääkaupunkiseudulla, suurin osa heistä vanhempia naisia. Kun Greta kuoli, hautajaisissa häntä oli saattamassa melkein sata bahá'íta.

Greta Jankon nimi tullaan aina muistamaan Suomen bahá'í-historiassa.

Ola Pawlowska

Ola Pawlowska (1910–2004) oli Tanskassa Puolan ulkoministeriön palveluksessa, kun saksalaiset hyökkäsivät Puolaan vuonna 1939. Hän onnistui pakenemaan tyttärensä kanssa ja lopulta asettui asumaan Kanadaan.

Hän kuoli bahá'í-uskosta Winnipegissä vuonna 1944. Siellä hän kolme vuotta myöhemmin ilmaisi uskonsa Bahá'u'lláhiin.

Ola lähti pioneeriksi Saint-Pierre ja Miqueloniin (Ranskalle kuuluva itsehallintoalue Luoteis-Atlantin valtameressä lähellä Kanadan Newfoundlandia ja Labradoria) kymmenvuotisristiretken aikana. Koska hän avasi uuden territorion bahá'í-uskolle, hänet nimettiin Bahá'u'lláhin ritariksi.

Hänen pioneerikohteensa oli kaikkea muuta kuin helppo, ja paikalliset saattoivat esimerkiksi lopettaa puhumisen, kun hän kulki heidän ohitseensa. Saadakseen aikansa kulumaan hän alkoi kääntää bahá'í-kirjoituksia puolan kielelle. Elettyään neljä vuotta miltei kokonaan eristyksissä muista ihmisistä hän palasi Puolaan.

Vuonna 1961 Ola lähti pioneeriksi Kongoon ja oli siellä 30 vuotta. Hänestä tuli yhteisön rakastettu jäsen ja hänellä oli tapana kävellä pitkiä matkoja vieraillakseen eri bahá'í-yhteisöissä.

Heikentyneen terveytensä takia Ola palasi lopulta Puolaan, missä hän auttoi rakentamaan ja lujittamaan kansallista bahá'í-yhteisöä.

Harold and Florence Fitzner, José Marques

Harold Fitzner (1893–1969) syntyi vuonna Eudundassa, noin 170 kilometrin päässä Adelaidesta Etelä-Australiassa. Hän kuuli bahá'í-uskosta, kun hän tulevan vaimonsa Florence Parryn (1906–1980) kanssa meni Adelaidessa kokoukseen, jossa Hyde Dunn puhui bahá'í-uskosta. Harold ja Florence liittyivät uskoon vuonna 1927.

Harold ja Florence avioituivat vuonna 1931. Heidän avioliittonsa oli yksi ensimmäisistä bahá'í-avioliitoista Australiassa.

He aloittivat yhteisen elämänsä pitämällä takkailtoja kodissaan. Harold kutsui aivan kaikki tapaamansa ihmiset takkailtoihin. Hänelle paikallinen raitiovaunumatka töistä kotiin oli ihanteellinen hetki istuutua jonkun viereen ja aloittaa keskustelu.

Fitznerit auttoivat Adelaiden yhteisöä valmistelemaan Keith Ransom-Kehlerin vierailua vuonna 1931 ja Martha Rootin vierailua vuonna 1939. Harold ja Florence myös matkustivat useisiin Etelä-Australian kaupunkeihin opettamaan bahá'í-uskoa.

Harold ja Collis Featherstone⁽⁷⁷⁾ vierailivat opettamassa bahá'í-uskoa Kingstonissa, Adelaidesta usean tunnin matkan päässä olevassa kaupungissa, kerran kuukaudessa vuosien 1946 ja 1954 välisenä aikana.

Heti kun Fitznerit kuulivat, että Shoghi Effendi pyysi pioneereja avaamaan uusia alueita bahá'í-uskolle Kymmenvuotisristiretken aikana, he tarjoutuivat välittömästi lähtemään Portugalin Timoriin. Harold oli työskennellyt vakuutusyhtiössä 39 vuotta, mutta irtisanoutui heti ja haki viisumia.

Tuohon aikaan vain Portugalin kansalaiset saattoivat saada viisumin Timoriin. Fitznerien ensimmäinen yritys saada viisumi ei onnistunut, ja Australian turvallisuusviranomaiset halusivat haastatella heitä. Heitä ihmetytti se, että vanhempi pariskunta haluaisi asua sellaisessa köyhässä, syrjäisessä maassa.

Shoghi Effendi suositteli heille, että he valitsisivat eri kohteen, mutta Fitznerit eivät antaneet periksi. Yllättäen Australian ulkoasiainministeriö kirjoitti suoraan Timorin kuvernöörille ja tällä kertaa Fitznerien onnistui saada viisumi. Harold saapui Portugalin Timoriin kesäkuussa 1954 ja hänen vaimonsa saman vuoden lokakuussa. José Marques, portugalilainen bahá'í, saapui vähän myöhemmin.

Timorin viranomaiset olivat epäluuloisia Marquesin ja Fitznereiden suhteen ja elokuussa 1955 asiat kärjistyivät, kun viranomaiset pysäyttivät viestin, jota José oli yrittänyt lähettää Shoghi Effendille pyytääkseen neuvoa. Tämän seurauksena poliisi kuulusteli sekä Joséta että Haroldia.

Florence ja Harold hakivat pysyvää oleskelulupaa, mutta anomus hylättiin ja kaikki kolme pioneeria odottivat tulewansa karkotetuksi maasta. Hämmästyttävä kyllä, Timorin piispa pelasti tilanteen ja heille myönnettiin lupa jäädä maahan.

Harold sairastui syöpään vuonna 1966, mutta hän ei halunnut palata Australiaan; hän halusi mieluummin kuolla pioneerikohteessaan. Harold kuoli huhtikuussa 1969.

Violet Hoehnke

Violet Hoehnke (1916–2004) syntyi Australiassa ja tuli bahá'iksi 23-vuotiaana. Hän oli ammatiltaan sairaanhoitaja, ja täten hänen oli helppo päästä pioneeriksi Admiralty-saarille Papua New Guineaan.

Violet piti ensiapukursseja kodissaan Admiralty-saarilla, ja niihin osallistui paljon paikallisia ihmisiä. Saarilla asuvat eurooppalaiset, jotka olivat jyrkästi rotuerottelun kannalla, saivat tästä aiheen arvostella Violetia ankarasti ja julkisesti.

Vahva reaktio Violetin toimia kohtaan pakotti sairaalan viranomaiset siirtämään hänet toiselle saarelle, nimeltään New Britain. Tämä siirto osoittautui siunaukseksi, sillä nyt Violet sai mahdollisuuden tavata toisen Papua New Guineassa asuvan bahá'ín. Hän oli Uudesta Seelannista kotoisin oleva Rodney Hancock, joka oli saapunut Rabaulin kaupunkiin samaan aikaan kuin Violet Admiralty-saarille.

Ihmiset alkoivat liittyä bahá'-uskoon vähitellen, ja bahá'ita eri puolilta maailmaa tuli auttamaan paikallisia uskovia kehittämään kansallista yhteisöään.

Violet nimitettiin avustajalautakunnan jäseneksi vuonna 1965. Vuonna 1973 Violet nimitettiin mannermaisen neuvonantajalautakunnan jäseneksi. Hän matkusti laajalti Papua New Guineassa ja muilla Tyynenmeren saarilla ohjaten ja rohkaisten bahá'-yhteisöjä. Hän palveli neuvonantajana seitsemän vuotta ennen eläkkeelle jäämistään, mutta hän jatkoi bahá'-yhteisön ohjaamista ja kannustamista. Hän omistautui täysin bahá'-asian edistämiseksi ja pysyi pioneerikohteessaan viisikymmentä vuotta.

Muotoutumisen ajan toinen jakso päättyi vuonna 1963. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston pyynnöstä Maailmankeskuksen tutkimusosasto laati lausunnon, joka lähetettiin 5. helmikuuta 1986 kaikille kansallisille henkisille neuvostoille. Siinä sanotaan:

Muotoutumisen ajan ensimmäinen jakso: 1921–1944/46

Tämän ajan ensimmäiseen jaksoon sisältyivät ”uskon hallintojärjestyksen rungon pystyttämisen aloittaminen ja sen varhaisvaiheet”. Tälle jaksolle oli tunnusomaista keskittyminen paikallisten ja kansallisten hallintoelinten muodostamiseen kaikissa viidessä maanosassa, mikä loi tarpeellisen koneiston järjestelmälliselle opetustyölle tulevaisuudessa. Lisäksi tälle jaksolle oli ominaista Suojelijan aloitteesta Pohjois-Amerikan bahá'-yhteisön alulle panema ensimmäinen seitsenvuotissuunnitelma (1937–1944). Tämä suunnitelma, joka syntyi jumalallisen suunnitelman muistioiden innoittamana, edusti bahá'-yhteisön ensimmäistä järjestelmällistä opetuskampanjaa ja avasi 'Abdu'l-Bahán Jumalallisen suunnitelman toteuttamisen ensimmäisen vaiheen läntisellä pallonpuoliskolla.

Muotoutumisen ajan toinen jakso: 1946–1963

Tämän jakson aikana ensimmäisen jakson kehitys jatkui tarpeellisella ”työlästi rakennetun hallintojärjestyksen täydellistämisellä” ja siihen sisältyivät toisiaan seuranneet opetussuunnitelmat, joiden tarkoituksena oli helpottaa uskon laajenemista läntisen pallonpuoliskon ja Euroopan mantereiden rajojen yli. Tälle jaksolle oli tunnusomaista ensinnäkin samaan aikaan ja usein spontaanisti toteutetut kansalliset suunnitelmat sekä Idässä että Lännessä. Esimerkiksi naw-rúzina 105 b.a. Idän bahá’ille kirjoittamassaan kirjeessä rakastettu Suojelija luetteli ne erityissuunnitelmat, joihin Yhdysvaltojen, Brittein saarten, Intian, Persian, Australian ja Uuden Seelannin sekä Irakin kansalliset henkisen neuvostot olivat ryhtyneet, ja mainitsi, että tämä yhteisponnistus merkitsi uskon siirtymistä muotoutumisen ajan toiseen jaksoon. Suojelija hyödynsi kansallisten neuvostojen sisäistä lujittumista ja näin saamaa hallinnollista kokemusta ja pani ne käyttöön aloittamalla Kymmenvuotisristiretken – ristiretken, joka sisälsi 12 kansallisen suunnitelman samanaikaisen toteuttamisen. Näiden suunnitelmien ohjenuorana oli ‘Abdu’l-Bahán Jumalallinen suunnitelma ja niiden tavoitteet antoi Suojelija bahá’i-uskon Maailmankeskuksesta. Tämän jakson toinen erityispiirre oli uskon Maailmankeskuksen ”nousu” ja ”jatkuva vahvistuminen”.

Toinen jakso osoitti täten selvästi hallintojärjestyksen laitosten kypsyyden edelleen lisääntyneen. Sen aikana nimitettiin asian käsiä, luotiin avustajalautakunnan jäsenten laitos ja perustettiin Kansainvälinen bahá’i-neuvosto. Jakson huipentuma oli Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston valitseminen vuonna 1963. Tämä puolestaan osoitti hallinnollisen koneiston yhä tehokkaampaa ja yhdistyneempää käyttöä ensimmäisen maapallonlaajuisen henkisen ristiretken tavoitteiden saavuttamisessa sekä uskon Maailmankeskuksen yhä selvempää esiintuloa.

Kymmenvuotisristiretken alussa maailmassa oli vain muutama kansallinen bahá’i-yhteisö. Sen lopussa vuonna 1963 viidenkymmenenkuuden kansallisen ja alueellisen henkisen neuvoston edustajat kokoontuivat Haifaan valitsemaan Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston, ”romahtavan sivistyksen viimeisen turvapaikan”.

Oli kulunut 100 vuotta Bahá’u’lláhin julistuksesta Riḍvánin puutarhassa.

Kymmenvuotisristiretken viimeinen tavoite saavutettiin lopulta joulukuussa 1990, kun Abbas ja Rezvanieh Katirai menivät pioneereiksi Sahalinin saarelle, joka on suuri Venäjän Pohjois-Tyynenmeren saari lähellä Venäjän itärannikkoa Japanin pohjoispuolella.

Vuonna 1992, Bahá’u’lláhin poismenon satavuotismuistojuhlissa, Amatu’l-Bahá Rúhíyyih Khánum asetti kunniakäärön Bahá’u’lláhin hautapyhäkön kynnyksen alle.

Liitteet

Liite 1: Phoebe Hearst

Phoebe Hearstilla (1842–1919) oli suuri rooli uskon levittämisessä kaikkialle Yhdysvaltoihin ja sen viemisessä Eurooppaan. Hän organisoi ja maksoi ensimmäisten pyhiinvaeltajien matkan Akkoon syksyllä 1898. Ryhmän 15 pyhiinvaeltajaa olivat:

Edward ja Lua Getsinger, Ibráhim Khayru'lláh vaimoineen ja tyttärineen sekä näiden isoäiti, May Ellis Bolles, Julia Pearson, Ann Apperson, Harriet Thornburgh ja tyttärensä Mary Thornborough-Cooper, Robert Turner, Ella Cooper, Margaret Peeke ja Phoebe Hearstin palvelija Emily Bachrodt.

Liite 2: Bahá'u'lláhin apostolit

- Mírzá Músá – Bahá'u'lláhin uskollinen veli.
- Badi' (Áqá Buzurg-i-Nishapuri), Marttyyrien ylpeys – 17-vuotias poika, joka vei Bahá'u'lláhin muistion Nasiri'd-Din Shaahille ja koki myöhemmin marttyyrikuoleman.
- Sultánu'sh-Shuhada' – Marttyyrien kuningas.
- Mírzá Abu'l-Faql – Oppinut, joka matkusti Amerikkaan lujittamaan uskovien tietämystä Liitosta ja kirjoitti useita kirjoja bahá'í-uskosta, muiden muassa *The Bahá'í Proofs* -teoksen.
- Varqá – Hän ja hänen poikansa Rúhu'lláh kokivat marttyyrikuoleman uskonsa vuoksi.
- Nabil-i-Akbar – kuuluisa opettaja.
- Nabil-i-A'zam – *The Dawn-Breakers* -teoksen kirjoittaja.
- Mishkín-Qalam – Kalligrafi. Suunnitteli Korkeimman nimen symbolin.
- Zaynu'l-Muqarrabín – Antoi Bahá'u'lláhille *Kitáb-i-Aqdasia* koskevia kysymyksiä, jotka on myöhemmin julkaistu *Kaikkein pyhimmän kirjan* liitteenä.
- Kázim-i-Samandar – Matkusti kaikkialla Persiassa opettaakseen Bahá'u'lláhin sanomaa.
- Hájí Amin – Huqúqu'lláhin uskottu.
- Ibn-i-Abhar – Matkusti kaikkialla Persiassa, Kaukasuksella, Turkmenistanissa ja Intiassa opettaakseen Bahá'u'lláhin sanomaa.
- Hájí Ákhúnd – Siirsi Bábin maalliset jäännökset lukuisiin salaisiin paikkoihin.

- Adíb – Bahá'u'lláh'n poismenon jälkeen toimi aktiivisesti käsiteltäessä liitonrikkokojen toimia Persiassa. Hän matkusti myös Intiassa ja Burmassa ja auttoi opettamaan bahá'í-uskoa siellä.
- Mírzá Mustafá – Bahá'u'lláh neuvoi häntä asumaan Beirutissa, jotta hän voisi auttaa Akkoon matkustavia bahá'íta.
- Shaykh Muhammad-'Ali – 'Abdu'l-Bahá lähetti hänet Ishqábádiin huolehtimaan siellä lasten koulutuksesta. Kuului ryhmään bahá'íta, jotka saattoivat loppuun Mírzá Abu'l-Faḍlilta kesken jääneet kirjoitukset.
- Ibn-i-Asdaq – Bahá'u'lláh kutsui häntä nimellä Shahíd Ibn-i Shahid (marttyyri, marttyyrin poika). Hän oli Mullá Sádiqin, merkittävän bábilaisen marttyyrin, poika. Hän ja Ahmad Yazdani veivät 'Abdu'l-Bahán muistion Haagiin, Haagin Pysyvän Rauhan Keskusjärjestölle.
- Mírzá Mahmúd – Tunnettu bahá'í-opettaja, joka omisti elämänsä nuorison hyvinvoinnille.
- Vakilu'd-Dawlih – Afnán, Bábin serkku ja Ishqábádin bahá'í-temppelin pääasiallinen rakentaja.

Liite 3: 'Abdu'l-Bahán opetuslapset

- Tri John E. Esslemont
- Thornton Chase
- Howard MacNutt
- Sarah Farmer
- Hippolyte Dreyfus-Barney
- Lillian Kappes
- Robert Turner
- Arthur Brauns
- Lua Getsinger
- Joseph Hannen
- Chester I. Thatcher
- Charles Greenleaf
- Rva J. D. Brittingham

- Rva Thornburgh
- Helen S. Goodall
- Arthur P. Dodge
- William H. Hoar
- Tri J. G. Augur
- William Randall

1. Bahá'u'lláh, *Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista*, s. 157.
2. Lopulta Siyyid Mustafá Rúmí asettui asumaan Daidanawin kylään. Maaliskuussa 1945 hänet ja kymmenen muuta bahá'íta murhattiin, kun kansalliskiihkoinen kolmetuhatpäinen joukkio hyökkäsi kylään. Heinäkuun 14. päivänä 1945 Shoghi Effendi nimitti hänet Jumalan asian kädeksi postuumisti.
3. Shoghi Effendi, *God Passes By*, s. 262.
4. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 11 ¶9.
5. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 11 ¶15.
6. Myöhemmin Ibráhím Khayru'lláh rikkoi liiton ja sai aikaan sekasortoa Yhdysvaltain bahá'í-yhteisössä. 'Abdu'l-Bahá lähetti kaksi persialaista uskovaa vuonna 1900 ja toiset kaksi vuonna 1901 (toinen heistä oli Mírzá Abu'l-Faḍl) syventämään Pohjois-Amerikan bahá'íta erityisesti liittoa koskevissa opetuksissa.
7. Shoghi Effendi, *God Passes By*, s. 261.
8. Shoghi Effendi nimesi yhdeksäntoista oppinutta varhaista uskovaa Bahá'u'lláhin apostoleiksi. Luettelo heistä on julkaistu teoksessa *The Bahá'í World, Vol. III*.
9. Shoghi Effendi nimesi yhdeksäntoista länsimaista bahá'íta 'Abdu'l-Bahán opetuslapsiksi.

10. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 13 ¶4.
11. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 13 ¶4.
12. *Tablets of ‘Abdu’l-Bahá*, s. 278.
13. Shoghi Effendi, *God Passes By*, s. 257.
14. Robert Turner oli ensimmäinen afroamerikkalainen bahá’í. Hän oli syntynyt orjuuteen vuonna 1855 tai 1856, ja tammikuun 1. päivän 1863 Vapautusjulistus vapautti hänet. Hän matkusti Phoebe Hearstin seurueessa pyhiinvaellukselle Pyhään maahan, missä hän tapasi ‘Abdu’l-Bahán. Mestari osoitti suurta rakkautta Robertia kohtaan ja kertoi hänelle, että jos hän pysyisi ”lujana ja vakaana” uskossaan, hänestä tulisi ovi, jonka kautta kaikki hänen rotunsa edustajat voisivat päästä valtakuntaan. Robert Turner kuoli vuonna 1909. Shoghi Effendi nimitti hänet ‘Abdu’l-Bahán opetuslapseksi.
15. Oi Kirkkauksien kirkkaus tai Oi Kirkkaimman kirkkaus. Tämä on Korkeimman nimen yksi muoto ja sitä käytetään avunpyyntörukouksena. Bahá’í-kodeissa tämä avunpyyntörukous on usein esillä kalligrafisessa muodossa.
16. *The Bahá’í World, Vol. XII 1950–1954*, s. 685.
17. William Searsin puhe löytyy YouTubesta.
18. Vuonna 1909 ryhmä persialaisia bahá’í-lääkäreitä oli perustamassa sairaalaa Teheraniin. He lähettivät pyynnön Chicagon bahá’ille, että saisivat amerikkalaisen naislääkärin työskentelemään kanssaan, jotta sairaala olisi avoin myös naisille. ‘Abdu’l-Bahá hyväksyi ajatuksen ja tohtori Moody päätti lähteä Teheraniin.
19. Elizabeth Stewart meni tohtori Susan Moodyn apulaiseksi vuonna 1911.
20. Yksityiset tyttökoulut olivat hyvin suosittuja Yhdysvaltojen yläluokkaisten keskuudessa erityisesti etelässä 1800-luvulla sekä 1900-luvun alkupuolella. Nuorille naisille opetettiin sosiaalisia taitoja kuten soveliaasta käytöstä ja etikettiä sekä yläluokkaan kuuluvia kulttuurisia riittejä, jotta he olisivat valmiita aloittamaan seurapiirielämän.

21. The Odd Fellows on looseista eli osastoista koostuva kansainvälinen veljeskunta. Odd Fellows -veljeskunta edistää ihmisystävällisyyttä, periaatetta että kohtelee toisia kuten toivoisi itseään kohdeltavan, ja hyväntekeväisyyttä.
22. ”Tämän lisäksi luettelo vaikutusvaltaisista ihmisistä, joiden kanssa Mestari kärsivällisesti vietti tunteja sekä Pohjois-Amerikassa että Euroopassa – erityisesti niiden, jotka pyrkivät edistämään maailmanrauhaa ja humanitaarisuutta – heijastaa sitä tietoisuutta, joka ‘Abdu’l-Bahálla oli bahá’í-uskon vastuusta koko ihmiskuntaa kohtaan. Kuten hänen kuolemansa herättämä harvinaislaatuinen vastakaiku todistaa, hän jatkoi tällä työsaralla elämänsä loppuun saakka. ”Shoghi Effendi otti tehtäväkseen saamansa perinnön pian virkakautensa alettua. Jo vuonna 1925 hän kannusti asiasta kiinnostuneen amerikkalaisen uskovan Jean Stannardin perustamaan ‘Kansainvälisen bahá’í-viraston’ (International Bahá’í Bureau) ja ohjasi hänet Geneveen, Kansainliiton keskuspaikkaan. Vaikka virastolla ei ollutkaan mitään hallinnollista auktoriteettia, se toimi Suojelijan sanojen mukaan ‘välikätenä Haifan ja muiden bahá’í-keskusten välillä’ ja palveli ‘tiedonjakokeskuksena’ Euroopan sydämessä, ja sen rooli tuli selkeästi tunnustetuksi, kun Kansainliiton julkaisutoimisto pyysi selostusta viraston toiminnasta ja julkaisi sen.”
(Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto, *Century of Light*, s. 114–115) *The Bahá’í World*, Vol. IV, s. 257–261 teoksessa on lyhyt historia viraston perustamisesta ja toiminnasta.
23. Preussi oli saksalainen valtio, joka lakkautettiin vuonna 1945.
24. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 6 ¶14.
25. *Star of the West*, lokakuu 1924, vsk. 15, nro 7, s. 210.
26. Green Acre Bahá’í School on Sarah Jane Farmerin perustama retiriittipaikka ja konferenssikeskus. Se sijaitsee Mainen osavaltiossa, ja siellä vierailee paljon väkeä, joka haluaa oppia bahá’í-uskosta.
27. Alain Locke oli luultavasti yksi vaikutusvaltaisimmista filosofiista 1900-luvun alkupuolella.
28. Muokattu artikkelista *The Bahá’í World*, Vol. 12, 1950–1954, ”In Memoriam,” s. 657–662.
29. Unitaarit uskovat Jumalan olevan yksi kokonaisuus, toisin kuin yleinen kristillinen käsitys, jossa Jumala määritellään kolmena persoonana yhdessä olemuksessa, eli pyhän kolminaisuuden

käsite: Isä, Poika ja Pyhä Henki.

30. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 7 ¶15.
31. Weinberg, Rob. Who was Thomas Breakwell? *Bahá’í Journal* (UK) elokuu 1997.
32. *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, s. 189.
33. Kaksi muuta ”loistavaa lamppua” olivat Jumalan asian käsi George Townshend ja tohtori Esslemont.
34. Shoghi Effendi, *Messages to the Bahá’í World 1950–1957*, s. 173.
35. Laura koosti teoksen *Vastauksia joihinkin kysymyksiin haastatteluistaan ‘Abdu’l-Bahán kanssa vuosina 1904–1906*.
36. Robert H. Stockmanin kirjoittaman teoksen *The Baha’i Faith in England and Germany, 1900–1913*, mukaan ensimmäinen henkilö, joka hyväksyi Bahá’u’lláhin aseman, oli Marian Brown, Ibráhím Khayru’lláhin vaimon täti. Marian Brown liittyi uskoon vuonna 1895, mutta ei pysynyt mukana toiminnassa.
37. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 7 ¶17.
38. Shoghi Effendi, *God Passes By*, s. 261.
39. Bahá’í World News Service, 25.4.2007.
40. Venäjän viranomaiset olivat ottaneet kiinni ne neljä ihmistä, jotka olivat osallisina murhaan. Kahta oli syytetty murhasta ja heidät oli tuomittu kuolemaan, kaksi muuta elinikäiseen vankeuteen. Bahá’í-yhteisö puuttui asiaan heidän puolestaan ja onnistui saamaan kahden murhasta tuomitun kuolemantuomiot lievennetyksi elinkautisiksi vankeustuomioiksi.
41. Shoghi Effendin 28.7.1936 päivätyistä kirjeistä teoksessa *Messages to America*.

42. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, Bahá'í Publishing Committee, 1909, s. 351–352.
43. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 6 ¶11.
44. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 14 ¶7.
45. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 7 ¶9.
46. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 7 ¶6.
47. Havaijin hallitseva monarkki joutui luopumaan kruunustaan 1893 ja Havaijin kuningaskunta lakkautettiin kahta vuotta myöhemmin. Myöhemmin territorio liitettiin Yhdysvaltoihin ja Havaiji hyväksyttiin liittovaltion 50. osavaltioksi.
48. Lidian isä L. L. Zamenhof, loi kansainvälisen apukielen, esperanton. Lidia kuoli Treblinkan keskitysleirillä holokaustin aikana.
49. Kreivi de Gobineau matkusti Persiaan 1800-luvun puolivälissä ja todisti Bábin ja hänen seuraajiensa ankaran kohtelun.
50. Khalil Gibran oli libanonilainen runoilija.
51. Mark Tobey oli yksi 20. vuosisadan kosmopoliittisimmista taiteilijoista.
52. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 6 ¶6.
53. Bahá'u'lláh, *Poimintoja Bahá'u'lláhin kirjoituksista*, nro 150.
54. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 6 ¶8.
55. *The Bahá'í World*, Vol. XIII, 1954–1963.

56. *Tsador* (huntu) on suuri vaatekappale, jonka nainen kietoo päänsä ja vartalonsa ylle niin, että vain kasvot näkyvät. Erityisesti musliminaiset käyttävät huntua.
57. Kaniikki on anglikaanisessa kirkossa tuomiokirkon pappi, joka avustaa päivittäisissä jumalanpalveluksissa.
58. Shoghi Effendi, *God Passes By*, johdanto s. ii.
59. *The Bahá'í World*, Vol. XII.
60. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 8 ¶11.
61. Wendy Heller, Lidia, *The life of Lidia Zamenhof Daughter of Esperanto*, s. 193.
62. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 6 ¶8.
63. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 5 ¶12.
64. Tlingit ovat Pohjois-Amerikan Tyynenmeren luoteisrannikolla asuva alkuperäiskansa. Heidän kielensä on *lingít*, joka tarkoittaa ”Vuorovesien kansa”.
65. *The Unfolding Destiny of the British Bahá'í Community: The Messages from the Guardian to the Bahá'ís of the British Isles*. s. 169.
66. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 14 ¶8.
67. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 6, ¶6.
68. ‘Abdu’l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 7 ¶11.
69. Tanganjika oli itsenäinen valtio 9.12.1961–26.4.1964. Sen jälkeen se yhdistyi Sansibarin saaren kanssa. Silloin uusi valtio muutti nimensä Tansaniaksi.

70. Yli kahdeksankymmentä bahá'íta lähti pioneeriksi Itä-Afrikkaan, ja noin neljäkymmentä heistä oli kotoisin Persiasta. Denis Dudley-Smith Kutendele oli ensimmäinen tanganjikalainen, joka lähti pioneeriksi kotimaastaan Nyasalandiin, nykyiseen Malawiin.
71. 'Abdu'l-Bahá, *Jumalallisen suunnitelman muistiot*, nro 7 ¶15.
72. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto, *Century of Light*, s. 78.
73. Shoghi Effendi, *The Advent of Divine Justice*, s. 51–52.
74. 'Abdu'l-Bahá: Mírzá Ahmad Sohrábin ensimmäisen maailmansodan aikana tehdyt muistiinpanot. *Star of the West*, vsk. 14, nro 2.
75. 'Alí-Akbar Furútan nimitettiin Jumalan asian kädeksi joulukuussa 1951.
76. Lihasdystrofia on sairaus, joka aiheuttaa lihasten etenevää heikkenemistä. Siihen ei ole tänäkään päivänä parannuskeinoa.
77. Collis Featherstone nimitettiin Jumalan asian kädeksi lokakuussa 1957.